

Kalendarium opracował Władysław Borowiec.

Jest to skrócona wersja kalendarium. Będzie ono rozszerzane w miarę uzyskiwania materiałów źródłowych.

Kraków, 2011 r.

1 września 1979 roku – Po mszy świętej, która odbyła się w Bazylice Archikatedralnej pod wezwaniem świętego Jana Chrzciciela w Warszawie uformował się patriotyczny pochód. Pochód ruszył w kierunku Placu Zwycięstwa (obecnie plac Marszałka Józefa Piłsudskiego) przed Grób Nieznanego Żołnierza. Na czele pochodu ponad głowami niesiono transparent z napisem *Konfederacja Polski Niepodległej Naszym Dążeniem Wolność i Niepodległość*. Po dojściu na miejsce i złożeniu kwiatów przemówiło kilku osób; o tubę poprosiła Nina Milewska, która oznajmiła Polsce i światu, że powstała i rozpoczęła działalność pierwsza w Układzie Warszawskim, w obozie państw socjalistycznych – czyli pod okupacją Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich – niepodległościowa partia polityczna. Milewska powiedziała wówczas:

Mieszkańcom Warszawy i narodowi polskiemu ogłaszam, że w dniu dzisiejszym rozpoczyna działalność Konfederacja Polski Niepodległej, pierwsza od trzydziestu lat niepodległościowa partia polityczna, działająca w naszym kraju. Działalność KPN jest jawna i zgodna z interesami narodu polskiego.

17 września 1979 roku – Rada Polityczna Konfederacji Polski Niepodległej wydała rezolucję w czterdziestą rocznicę agresji Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich na Polskę. Rezolucja wywołała ogromne oburzenie, normalizacja stosunków między Polską a ZSRR stała się jednym z głównych tematów politycznych w kraju.

21 października 1979 roku – Podczas posiedzenia Rady Politycznej Konfederacji Polski Niepodległej, na wniosek Leszka Moczulskiego przyjęta została uchwała podziału kraju na cztery obszary: I – Centralny, z siedzibą w Warszawie; II – Południowy, z siedzibą w Krakowie; III – Zachodni, z siedzibą we Wrocławiu; IV – Północny, z siedzibą w Szczecinie.

11 listopada 1979 roku – Rada Polityczna Konfederacji Polski Niepodległej wydała rezolucję z okazji sześćdziesiątej pierwszej rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości w 1918 roku. Konfederacja uznała, że jest za kontynuacją wysiłków niepodległościowych wszystkich poprzednich pokoleń Polaków. Autorzy rezolucji zaakcentowali bardzo mocno, że dążą do powstania Trzeciej Rzeczypospolitej.

Patriotyczna manifestacja z okazji 61 rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości przed Grobem Nieznanego Żołnierza w Warszawie z udziałem Konfederacji Polski Niepodległej. W imieniu KPN przemówiła Nina Milewska.

11 – 15 lutego 1980 roku – Odbywał się VIII Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Wytyczne na VIII Zjazd PZPR zatytułowane zostały: *O dalszy rozwój socjalistycznej Polski, o pomyślność narodu Polskiego*. Mimo dramatycznej sytuacji społeczno-gospodarczej w kraju, zjazd PZPR nie stał się miejscem wyważonej analizy, natomiast wszystkie trudności traktowano jako przejściowe.

18 lutego 1980 roku – Premier Piotr Jaroszewicz złożył w Sejmie rezygnację z kierowania rządem. Nowym premierem został Edward Babiuch, jeden z najbliższych współpracowników I sekretarza KC PZPR, Edwarda Gierka.

Luty 1980 roku – Konfederacja Polski Niepodległej ogłosiła program wyborczy zatytułowany: *Platforma Wyborcza Konfederacji Polski Niepodległej* oraz przedstawiła ośmiu kandydatów do Sejmu PRL w zbliżających się wyborach:

Leszek Moczulski i Tadeusz Stański – Okręg Wyborczy nr 1 Warszawa,

Roman Kściuczek – Okręg Wyborczy nr 21 Katowice,

Krzysztof Gąsiorowski i Stanisław Tor – Okręg Wyborczy nr 33 Kraków,

Stanisław Franczak, Zdzisław Jamrózek i Janusz Piotrowski Okręg Wyborczy nr 38 Lublin.

Państwowa Komisja Wyborcza odmówiła rejestracji kandydatów na posłów do Sejmu PRL i programu wyborczego Konfederacji Polski Niepodległej, a kandydaci zostali aresztowani.

8 marca 1980 roku – W związku z nie zarejestrowaniem ośmiu kandydatów z listy Konfederacji Polski Niepodległej, Rada Polityczna zwróciła się do rodaków z odezwą o zbojkotowanie wyborów w dniu 23 marca 1980 roku.

16 marca 1980 roku – Rada Polityczna Konfederacji Polski Niepodległej skierowała protest wyborczy do przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej Włodzimierza Berutowicza przeciwko bezkarnym zatrzymaniom i przetrzymywaniu w aresztach kandydatów na posłów do Sejmu z listy KPN.

23 marca 1980 roku – Odbyły się wybory do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i do Rad Narodowych stopnia wojewódzkiego. Według oficjalnych danych głosowało 98,9% uprawnionych. Prawdziwa frekwencja nie jest znana, ale była o wiele niższa.

11 i 17 kwietnia 1980 roku – Konfederacja Polski Niepodległej zorganizowała publiczne uroczystości w rocznicę zamordowania w Katyniu polskich oficerów przez NKWD.

15 maja 1980 roku – W Jeleniej Górze odbyło się posiedzenie Rady Politycznej Konfederacji Polski Niepodległej. Członkowie Rady Politycznej przyjęli rezolucję, w której m.in. stwierdzono: *Rzeczpospolita Polska nie może zgodzić się na podległość Ukrainy jakiegokolwiek państwu rosyjskiemu.*

Maj 1980 roku – Rada Polityczna Konfederacji Polski Niepodległej wydała obszerną rezolucję w sprawie wyborów do Sejmu, które odbyły się 23 marca 1980 roku. W rezolucji przypomniano, że ostatnie wolne wybory odbyły się przed wybuchem II wojny światowej.

1 lipca 1980 roku – Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wprowadził, bez żadnych wcześniejszych zapowiedzi, podwyżkę cen na artykuły żywnościowe, głównie na mięso i wędliny (była to tzw. rozszerzona sprzedaż komercyjna).

Lipiec – sierpień 1980 roku – Odpowiedzią na podwyżkę cen na artykuły żywnościowe były strajki. Fala strajkowa przeszła przez całą Polskę.

19 lipca – 3 sierpnia 1980 roku – W Moskwie odbywały się XXII Letnie Igrzyska Olimpijskie zbojkotowane przez kraje Zachodnie. Powodem zbojkotowania Olimpiady przez Zachód była agresja ZSRR na Afganistan pod koniec 1979 roku. Reprezentacja Polski zdobyła 32 medale.

26 lipca 1980 roku – W Łądku Zdroju odbył się I Kongres Konfederacji Polski Niepodległej. Kongres został rozbity przez Służbę Bezpieczeństwa, ale mimo to obrady kontynuowano w areszcie.

4 sierpnia 1980 roku – W Gdańsku, w mieszkaniu Niny Milewskiej, Leszek Moczulski spotyka się z Lechem Wałęsą oraz dwoma innymi osobami – rozmowa dotyczy strajku w zakładach pracy Trójmiasta, głównie w stoczniach. Po wyjściu trzech gdańszczan, N. Milewska namówiła L. Moczulskiego, aby spisał to, co mówił do L. Wałęsy, i tak powstała instrukcja strajkowa, którą L. Moczulski zatytułował: *Walka strajkowa w PRL – rok 1980*.

14 sierpnia 1980 rok – Rozpoczyna się strajk w Stoczni Gdańskiej im. Lenina, strajkujący domagają się ponownego przyjęcia do pracy, zwolnionej tydzień wcześniej, działaczki Wolnych Związków Zawodowych Anny Walentynowicz oraz podwyżki płac i dodatku drożyznianego.

Obradowało Biuro Polityczne KC PZPR. Obradom przewodniczył członek BP, premier rządu PRL, Edward Babiuch. Edward Gierek przebywał wówczas na urlopie na Krymie.

15 sierpnia 1980 roku – Obradowało Biuro Polityczne KC PZPR, posiedzeniu przewodniczył E. Gierek, który przerwał urlop. Alojzy Karkoszka zabierając głos powiedział m.in.: *Przy tej drugiej fali strajków ujawniła się wielka ruchliwość przeciwnika politycznego... Oceniam sytuację jako bardzo niebezpieczną – charakter postojów przekształca się z ekonomicznego w polityczny. Przy tym technologia strajków jest precyzyjna, dobrze zorganizowana, opracowana przez Moczulskiego*. Na zakończenie posiedzenia BP głos zabrał I sekretarz KC; zaproponował m.in., aby premier wystąpił w TV. *Ton – nie błagania o przystąpienie do pracy, lecz argumenty, że to oznacza igranie z ogniem*. Gierek był zdania, że L. Moczulski i J. Kuroń działają z czyjejś inspiracji, zastanawiał się, *jak to zdemaskować?*

16 sierpnia 1980 roku – Komitet Strajkowy doszedł do porozumienia z dyrekcją stoczni, decyzja o zakończeniu strajku zapadła w demokratycznym głosowaniu. Żądania strajkujących stoczniowców zostały spełnione. Pojawiło się jednak zaniepokojenie wśród przedstawicieli Komitetów Strajkowych małych zakładów pracy, które nie miały siły przebicia. Po długich i burzliwych rozmowach zapadła decyzja o kontynuowaniu w dalszym ciągu strajku, była to zasługa Aliny Pieńkowskiej i Anny Walentynowicz.

19 sierpnia 1980 roku – W Gdańsku rozpoczęła prace Komisja Rządowa pod przewodnictwem wicepremiera Tadeusza Pyki, który przebywał w Gdańsku od 15 sierpnia 1980 roku. Wicepremier spotykał się z przedstawicielami tych zakładów pracy, które nie były skupione w gdańskim MKS. Spotkania Pyki odbywały się w Urzędzie Wojewódzkim w Gdańsku.

20 sierpnia 1980 roku – Służba Bezpieczeństwa aresztowała Leszka Moczulskiego, aby uniemożliwić mu wyjazd do Gdańska.

21 sierpnia 1980 roku – Do szczecińskiego MKS przybyła delegacja rządowa pod przewodnictwem wicepremiera Kazimierza Barcikowskiego.

22 sierpnia 1980 roku – Do Stoczni im. Lenina w Gdańsku przybyli Bronisław Geremek i Tadeusz Mazowiecki. Prezydium MKS upoważniło Mazowieckiego do powołania Komisji Ekspertów, która miała wspomagać delegacje robotnicze w rozmowach z Komisją Rządową.

23 sierpnia 1980 roku – O godzinie dwudziestej do gdańskiego MKS przyjechała delegacja rządowa pod przewodnictwem wicepremiera Mieczysława Jagielskiego, który w Gdańsku przebywał już od 21 sierpnia.

24 sierpnia 1980 roku – W Warszawie odbyło się IV Plenum KC PZPR, na którym dokonano zmian w kierownictwie PZPR. Edward Gierek opowiedział się za politycznym rozwiązaniem konfliktu oraz dalszymi rozmowami ze strajkującymi.

Rada Państwa odwołała Edwarda Babiucha z funkcji premiera rządu PRL i powierzyła tę funkcję Józefowi Pińkowskiemu.

30 sierpnia 1980 roku – W południe wicepremier, przewodniczący Komisji Rządowej, Kazimierz Barcikowski i przewodniczący MKS w Stoczni im. Warskiego w Szczecinie, Marian Jurczyk podpisali porozumienie.

31 sierpnia 1980 roku – W sali BHP Stoczni im. Lenina w Gdańsku, o godz. szesnastej czterdzieści pięć, podpisane zostało porozumienie zawarte między Komisją Rządową a reprezentującym wówczas około 700 zakładów pracy Międzyzakładowym Komitetem Strajkowym.

1 września 1980 roku – Na mocy porozumień zawartych w Gdańsku, zwolnieni zostali z aresztu przywódcy Konfederacji Polski Niepodległej: Leszek Moczulski, Romuald Szeremietiew i Tadeusz Stański.

3 września 1980 roku – W jastrzębskim MKS w kopalni „Manifest Lipcowy” zostało podpisane porozumienie między Komisją Rządową, którą reprezentował Aleksander Kopeć a przewodniczącym MKS Jarosławem Sienkiewiczem.

5 września 1980 roku – Nad ranem I sekretarz Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej Edward Gierek został przewieziony do Instytutu Kardiologii w Warszawie z podejrzeniem zawału serca.

6 września 1980 roku – VI Plenum KC PZPR zwolniło E. Gierka z funkcji I sekretarza i członka Biura Politycznego. Nowym I sekretarzem KC PZPR został Stanisław Kania.

23 września 1980 roku – W trzy tygodnie po podpisaniu porozumień w Szczecinie i Gdańsku, Służba Bezpieczeństwa ponownie aresztowała przewodniczącego Konfederacji Polski Niepodległej Leszka Moczulskiego z zarzutem: szkalowanie władz partyjno-państwowych. Powodem aresztowania było udzielenie „prowokacyjnego” wywiadu niemieckiemu tygodnikowi „Der Spiegel”. Wywiad z L. Moczulskim ukazał się 15 września 1980 roku.

26 września 1980 roku – Ruch Młodej Polski wydał oświadczenie w sprawie aresztowania Leszka Moczulskiego: *Wzywamy wszystkich Polaków do wystąpienia w obronie Leszka Moczulskiego. Broniąc go bronimy praw do wolności słowa i przekonañ.*

29 września 1980 roku – Sprawa aresztowania Leszka Moczulskiego była poruszana na posiedzeniu Biura Politycznego KC PZPR. Tow. Stefan Olszowski: *Najważniejszym elementem sytuacji politycznej na Wybrzeżu jest zjazd w Gdańsku MKS-ów, na którym rozpatrywana jest sprawa zorganizowania strajku ostrzegawczego 3 października br.*

Powodem strajku są rzekomo: opieszałość władz w realizowaniu porozumień, przeszkody czynione nowym związkom oraz żądania uwolnienia Moczulskiego.

21 października 1980 roku – Zabierając głos na posiedzeniu Biura Politycznego KC PZPR, Henryk Jabłoński stwierdził: *Niedostatecznie też została uzasadniona sprawa wykroczeń Moczulskiego.*

13 listopada 1980 roku – Służba Bezpieczeństwa aresztowała działaczy Konfederacji Polski Niepodległej: Tadeusza Stańskiego (Warszawa), Krzysztofa Bzdyla (Kraków), Jerzego Sychuta (Szczecin) i Zygmunta Goławskiego (Siedlce).

26 listopada 1980 roku – Podczas posiedzenia Biura Politycznego I sekretarz KC PZPR Stanisław Kania powiedział: *Należy pilnie zająć stanowisko w sprawie działań NSZZ Solidarność Regionu Mazowsze, ponieważ żądają uwolnienia Jana Naroźniaka i Piotra Sapelły, zatrzymanych za wykradzenie z Prokuratury Generalnej tajnego dokumentu i jego powielanie. Przy okazji żądają również uwolnienia z aresztu Leszka Moczulskiego.*

Mieczysław Jagielski, który przeprowadził z przedstawicielami Solidarności Regionu Mazowsze rozmowy, przedstawił członkom BP treść oświadczenia w sprawie Sapelły i Moczulskiego.

6 grudnia 1980 roku – Aresztowanie Tadeusza Jandziszaka.

5 grudnia 1980 roku – W Moskwie odbywało się spotkanie przywódców państw – stron Układu Warszawskiego. Przybyli na nie szefowie partii komunistycznych, premierzy, ministrowie obrony narodowej, spraw wewnętrznych i spraw zagranicznych. Na czele delegacji polskiej stał I sekretarz KC PZPR Stanisław Kania.

10 grudnia 1980 roku – Po wielu aresztowaniach przywódców i działaczy Konfederacji Polski Niepodległej, z inicjatywy Ruchu Młodej Polski powstał Komitet Obrony Więzionych za Przekonania.

18 grudnia 1980 roku – Prokuratura Wojewódzka w Warszawie zarządziła poszukiwanie listem gończym Romualda Szeremietiewa.

21 stycznia 1981 roku – Służba Bezpieczeństwa aresztowała ukrywającego się Romualda Szeremietiewa.

26 stycznia 1981 roku – Jerzy Waszczuk zabierając głos w czasie posiedzenia Biura Politycznego KC PZPR zdał relację „z rozmów w terenie”. W sprawie Leszka Moczulskiego powiedział: *Potrzebna jest informacja w sprawie Moczulskiego, choćby wzmianka, że sprawę przekazano do sądu.*

Tadeusz Fiszbach zdał relację z rozmów z Lechem Wałęsą. Z rozmów tych wynikało – jak przekazał zebrany Fiszbach – że *Wałęsa jest pod znacznym wpływem elementów radykalnych, od których chce się uwolnić... Sugerował, aby nadać bieg sprawie Moczulskiego, nie dawać powodów do kreowania go na bohatera... Z rozmowy tej nasuwa się wniosek, że z Wałęsą należy rozmawiać.*

7 lutego 1981 roku – W czasie posiedzenia Biura Politycznego KC PZPR Kazimierz Barcikowski, przedstawiając aktualną sytuację w kraju, stwierdził m.in., że we Wrocławiu

zapowiada się jednogodzinny strajk na znak protestu przeciwko aresztowaniu (6 XII 1980 r.) Tadeusza Jandziszaka z KPN.

Szef MSW Mirosław Milewski poinformował zebranych: *W najbliższych dniach zostaną skierowane akta oskarżenia przeciwko działaczom Konfederacji Polski Niepodległej – Moczulskiemu, Szeremietiewowi, Stańskiemu, Jandziszakowi. Nadal różnych liderów trzeba bezpiecznie, ale skutecznie izolować.*

8 lutego 1981 roku – Jeden z punktów posiedzenia Biura Politycznego KC PZPR brzmiał następująco: *Przyspieszyć przekazanie sądowi sprawy Moczulskiego, gdyż na tym tle nasila się akcja w obronie więzionych za przekonania.* Punkt ten omówił Jerzy Waszczuk.

11 lutego 1981 roku – Sejm PRL odwołał prezesa Rady Ministrów Józefa Pińkowskiego; nowym szefem rządu został dotychczasowy minister obrony narodowej, Wojciech Jaruzelski, który jednocześnie pełnił funkcję szefa MON.

17 lutego 1981 roku – Janusz Górski – minister nauki, szkolnictwa wyższego i techniki zarejestrował Niezależne Zrzeszenie Studentów.

27 lutego 1981 roku – Podczas posiedzenia Biura Politycznego KC PZPR omawiana była sprawa rocznicy wydarzeń marcowych z 1968 roku. Zdaniem ministra Mirosława Milewskiego, przeciwnicy polityczni mieli na celu publiczną rehabilitację ich organizatorów i uczestników. I sekretarz Komitetu Warszawskiego PZPR, Stanisław Kociołek: *Inspiratorzy chcą wykorzystać rocznicę, aby postawić partię w stan oskarżenia, aby wymóc decyzję w sprawie uwolnienia działaczy KPN. Dziś w środkach komunikacji miejskiej w Warszawie rozklejano ulotki w tej sprawie. To pretekst do zaostrzenia walki przeciw partii i niedopuszczenia do procesu działaczy KPN.*

6 marca 1981 roku – Po wielomiesięcznym śledztwie Prokuratura Wojewódzka w Warszawie skierowała do sądu akt oskarżenia przeciwko przywódcom Konfederacji Polski Niepodległej: Leszkowi Moczulskiemu, Romualdowi Szeremietiewowi, Tadeuszowi Stańskiemu, i Tadeuszowi Jandziszakowi.

19 marca 1981 roku – Podczas sesji Wojewódzkiej Rady Narodowej w Bydgoszczy nie dopuszczono do głosu działaczy NSZZ Solidarność Rolników Indywidualnych, którzy mieli zaprezentować rację strajkujących rolników. Protestujących rolników milicja usunęła siłą. Podczas tej akcji trzy osoby zostały brutalnie pobite przez tzw. nieznaną sprawców.

21 marca 1981 roku – W Katowicach odbył się I Ogólnopolski Zjazd Komitetów Obrony Więzionych za Przekonania.

3 kwietnia 1981 roku – Ukazał się pierwszy numer „Tygodnik Solidarność”, ogólnopolskiego pisma, które było organem NSZZ Solidarność; nakład wynosił wówczas 500000 egzemplarzy. Redaktorem naczelnym „TS” został Tadeusz Mazowiecki.

9 maja 1981 roku – W Warszawie obradował I Ogólnopolski Zjazd Regionalnych i Uczelnianych Komitetów Obrony Więźniów Politycznych.

12 maja 1981 roku – Sąd Wojewódzki w Warszawie zarejestrował Niezależny Samorządny Związek Zawodowy Rolników Indywidualnych Solidarność.

13 maja 1981 roku – W godzinach popołudniowych w Rzymie na placu św. Piotra dokonany został zamach na życie papieża Jana Pawła II.

25 maja 1981 roku – We wszystkich ośrodkach akademickich odbyły się masowe manifestacje, wielotysięczne tłumy przeszły ulicami m. in.: Warszawy, Krakowa, Katowic, Łodzi, Gdańska, Poznania, Wrocławia i innych miast z transparentami: Żądamy uwolnienia Leszka Moczulskiego, Romualda Szeremietiewa, Tadeusza Stańskiego i Tadeusza Jandziszaka oraz braci Jerzego i Ryszarda Kowalczyków.

Ciężko chory Prymas Polski Kardynał Stefan Wyszyński przyjął członka Biura Politycznego KC PZPR Kazimierza Barcikowskiego w sprawie uwolnienia Przywódców Konfederacji Polski Niepodległej.

28 maja 1981 roku – Zmarł Prymas Polski Kardynał Stefan Wyszyński, nazwany przez Jana Pawła II Prymasem Tysiąclecia.

31 maja 1981 roku – Z udziałem wielotysięcznych tłumów oraz przedstawicieli władz państwowych odbyły się w Warszawie uroczystości pogrzebowe Prymasa Stefana Wyszyńskiego.

4 czerwiec 1981 roku – Z aresztu zwolnieni zostali czterej przywódcy Konfederacji Polski Niepodległej: Leszek Moczulski, Romuald Szeremietiew, Tadeusz Stański i Tadeusz Jandziszak.

6 czerwca 1981 roku – Leszek Moczulski przybył do Gdańska na ogólnopolskie spotkanie z przedstawicielami regionalnych i zakładowych oraz uczelnianych Komitetów Obrony Więzionych za Przekonania.

9 czerwca 1981 roku – Leszek Moczulski, Romuald Szeremietiew i Tadeusz Stański odwiedzili uczestników głódówki na Śląsku.

Tadeusz Jandziszak spotkał się z przewodniczącymi Komisji Zakładowych NSZZ Solidarność we Wrocławiu.

11 czerwca 1981 roku – W krajowej prasie ukazał się list od Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego do Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Władze partyjno – rządowe list otrzymały już 5 czerwca. List od sekretarza generalnego KPZR, Leonida Breżniewa, był otwartym przejawem mieszania się Moskwy w wewnętrzne sprawy Polskie.

12 czerwca 1981 roku – Leszek Moczulski, Romuald Szeremietiew oraz Tadeusz Stański spotkali się ze studentami Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego – Akademii Rolniczej w Warszawie.

Sąd Najwyższy zastosował wobec L. Moczulskiego, R. Szeremietiewa, T. Stańskiego i T. Jandziszaka ponownie środek zapobiegawczy w postaci oddania ich pod dozór Milicji Obywatelskiej. SN zobowiązał czterech przywódców KPN zwolnionych z aresztu, do zgłaszania się raz w tygodniu w Komendach MO w miejscu ich właściwego zamieszkania.

13 czerwca 1981 roku – Tadeusz Jandziszak i Tadeusz Stański wzięli udział w spotkaniu z przedstawicielami KOWzaP działającymi w NSZZ Solidarność Regionu Mazowsze.

15 czerwca 1981 roku – Przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie na ławie oskarżonych zasiadło czterech przywódców Konfederacji Polski Niepodległej, byli to: Robert Leszek Moczulski, lat 51, prawnik, dziennikarz, historyk; Romuald Szeremietiew, lat 36, prawnik; Tadeusz Stański, lat 33, prawnik; Tadeusz Jandziszak, lat 38, historyk. Tydzień przed rozpoczęciem rozprawy sądowej zostali oni zwolnieni i odpowiadali przed sądem z wolnej stopy.

Kompletowi orzekającemu przewodniczył sędzia Czesław Szablowski, w skład sądu wchodził sędziowie: Halina Grudzień i Julian Smaga. Konfederatów oskarżali prok. prok. Wiesława Bardon i Tadeusz Gońciarz. Czterech liderów KPN bronili: L. Moczulskiego – adw. adw. Tadeusz de Virion, Edward Wende i Władysław Siła-Nowicki; R. Szeremietiewa – adw. adw. Jerzy Piojat i Maciej Dubois; T. Stańskiego – adw. adw. Jadwiga Gorzkowska i Krzysztof Piesiewicz; T. Jandziszaka – adw. adw. Witold Ferfet i Zdzisław Wągliński.

16 czerwca 1981 roku – Proces czterech przywódców Konfederacji Polski Niepodległej został odroczony do 2 lipca 1981 roku.

18 czerwca 1981 roku – Podczas posiedzenia Biura Politycznego, I sekretarz KC PZPR Stanisław Kania poinformował zebranych o rozmowie telefonicznej z sekretarzem generalnym Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Leonidem Breżniewem w dniu 15 czerwca. Rozmowa dotyczyła m. in. listu KC KPZR do KC PZPR, który opublikowała prasa polska w dniu 11 czerwca (list datowany był na 5 czerwca 1981 r.). W liście kierownictwo ZSRR wyraziło zaniepokojenie sytuacją w Polsce. W czasie rozmowy Kania zapewnił Breżniewa: *Zaostrzamy dyscyplinę, odbędzie się proces grupy Moczulskiego.* Według szefa MSW, Mirosława Milewskiego list wywołał szok w KOR, KPN i w Solidarności, *ale zmian w ich postępowaniach nie widać.* Milewski poinformował również, że proces przywódców KPN odroczony jest do 2 lipca 1981 roku. Stwierdził jednocześnie: *Oskarżenia zachowują się prowokacyjnie, butnie. Moczulski mówi, że proces trudno traktować poważnie, że będzie chciał rozmawiać z BP na temat władzy, że gdyby był wyrok skazujący, to głodówki będą w całym kraju.*

W dalszej części posiedzenia BP głos zabrał premier W. Jaruzelski; stwierdził, że *rozprawa przeciwko Moczulskiemu została źle przygotowana. Jestem za to współodpowiedzialny.*

I sekretarz KC Kania polecił ministrowi spraw wewnętrznych Mirosławowi Milewskiemu i prokuratorowi generalnemu PRL Lucjanowi Czubińskiemu szybko wdrażać ustalone działania dyscyplinarne, *rozpatrzyć ponowne aresztowanie KPN-owców. To do rozporządzenia w trybie pilnym.*

23 czerwca 1981 roku – Leszek Moczulski i Tadeusz Stański spotkali się ze studentami Uniwersytetu imienia Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Romuald Szeremietiew i Tadeusz Jandziszak spotkali się z pracownikami Instytutu Naukowo-Produkcyjnego Automatyki Energetycznej.

24 czerwca 1981 roku – Romuald Szeremietiew i Tadeusz Jandziszak wzięli udział w spotkaniu ze studentami Politechniki Wrocławskiej.

25 czerwca 1981 roku – Leszek Moczulski i Romuald Szeremietiew uczestniczyli w zebraniu pracowników Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego w Łodzi.

2 lipca 1981 roku – Wznowienie procesu czterech przywódców Konfederacji Polski Niepodległej; zmienił się skład kompletu sędziowskiego. Przewodnictwo rozprawy, która rozpoczęła się od początku, objął sędzia Janusz Jankowski. Prokuratura złożyła wniosek do Sądu Wojewódzkiego o ponowne aresztowanie oskarżonych przywódców KPN, ponieważ kontynuowali działalność i nie spełnili obowiązku meldowania się na posterunkach milicji.

7 lipca 1981 roku – Wniosek obrony przywódców Konfederacji Polski Niepodległej został oddalony. Sąd uznał bowiem, że nie znajduje on uzasadnienia w świetle prawa.

Jednym z głównych punktów porządku obrad Biura Politycznego KC PZPR, obok gorączkowego przygotowania do IX Nadzwyczajnego Zjazdu PZPR, była informacja o roboczej wizycie Kania i Jaruzelskiego w Moskwie. I sekretarz KC Kania poinformował członków BP o rozmowach z Breżniewem. Jak wynika z tej relacji, Breżniew interesował się osobiście Leszkiem Moczulskim. Breżniew stwierdził m.in.: *Zaskakujące było zwolnienie z więzienia Moczulskiego. Jeśli bez zgody kierownictwa, to znaczy, że ono nie panuje nad sytuacją.* Odpowiedz Kania była następująca: *Podajemy przeciwdziałania, likwidujemy nielegalne wydawnictwa, ograniczamy je. Moczulski został zwolniony z inicjatywy własnej sądu. Zareagowaliśmy – zmieniony został minister i komplet sędziowski, prowadzący tą sprawę. KPN jest organizacją nacjonalistyczną i antyradziecką.*

Papież Jan Paweł II ustanowił Prymasem Polski dotychczasowego biskupa ordynariusza warmińskiego, Józefa Glempa.

9 lipca 1981 roku – Sąd Najwyższy na posiedzeniu niejawnym w obecności prokuratury, a pod nieobecność obrony oskarżonych czterech przywódców KPN, rozpatrzył wniosek prokuratury. Zapadła decyzja o ponownym zastosowaniu aresztu wobec L. Moczulskiego, R. Szeremietiewa i T. Stańskiego. Jedynie T. Jandziszak, ze względu na stan zdrowia, pozostać miał na wolności. Posiedzenie Sądu Najwyższego odbyło się w trybie nagłym w godzinach popołudniowych, tak aby nie uczestniczyli w nim obrońcy oskarżonych przywódców KPN. Wniosek o ponowne aresztowanie oskarżonych rozpatrywali w Sądzie Najwyższym sędziowie: Tadeusz Rybicki (sędzia sprawozdawca), Feliks Kozłowski i Stanisław Fornalik. Sąd Najwyższy, Sąd Najwyższy – tak mówiono wówczas w kuluarach – przeszedł sam siebie.

14 – 21 lipca 1981 roku – W Sali Kongresowej w Warszawie obradował IX Nadzwyczajny Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, mimo że od zakończenia VIII Zjazdu PZPR upłynął zaledwie jeden rok i pięć miesięcy. Po raz pierwszy w historii PZPR I sekretarz został wybrany w autentycznie demokratycznych wyborach, przez ogół delegatów; został nim Stanisław Kania. IX Nadzwyczajny Zjazd PZPR wykluczył z szeregów partii Edwarda Gierka, Edwarda Babiucha, Jerzego Łukaszewicza, Tadeusza Pykę, Jana Szydłaka i Zdzisława Żandarowskiego, ponieważ zostali oni uznani za odpowiedzialnych za kryzys społeczno – polityczny. Uchwała programowa zjazdu została zatytułowana: *Program rozwoju demokracji, umocnienia przewodniej roli PZPR w budownictwie socjalistycznym i stabilizacji społeczno – gospodarczej kraju.*

24 lipca 1981 roku – „Tygodnik Solidarność”, nr 17, s. 14. zamieścił artykuł Wandy Falkowskiej pt. *KPN przed sądem*. Falkowska opisała rzetelnie proces czterech przywódców KPN.

Również w tym numerze „TS” opublikowana została *glosa* opracowana przez ówczesnych dwóch sędziów, sędziego Sądu Wojewódzkiego w Warszawie Krzysztofa Kauba oraz

sędzię Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Ryszarda Nowaka, do orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1981 roku dotyczącego ponownego tymczasowego aresztowania przywódców KPN.

1 sierpnia 1981 roku – Podczas posiedzenia Biura Politycznego KC premier Wojciech Jaruzelski wręcz domagał się, aby wreszcie *położyć kres prowokacyjnym praktykom na procesie Moczulskiego*. Szef MSW Mirosław Milewski przypomniał: *Zalecenia dotyczące walki z przeciwnikiem wcześniej przyjęte są nadal aktualne. Trzeba je wzmocnić. W toku procesu KPN wywierana jest presja na sąd.*

18 sierpnia 1981 roku – Podczas posiedzenia Biura Politycznego KC PZPR Stanisław Kania i Wojciech Jaruzelski poinformowali zebranych o roboczej wizycie w Moskwie. W trakcie rozmowy Kania z Breżniewem była poruszona sprawa Moczulskiego. Szef partii sowieckiej stwierdził m.in.: *Nie można pozwalać przeciwnikowi na inicjatywę. Źle został wykorzystany proces KPN*. Premier Jaruzelski poinformował członków BP, że Kania miał dobrą wiadomość dla Breżniewa: *Przynaję, że niedobrze się stało, że Moczulski został zwolniony, ale znów siedzi i proces będzie trwał.*

5 – 10 września 1981 roku – Pierwsza tura Zjazdu Delegatów Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Solidarność odbywała się w hali sportowej „Olivia” w Gdańsku. W zjeździe uczestniczyło niemal 900 delegatów reprezentujących blisko 9,5 mln członków NSZZ Solidarność z 38 regionów. Zjazd rozpoczął się w uroczystej atmosferze, mszą świętą koncelebrowaną pod przewodnictwem Prymasa Józefa Glempa. W przeddzień Zjazdu Solidarności rozpoczęły się na południowym Bałtyku, Białorusi i Litwie oraz Okręgu Kaliningradzkim manewry „Zapad 81”. Delegatom to nie przeszkadzało, zjazd toczył się normalnie.

Zjazd Solidarności podjął szereg uchwał. Uchwały dotyczyły m.in. kwestii przeprowadzenia referendum na temat kompetencji samorządów pracowniczych, w sprawie wyborów do Rad Narodowych pierwszego i drugiego stopnia oraz samorządu wyższych szkół, wysłany został także list do *Polonii całego świata*.

Najwięcej kontrowersji wzbudziło uchwalenie w dniu 8 września 1981 roku *Posłania do ludzi pracy Europy Wschodniej*. *Posłanie* zostało uchwalone przez aklamację, mimo że część delegatów, również z kierownictwa Solidarności, była zaskoczona treścią *Posłania*. Radykalna część delegatów uważała, że *Posłanie* jest potrzebne, natomiast część umiarkowana delegatów uznała to za przejaw nadmiernej aktywności związku zawodowego. Władze partyjno – rządowe miały do *Posłania* jednoznacznie negatywny stosunek, spowodowało ono dalsze zaostrzenie na linii władza – Solidarność.

Zjazd Delegatów NSZZ Solidarność podjął również uchwałę w sprawie więźniów politycznych. *W chwili obecnej w Polsce trzech ludzi, tj. Leszek Moczulski, Romuald Szeremietiew i Tadeusz Stański, odpowiadający pod zarzutem popełnienia przestępstw politycznych, znajdują się w więzieniu. Domagamy się uwolnienia aresztowanych, stwierdzając, że ich więzienie jest sprzeczne z punktem 4 porozumienia gdańskiego.*

W ostatnim dniu zjazdu (10 IX 1981 r.) agencja TASS pierwszą turę Zjazdu Solidarności skomentowała jako *orgię antysocjalistyczną, antyradziecką*. 16 września omawiało ją Biuro Polityczne Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego stwierdzając, że porozumienia z roku 1980 zostały złamane, natomiast 18 września KC KPZR ogłosił deklarację, która stwierdza jasno: *ZSRR oczekuje, że polskie kierownictwo podejmie zdecydowane i radykalne kroki*”.

8 września 1981 roku – Podczas posiedzenia Biura Politycznego KC PZPR W. Jaruzelski stwierdził, że aktywowi partyjnemu należy pokazywać, że w NSZZ Solidarność zaczynają istotną rolę odgrywać siły kontrrewolucyjne, czyli KPN. *Doprowadzić do końca proces Moczulskiego.*

17 września 1981 roku – Działacze Konfederacji Polski Niepodległej spotkali się na ogólnopolskim spotkaniu w Częstochowie na Jasnej Górze. W czasie uroczystości kościelnych został poświęcony sztandar KPN, odczytano akt oddania się Konfederacji w macierzystą opiekę Matki Boskiej Częstochowskiej, złożono również wotum z wrytymi słowami pieśni Konfederatów Barskich z *Księdza Marka*, dramatu Juliusza Słowackiego.

18 września 1981 roku – Z Moskwy nadeszło oświadczenie KC KPZR do KC PZPR i rządu PRL. Oświadczenie było wyrazem zaniepokojenia Kremla aktualną sytuacją w Polsce: *Oczekujemy, że kierownictwo PZPR i rząd PRL bezzwłocznie podejmie zdecydowane i radykalne kroki w celu przecięcia złośliwej antyradzieckiej propagandy i wrogich wobec Związku Radzieckiego akcji.*

25 września 1981 roku – „Tygodnik Solidarność”, nr 26, s. 13. zamieścił artykuł Wandy Falkowskiej pt. *Sąd Najwyższy*. Artykuł dotyczył procesu czterech przywódców KPN

26 września – 7 października 1981 roku – Obradowała druga tura zjazdu NSZZ Solidarność, przebiegała ona o wiele sprawniej. Zjazd określił Solidarność jako ruch społeczny. W wyborach do władz związku w drugiej turze zwyciężył Lech Wałęsa, otrzymał 55% głosów, pokonując Andrzeja Gwiadzę jako głównego kontrkandydata. 28 września prof. Edward Lipiński, najstarszy członek KSS „KOR” poinformował o zakończeniu działalności „KOR-u” i tym samym o jego rozwiązaniu.

15 października 1981 roku – Podczas posiedzenia Biura Politycznego KC PZPR premier Jaruzelski przyznał, że należy w NSZZ Solidarność odróżnić masy członkowskie od sił ekstremalnych. *Wskazywanie tylko na KOR i KPN to mało, kręgi antysocjalistyczne są szersze.*

16 – 18 października 1981 roku – Dziesięć dni po zakończeniu drugiej tury zjazdu NSZZ Solidarność, I sekretarz KC PZPR Stanisław Kania złożył rezygnację. Stało się to podczas trzydniowego posiedzenia IV Plenum KC PZPR. Plenum na miejsce Kani wybrało (18 X 1981 r.) premiera rządu PRL, a zarazem ministra obrony narodowej, gen. armii Wojciecha Jaruzelskiego.

11 listopada 1981 roku – Konfederacja Polski Niepodległej współorganizowała w całym kraju niezależne obchody Święta Niepodległości.

2 grudnia 1981 roku – Specjalne oddziały Milicji Obywatelskiej przy udziale śmigłowców i sprzętu bojowego spacyfikowały Oficerską Szkołę Pożarnictwa w Warszawie.

Konfederacja Polski Niepodległej wydała oświadczenie, w którym wezwała do natychmiastowego zorganizowania strajku generalnego. Miało to być przeciwdziałanie wobec zbliżającego się uderzenia władzy.

5 grudnia 1981 roku – Podczas posiedzenia Biura Politycznego KC PZPR minister spraw wewnętrznych Czesław Kiszczyk przedstawił, jak to nazwał, nowe elementy sytuacji w kraju, m.in.:

– *w ramach przepisów prawa nasilić represje wobec ugrupowań nielegalnych, KPN, przyspieszyć zakończenie procesu przywódców KPN, zastosować aresztowania przywódców innych ugrupowań antysocjalistycznych.*

W podobnym tonie wypowiedział się Marian Orzechowski:

– *KPN – szturmowy, kontrrewolucyjny oddział, zdecydowany na wszystko, baza dla tworzenia bojówek Solidarności. Dalej Orzechowski przedstawia: Unieszkodliwić KPN, NZS i pozbawić Solidarność jej kierowniczej grupy, w skali centralnej. To będą te pierwsze uprzedzające działania. Podejmując je należy przewidzieć, jak na nie zareaguje Solidarność jako całość.*

11 grudnia 1981 roku – W warszawskim Teatrze Dramatycznym rozpoczął się Kongres Kultury Polskiej, przygotowywany od dawna i przewidziany na trzy dni. Na otwarcie Kongresu przybyli członek Biura Politycznego KC PZPR Hieronim Kubiak, wicepremier Mieczysław Rakowski i minister kultury i sztuki Józef Tejchma. Kongres został przerwany rankiem trzeciego dnia obrad (13 grudnia). Część uczestników Kongresu została aresztowana i umieszczona w tzw. obozach dla internowanych.

Przewodniczący KPN Leszek Moczulski został zwolniony z więzienia na przepustkę. W godzinach wieczornych udał się do żony Marii, która przebywała w Katowicach w szpitalu po wyczerpującej głodówce.

12 grudnia 1981 roku – O godzinie piętnastej czterdzieści z MSW wysłane zostały do Komend Wojewódzkich Milicji Obywatelskiej szyfrogramy nakazujące rozpoczęcie akcji. Tym samym został ogłoszony stan alarmowy w wyznaczonych wcześniej do działania jednostkach Ludowego Wojska Polskiego. O godzinie dwudziestej trzeciej trzydzieści jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, (w skład ich wchodziły: grupy specjalne, oddziały Zmotoryzowanych Odwodów Milicji Obywatelskiej, jednostki antyterrorystyczne, zespoły funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa, oddziały Jednostek Nadwiślańskich wspierane przez LWP) przystąpiły do jednoczesnej akcji.

13 grudnia 1981 roku – O godzinie pierwszej w nocy w Belwederze w Warszawie zebrała się na nadzwyczajnym posiedzeniu Rada Państwa. Celem nocnego posiedzenia było zaakceptowanie dekretu o stanie wojennym. Ryszard Reiff, przewodniczący Stowarzyszenia PAX, członek Rady Państwa, głosował przeciw wprowadzeniu stanu wojennego w Polsce i jednocześnie złożył rezygnację z członka Rady Państwa.

W niedzielę 13 grudnia, już od godziny szóstej rano w pierwszym programie Polskiego Radia (jedynym, który podjął emisję) nadane było, poprzedzone hymnem narodowym, wystąpienie przewodniczącego Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego, Wojciecha Jaruzelskiego (wznawiane później w radiu i telewizji), który zaczął od słów:

Obywatele i Obywatelki Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej!

Zwracam się do Was jako żołnierz i jako szef rządu polskiego. Zwracam się do Was w sprawie wagi najwyższej.

Ojczyzna znalazła się nad przepaścią.

Dorobek wielu pokoleń, wzniesiony z popiołów polski dom, ulega ruinie. Struktury państwa przestają działać. Gasnącej gospodarce zadawane są codziennie nowe ciosy. Warunki życia przytłaczają ludzi coraz większym ciężarem!

Wobec całego narodu polskiego i wobec całego świata pragnę powtórzyć te nieśmiertelne słowa: Jeszcze Polska nie zginęła póki my żyjemy – zakończył Jaruzelski.

Ogłoszona została godzina milicyjna od 22:00 wieczorem do 6:00 rano. Wydany był zakaz przebywania bez zezwolenia poza miejscem zamieszkania dłużej niż 48 godzin.

Z chwilą ogłoszenia stanu wojennego, zawieszona została działalność wszystkich związków zawodowych, także branżowych oraz wielu innych organizacji. Nie wychodziła prasa, z wyjątkiem „Trybuny Ludu” i „Żołnierza Wolności”. Ścisłej kontroli poddane zostało radio i telewizja, przeprowadzono tam błyskawiczną czystkę personalną, już wcześniej przygotowaną. Prezenterzy telewizji występowali w wojskowych mundurach. Korespondencja pocztowa podlegała cenzurze. We wszystkich szkołach i wyższych uczelniach zawieszona została nauka aż do odwołania.

W Katowicach odbyło się posiedzenie Rady Politycznej Konfederacji Polski Niepodległej z udziałem Leszka Moczulskiego.

Niezależnie od posiedzenia Rady Politycznej, odbyło się ogólnopolskie spotkanie Organizacji Młodzieżowej KPN, które przygotował Krzysztof Król.

Rada Polityczna KPN powołała trzyosobowe gremium przywódcze i upoważniła Krzysztofa Króla do kierowania nim.

W kilkunastu dużych zakładach pracy powstały już pierwsze Komitety Strajkowe.

Po wprowadzeniu stanu wojennego społeczność międzynarodowa początkowo była dosyć powściągliwa w swych reakcjach, ale zdecydowanie ten fakt potępiła, z wyjątkiem krajów obozu socjalistycznego, które były pod okupacją Związku Sowieckiego.

14 grudnia 1981 roku – Leszek Moczulski wrócił z przepustki do więzienia.

15/16 grudnia 1981 roku – W nocy oddziały ZOMO brutalnie spacyfikowały, używając przy tym czołgów i opancerzonych wozów bojowych, Stocznnię im. Warskiego w Szczecinie, Hutę im. Lenina w Krakowie, Kopalnię „Manifest Lipcowy” w Jastrzębiu.

16 grudnia 1981 roku – Oddziały ZOMO spacyfikowały Kopalnię „Wujek” w Katowicach, używając przy tym broni maszynowej. Od kul zginęło 9 górników.

21 grudnia 1981 roku – Na podstawie przepisów dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 roku, Sąd Wojewódzki w Warszawie przekazał akta sprawy Sądowi Warszawskiego Okręgu Wojskowego.

23 grudnia 1981 roku – W związku z wprowadzeniem w Polsce stanu wojennego prezydent Stanów Zjednoczonych Ronald Reagan ogłosił decyzję o zastosowaniu sankcji ekonomicznych wobec PRL.

30 grudnia 1981 roku – Rzecznik rządu Jerzy Urban poinformował, że od 13 grudnia internowano w całym kraju 5000 osób, a aresztowano – 746.

5 stycznia 1982 roku – Rozwiązanie Niezależnego Zrzeszenia Studentów

23 lutego 1982 roku – Przed Sądem Warszawskiego Okręgu Wojskowego (SWOW) w Warszawie rozpoczął się proces przeciwko czterem przywódcom Konfederacji Polski Niepodległej: Robertowi Leszkowi Moczulskiemu, Romualdowi Szeremietiewowi,

Tadeuszowi Stańskiemu i Tadeuszowi Jandziszakowi – oskarżonym o podjęcie czynności przygotowawczych mających na celu obalenie przemocą ustroju PRL, tj. o przestępstwo z art. 123 w zw. z art. 128 paragraf 1 k.k. Proces czterech przywódców KPN od początku toczył się przed SWOW. Sprawa rozpatrywana była przez zespół trzech sędziów wojskowych pod przewodnictwem płk. Eugeniusza Dudzika (zastępca szefa Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego). Oskarżycielami byli także prokuratorzy wojskowi: por. St. Gorzkiewicz i ppor. T. Gońciarz. Oskarżonych Konfederatów bronili ci sami adwokaci, którzy występowali przed sądem cywilnym.

24 – 25 lutego 1982 roku – W Warszawie obradowało VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR, pierwsze po wprowadzeniu stanu wojennego. Członkowie KC uznali decyzję Rady Państwa o wprowadzeniu stanu wojennego za słuszną.

1 – 2 marca 1982 roku – Pierwszy raz po wprowadzeniu stanu wojennego delegacja partyjno-rządowa udała się do Moskwy. Towarzysze radzieccy uznali, że *działania WRON spotkały się ze zdecydowaniem poparciem i pełnym zrozumieniem społeczeństwa radzieckiego.*

25 kwietnia 1982 roku – Spotkanie prymasa Polski Józefa Glempa z Wojciechem Jaruzelskim

1 – 3 maja 1982 roku – W wielu miastach Polski odbyły się niezależne manifestacje pierwszomajowe organizowane przez ruch niepodległościowy i opozycyjny. W rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja odbyły się nabożeństwa kościelne oraz manifestacje patriotyczne. W obu przypadkach interweniowały oddziały Zmotoryzowanych Odwodów Milicji Obywatelskiej i Służby Bezpieczeństwa, brutalnie rozprawiając się manifestującym tłumem. Zatrzymane osoby w czasie przesłuchiwania były bite.

1 czerwca 1982 roku – Z inicjatywy Kornela Morawieckiego powstała we Wrocławiu Solidarność Walcząca.

16 sierpnia 1982 roku – Przebywającego w Moskwie Wojciecha Jaruzelskiego przyjął Leonid Breżniew.

21 sierpnia 1982 roku – Wicepremier Mieczysław Rakowski udzielił wywiadu „Życiu Warszawy”; powiedział m.in. – *Zbliża się chwila odrodzenia związków zawodowych. W nowym ruchu nie będzie miejsca dla KOR-u, pravicowych doradców i manipulatorów.*

25 sierpnia 1982 roku – W radiowo-telewizyjnym wystąpieniu minister spraw wewnętrznych Czesław Kiszczak ostrzegł przed planowanymi na 31 sierpnia demonstracjami. – *Jeśli za mało było dotychczasowych lekcji, prowokatorzy odbiorą następne.*

31 sierpnia 1982 roku – W drugą rocznicę podpisania Porozumień Sierpniowych w wielu miastach Polski odbyły się demonstracje uliczne. W całym kraju SB i MO zatrzymały 5131 osób. W kilku miastach Milicja Obywatelska użyła broni maszynowej. W Lubinie zastrzelono dwóch uczestników demonstracji, trzeci zmarł od ran w szpitalu. Oddziały ZOMO brutalnie rozprawiały się z manifestującymi tłumami. Kolegia do spraw wykroczeń ukarały 3023 osób, przed sądem stanęło 126, prokuratura rozpoczęła śledztwo przeciwko 236, internowano 189 uczestników demonstracji.

Od kul zginęli także uczestnicy demonstracji w Gdańsku i we Wrocławiu.

8 października 1982 roku – Zakończył się proces (trwał 169 dni procesowych) czterech przywódców Konfederacji Polski Niepodległej. Prokurator ppor. Tadeusz Gonciarz podtrzymał wszystkie zarzuty zawarte w akcie oskarżenia. Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w składzie: płk. Eugeniusz Dudzik, płk. Bohdan Piechota i płk. Juliusz Przygódzki skazał Leszka Moczulskiego na 7 lat pozbawienia wolności, Romualda Szeremietiewa i Tadeusza Stańskiego na 5 lat, natomiast Tadeusza Jandziszaka na 2 lata w zawieszeniu na okres 5 lat.

10 listopada 1982 roku – W Moskwie zmarł Leonid Breżniew, zastąpił go Jurij Andropow.

11 listopada 1982 roku – W Krakowie oraz Nowej Hucie, we Wrocławiu, Warszawie i wielu innych miastach odbyły się manifestacje w rocznicę odzyskania niepodległości. W manifestacjach czynny udział brali działacze Konfederacji Polski Niepodległej. Interweniowała Milicja Obywatelska, Zmotoryzowane Odwoły Milicji Obywatelskiej i Służba Bezpieczeństwa, brutalnie rozprawiając się z tłumami manifestujących osób.

13 grudnia 1982 roku – W wielu miastach Polski odbyły się manifestacje w rocznicę wprowadzenia stanu wojennego. Interweniowała MO, SB i oddziały ZOMO brutalnie rozprawiając się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymywani byli bici na komisariatach MO i w aresztach.

19 grudnia 1982 roku – Rada Państwa podjęła uchwałę, że z dniem 31 grudnia 1982 roku stan wojenny zostanie zawieszony.

4 stycznia 1983 roku – Rzecznik rządu Urban poinformował na konferencji prasowej, że w ciągu całego roku 1982 SB i MO aresztowała z powodów politycznych 3600 osób. Skazanych i tymczasowo aresztowanych zostało 1500 osób.

22 marca 1983 roku – W wystąpieniu sejmowym szef MSW Cz. Kiszczak poinformował, że od wprowadzenia stanu wojennego SB zlikwidowała 700 nielegalnych grup związków zawodowych. SB skonfiskowała 1310 maszyn poligraficznych, w tym 368 maszyn drukarskich. W czasie manifestacji śmierć poniosło 15 osób. Rannych od kul zostało ogółem 630 uczestników manifestacji.

Kolegia do spraw wykroczeń ukarały 6800 demonstrantów.

Minister sprawiedliwości Sylwester Zawadzki przekazał informację, że za przestępstwa antypaństwowe skazanych zostało ogółem 2580 osób, natomiast za przestępstwa określone w dekrete o stanie wojennym 1462 osoby.

1 – 3 maja 1983 roku – W wielu miastach Polski odbyły się niezależne manifestacje pierwszomajowe, organizowane przez ruch niepodległościowy i opozycyjny. SB i MO zatrzymały w całym kraju około 1000 uczestników manifestacji.

W rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja odbyły się nabożeństwa kościelne oraz manifestacje patriotyczne.

W obu przypadkach interweniowały oddziały ZOMO, MO i SB brutalnie rozprawiając się z manifestującym tłumem. Zatrzymane osoby w czasie przesłuchiwania były bite.

W Warszawie funkcjonariusze SB dokonali napadu na Prymasowski Komitet Pomocy Osobom Pozbawionym Wolności i ich Rodzinom. Lokal został zdemolowany i uprowadzono cztery osoby, które zostały pobite.

14 maja 1983 roku – Zmarł Grzegorz Przymyk, ciężko pobity 12 maja w komisariacie Milicji Obywatelskiej na warszawskiej Starówce.

19 maja 1983 roku – Na warszawskim cmentarzu odbył się pogrzeb Grzegorza Przymyka, żegnało go kilkadziesiąt tysięcy osób.

28 maja 1983 roku – Dyrektor Sekcji Polskiej Radia Wolna Europa Zdzisław Najder został skazany przez Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego zaocznie na karę śmierci.

16 – 23 czerwca roku – Do Ojczyzny przybył po raz drugi papież Jan Paweł II

1 lipca 1983 roku – Sąd Najwyższy uprawomocnił wyrok w procesie czterech przywódców Konfederacji Polski Niepodległej. Zostali oni przewiezieni do więzienia w Barczewie.

22 lipca 1983 roku – Po roku, siedmiu miesiącach i dziewięciu dniach (586 dni) stan wojenny został zniesiony.

Wiele przepisów z dekretu o stanie wojennym zostało utrzymanych w mocy. Rozwiązana została WRON, ale wojskowi pełniący cywilne funkcje pozostali na swych stanowiskach. Amnestia, która została ogłoszona, nie objęła czterech przywódców KPN: Leszka Moczulskiego, Romualda Szeremietiewa, Tadeusza Stańskiego i Tadeusza Jandziszaka.

23 lipca 1983 roku – Przed warszawskim aresztem śledczym przy ulicy Rakowieckiej pikietowała grupa około 300 osób w oczekiwaniu na wyjście więźniów politycznych.

31 sierpnia 1983 roku – W trzecią rocznicę podpisania Porozumień Sierpniowych w wielu miastach Polski odbyły się manifestacje. Oddziały ZOMO brutalnie rozprawiły się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymani byli bici w czasie przesłuchania.

13 września 1983 roku – Aby polepszyć warunki, więźniowie polityczni przebywający w więzieniu w Barczewie zdecydowali się na głódówkę protestacyjną, która trwała do 1 października. W głódówce uczestniczyli L. Moczulski, R. Szeremietiew i T. Stański.

22 września 1983 roku – Podziemne kierownictwo Konfederacji Polski Niepodległej wydało oświadczenie o sytuacji i warunkach działania KPN.

27 września 1983 roku – Naczelny prokurator wojskowy płk. W. Kubala sformułował akt oskarżenia przeciwko Jackowi Kuroniowi, Adamowi Michnikowi, Henrykowi Wujcowi i Zbigniewowi Romaszewskiemu.

28 września 1983 roku – Siedemdziesięciu członków KK NSZZ Solidarność na czele z Lechem Wałęsą skierowało do Sejmu PRL list z apelem o uwolnienie wszystkich więźniów politycznych.

1 października 1983 roku – Zakończenie głódówki więźniów politycznych w więzieniu w Barczewie. Więźniowie uzyskali polepszenie warunków odbywania kary.

5 października 1983 roku – Lechowi Wałęsie przyznano Pokojową Nagrodę Nobla.

11 listopada 1983 roku – W wielu miastach Polski odbyły się manifestacje z okazji Święta Niepodległości. Oddziały ZOMO brutalnie rozprawiły się z tłumami manifestujących osób. Tradycyjnie już, zatrzymani w czasie przesłuchania byli bici.

9 grudnia 1983 roku – W więzieniu w Barczewie trzej przywódcy KPN: Leszek Moczulski, Romuald Szeremietiew i Tadeusz Stański oraz działacze Solidarności: Piotr Bednarz, Władysław Frasyński, Patrycjusz Kosmowski, Andrzej Słowik i Edmund Bałuka rozpoczęli głodówkę.

10 grudnia 1983 roku – W Oslo odbyła się ceremonia wręczenia Pokojowej Nagrody Nobla. W zastępstwie Lecha Wałęsy nagrodę odebrała jego żona, Danuta.

13 grudnia 1983 roku – W wielu miastach Polski odbyły się manifestacje w rocznicę wprowadzenia stanu wojennego. Interweniowała Milicja Obywatelska, Zmotoryzowane Odwoły Milicji Obywatelskiej i Służba Bezpieczeństwa, brutalnie rozprawiając się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymywani byli bici na komisariatach MO i w aresztach.

9 lutego 1984 roku – W Moskwie zmarł sekretarz generalny KPZR Jurij Andropow. Zastąpił go Konstantin Czernienko.

16 kwietnia 1984 roku – Trzej przywódcy KPN: Leszek Moczulski, Romuald Szeremietiew i Tadeusz Stański oraz działacze Solidarności: Władysław Frasyński, Patrycjusz Kosmowski i Piotr Bednarz osadzeni w więzieniu w Barczewie skierowali list otwarty do Wojciecha Jaruzelskiego.

1 – 3 maja 1984 roku – W wielu miastach Polski odbyły się niezależne manifestacje pierwszomajowe organizowane przez ruch niepodległościowy i opozycyjny. W rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja odbyły się nabożeństwa kościelne oraz manifestacje patriotyczne. W obu przypadkach interweniowały oddziały ZOMO, MO i SB brutalnie rozprawiając się z manifestującym tłumem. Osoby zatrzymane w czasie przesłuchiwania były bite. Według oficjalnych danych aresztowano 686 osób, w tym 166 w Warszawie. Aresztem i grzywną ukarano 325 demonstrantów.

Czerwiec 1984 roku – Rada Polityczna Konfederacja Polski Niepodległej wydała oświadczenie w sprawie bojkotu wyborów do rad narodowych.

13 lipca 1984 roku – Mimo, że stan wojenny został zniesiony, to przed Sądem Warszawskiego Okręgu Wojskowego rozpoczął się proces czterech działaczy rozwiązanego KSS „KOR”: Adama Michnika, Jacka Kuronia, Henryka Wujca i Zbigniewa Romaszewskiego.

21 lipca 1984 roku – Sejm PRL uchwalił amnestię. Więzienia ma opuścić 58 osób skazanych i 682 tymczasowo aresztowanych.

4 sierpnia 1984 roku – Leszek Moczulski został zwolniony z więzienia w Barczewie.

Sierpień 1984 roku – Leszek Moczulski udał się na pielgrzymkę do Częstochowy.

21 sierpnia 1984 roku – W warszawskim kościele św. Stanisława Kostki odprawiona została dziękczynna Msza Święta. W mszy uczestniczyło około 10 tys. osób w tym m.in.: Leszek Moczulski, Romuald Szeremietiew, Anna Walentynowicz, Władysław Siła-Nowicki i inni.

31 sierpnia 1984 roku – W rocznicę podpisania Porozumień Sierpniowych w wielu miastach Polski odbyły się manifestacje. Oddziały ZOMO brutalnie rozprawiły się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymani byli bici w czasie przesłuchania.

14 września 1984 roku – Obradowała Rada Polityczna Konfederacji Polski Niepodległej w pełnym składzie. Zdecydowana większość zebranych był za utrzymaniem dotychczasowej formy działania. Przeciwni byli Romuald Szeremietiew i Tadeusz Stański.

19 października 1984 roku – Duszpasterz Solidarności ksiądz Jerzy Popiełuszko został uprowadzony przez Służbę Bezpieczeństwa.

30 października 1984 roku – Ukazał się komunikat o śmierci księdza Jerzego Popiełuszki.

3 listopada 1984 roku – W Warszawie w kościele św. Stanisława Kostki odbył się pogrzeb księdza Jerzego Popiełuszki, z udziałem Prymasa Polski Józefa Glempa. W pogrzebie wziął udział Leszek Moczulski.

W całym kraju powstawały Komitety Przeciw Przemocy; w ich działalność włączyli się członkowie Konfederacji Polski Niepodległej.

11 listopada 1984 roku – W wielu miastach Polski odbyły się manifestacje w rocznicę odzyskania niepodległości. W manifestacjach czynny udział brali działacze Konfederacji Polski Niepodległej. Interweniowała MO, SB i oddziały ZOMO brutalnie rozprawiając się z tłumami manifestujących osób.

24 listopada 1984 roku – Na mocy ustawy o związkach zawodowych z 1982 roku powstało Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych. Przewodniczącym został członek Biura Politycznego KC PZPR, Alfred Miodowicz. Ustawa ta zdelegalizowała NSZZ Solidarność. Do 1990 roku OPZZ było ściśle podporządkowane PZPR.

13 grudnia 1984 roku – W wielu miastach Polski odbyły się manifestacje w rocznicę wprowadzenia stanu wojennego. Interweniowała MO, ZOMO i SB, brutalnie rozprawiając się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymywani było bici na komisariatach MO i w aresztach.

22 grudnia 1984 roku – W Warszawie obradował II Kongres Konfederacji Polski Niepodległej. Delegaci zebrali się w wieży dzwonnicy kościoła pod wezwaniem Najświętszej Marii Panny przy ul. Przyrynek w pomieszczeniu dzierżawionym przez Klub Inteligencji Katolickiej, udostępnionym przez księdza Andrzeja Zarzyckiego. Na Kongresie byli nieobecni: Romuald Szeremietiew i Tadeusz Stański. Natomiast Tadeusz Jandziszak i Zygmunt Goławski przybyli na Kongres i doręczyli cztery jednobrzmiące pisma o swoim wystąpieniu z KPN oraz o wystąpieniu R. Szeremietiewa i T. Stańskiego. II Kongres KPN dokonał dużych zmian organizacyjnych. Zakończył się proces unifikacji struktur terenowych, które niezależnie od siebie działały niemal na obszarze całego kraju. Wybrana została nowa Rada Polityczna oraz całkowicie zakonspirowane Centralne Kierownictwo Akcji Bieżącej. Po II Kongresie KPN przeszła do jawnej działalności. W skład Rady Politycznej weszli: Leszek

Moczulski (przewodniczący), Krzysztof Król, Andrzej Szomański, Adam Słomka, Dariusz Wójcik, Zygmunt Łenyk i Zbigniew Rybarkiewicz.

27 grudnia 1984 roku – W Toruniu rozpoczął się proces morderców księdza Jerzego Popiełuszki. Na ławie oskarżonych zasiedli funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa: Grzegorz Piotrowski, Waldemar Chmielewski, Leszek Pękala i Adam Pietruszka.

Przedstawiciel Konfederacji Polski Niepodległej doręczył ambasadom USA, Wielkiej Brytanii i Związku Radzieckiego „Memorandum” skierowane do szefów państw - sygnatariuszy Konferencji Jaltańskiej.

7 lutego 1985 roku – W Sądzie Wojewódzkim w Toruniu zapadł wyrok na sprawców porwania i zamordowania księdza Jerzego Popiełuszki. Grzegorz Piotrowski i Adam Pietruszka skazani zostali na 25 lat pozbawienia wolności oraz na 10 lat pozbawienia praw obywatelskich. Leszek Pękala na 15 lat, a Waldemar Chmielewski na 14 lat pozbawienia wolności.

1 marca 1985 roku – Konfederacja Polski Niepodległej wznowiła wydawania pisma „Gazeta Polska”, które ukazywało się już w latach 1979 – 1981.

9 marca 1985 roku – Po II Kongresie Konfederacji Polski Niepodległej, Rada Polityczna zdążyła zebrać się dwukrotnie, pierwszy raz w lutym, drugi raz w marcu. W drugim posiedzeniu RP KPN w sobotę 9 marca w prywatnym mieszkaniu przy ul. Chmielnej 128 w Warszawie uczestniczyli: Leszek Moczulski, Krzysztof Król, Grzegorz Rossa, Andrzej Szomański, Dariusz Wójcik, Adam Słomka, Wojciech Pęgiel, Zygmunt Łenyk i Piotr Węgierski. Po kilku latach okazało się, że Węgierski był tajnym współpracownikiem o pseudonimie „Paweł”, który poinformował Służbę Bezpieczeństwa o miejscu i czasie spotkania. W roku 1985 miały odbyć się pseudo wybory do Sejmu PRL. Rada Polityczna przyjęła *Rezolucję w sprawie wolnych wyborów*. Po chwili do pomieszczenia, w którym odbywało się spotkanie, wtargnęła Służba Bezpieczeństwa wraz z brygadą antyterrorystyczną, drzwi zostały wysadzone materiałem wybuchowym. Uczestnicy obrad zostali aresztowani.

11 marca 1985 roku – W Moskwie zmarł sekretarz generalny KPZR Konstantin Czernienko, zastąpił go Michaił Gorbaczow (53 lata).

14 kwietnia 1985 roku – W Krakowie ogłoszona została deklaracja założycielska Ruchu „Wolność i Pokój”.

1 – 3 maja 1985 roku – W wielu miastach Polski odbyły się niezależne manifestacje pierwszomajowe organizowane przez ruch niepodległościowy i opozycyjny. W Krakowie w niezależnych obchodach pierwszomajowych udział wzięli: sekretarz ambasady USA i konsul USA. Władze polskie uznały ich za persona non grata.

W rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja odbyły się nabożeństwa kościelne oraz manifestacje patriotyczne.

W obu przypadkach interweniowały oddziały ZOMO, MO i SB brutalnie rozprawiając się z manifestującym tłumem. Osoby zatrzymane w czasie przesłuchiwania były bite.

31 sierpnia 1985 roku – W rocznicę podpisania porozumień sierpniowych w wielu miastach Polski odbyły się manifestacje. Oddziały ZOMO brutalnie rozprawiały się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymani byli bici w czasie przesłuchania.

13 października 1985 roku – Odbywały się pseudo wybory do Sejmu PRL. Mimo wezwania do bojkotu przez opozycję (w tym KPN), według obserwatorów Solidarności frekwencja wyniosła około 66%. Według Państwowej Komisji Wyborczej w wyborach wzięło udział 78,4 % uprawnionych do głosowania.

3 – 10 listopada 1985 roku – W wielu miastach Polski, głównie w Krakowie, Warszawie, Wrocławiu i Poznaniu obchodzono „Tydzień Więźniów Politycznych”.

6 listopada 1985 roku – Sejm PRL odwołał Henryka Jabłońskiego z funkcji Przewodniczącego Rady Państwa, a Wojciecha Jaruzelskiego z funkcji Prezesa Rady Ministrów. Sejm powierzył funkcję Przewodniczącego Rady Państwa Wojciechowi Jaruzelskiemu, a Zbigniew Messner został Prezesem Rady Ministrów.

11 listopada 1985 roku – W rocznicę odzyskania niepodległości na grobie Marszałka Józefa Piłsudskiego w Katedrze Wawelskiej delegacja KPN i Solidarności złożyła wiązaną kwiatów. W uroczystościach uczestniczył konsul USA w Krakowie.

Przełom listopada/grudnia 1985 roku – Konfederacja Polski Niepodległej wydaje pisma podziemne: „Konfederat Śląski”, „Myśl Niepodległa”, „Littera”, „Niepodległość”, „Przyszłość Polski”, „Victoria” i „Strzelec”.

3 grudnia 1985 roku – W Krakowie SB brutalnie pobiło kapelana Solidarności księdza Tadeusza Isakowicza-Zaleskiego.

13 grudnia 1985 roku – W wielu miastach Polski odbyły się manifestacje w rocznicę wprowadzenia stanu wojennego. Interweniowała Milicja Obywatelska, Zmotoryzowane Odwoły Milicji Obywatelskiej i Służba Bezpieczeństwa, brutalnie rozprawiając się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymywani byli bici na komisariatach MO i w aresztach.

3 marca 1986 roku – Rozpoczął się II proces przywódców Konfederacji Polski Niepodległej. Zakończył się bardzo szybko, bo już 22 kwietnia. Proces trwał w dniach: 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 27, 28 marca oraz 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19 kwietnia 1986 roku.

Tym razem prokuratura oskarżyła przywódców KPN o udział w nielegalnym związku, wywołanie niepokoju społecznego, wydawanie bez zezwolenia czasopism i innych wydawnictw.

Drugi proces przywódców KPN toczył się przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie, IV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSW Piotr Aleksandrow

Ławnicy: Krystyna Błońska,
Jan Siedlecki

Protokolant: apl. sąd. Joanna Kabat

apl. sąd. Ewa Mućko

apl. sąd. Cezary Puławski

Oskarżycielami pięciu przywódców KPN byli prokuratorzy: Anna Jackowska i Wiesława Bardonowa, która oskarżała czterech przywódców KPN również w pierwszym procesie KPN. Pierwszy proces trwał od 15 czerwca 1981 roku do 22 października 1982 roku, (z tym, że w stanie wojennym proces toczył się przed Sądem Warszawskiego Okręgu Wojskowego, a oskarżycielami byli prokuratorzy wojskowi).

Oskarżonymi w II procesie KPN byli:

1. Robert Leszek Moczulski urodzony w dniu 7 czerwca 1930 roku w Warszawie, syn Stanisława i Janiny,
2. Krzysztof Jakub Król urodzony w dniu 5 października 1963 roku w Warszawie, syn Włodzimierza i Krystyny,
3. Andrzej Feliks Szomański urodzony w dniu 6 czerwca 1930 roku w Warszawie, syn Zdzisława i Zofii,
4. Adam Andrzej Słomka urodzony w dniu 23 listopada 1964 roku w Cieszynie, syn Aleksandra i Krystyny,
5. Dariusz Aleksander Wójcik urodzony w dniu 9 kwietnia 1961 roku w Chełmie Lubelskim, syn Eugeniusza i Józefy.

22 kwietnia 1986 roku – Sąd Wojewódzki w Warszawie wydał wyrok przeciw pięciu oskarżonym przywódcom Konfederacji Polski Niepodległej, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczony został okres tymczasowego aresztowania. Sąd odrzucił wniosek prokuratury (art. 276 kk), że KPN jest związkiem przestępczym. Leszek Moczulski jako recydywista został skazany na karę czterech lat pozbawienia wolności, Krzysztof Król na dwa lata i sześć miesięcy, Andrzej Szomański na dwa lata, Adam Słomka, też recydywista, na dwa lata i sześć miesięcy, a Dariusz Wójcik na dwa lata.

Ponadto oskarżonym, na mocy art. 547 par. 1 kpk i art. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zasądono na rzecz Skarbu Państwa od: Leszka Moczulskiego kwotę 8 400 złotych, Krzysztofa Króla kwotę 8 400 złotych, Andrzeja Szomańskiego kwotę 6 000 złotych, Adama Słomki kwotę 8 400 złotych i Dariusza Wójcika kwotę 6 000 złotych, oraz od każdego z wymienionych skazanych przywódców KPN w częściach równych koszty postępowania w sprawie.

1 – 3 maja 1986 roku – W wielu miastach Polski odbyły się niezależne manifestacje pierwszomajowe organizowane przez ruch niepodległościowy i opozycyjny.

W rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja odbyły się nabożeństwa kościelne oraz manifestacje patriotyczne.

W obu przypadkach interweniowały oddziały ZOMO, MO i SB brutalnie rozprawiając się z manifestującym tłumem. Osoby zatrzymane w czasie przesłuchiwania były bite.

29 czerwca – 3 lipca 1986 roku – W Warszawie obradował X Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Zjazd wykazał głęboki kryzys wewnątrz partii. Delegaci zdecydowanie opowiedzieli się za zwalczaniem ugrupowań opozycyjnych.

17 lipca 1986 roku – Sejm PRL uchwalił ustawę o szczególnym postępowaniu wobec sprawców niektórych przestępstw; umożliwiło to wyjście na wolność części więźniów politycznych.

31 sierpnia 1986 roku – W wielu miastach Polski odbyły się manifestacje w rocznicę podpisania Porozumień Sierpniowych. Oddziały ZOMO brutalnie rozprawiały się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymani byli bici w czasie przesłuchania.

11 września 1986 roku – Minister spraw wewnętrznych, Czesław Kiszczak zapowiedział zwolnienie wszystkich więźniów skazanych za „przestępstwa i wykroczenia przeciwko państwu i porządkowi publicznemu”. Amnestia objęła 225 więźniów politycznych.

26 września 1986 roku – W warszawskim kościele pod wezwaniem świętego Marcina, w siedzibie Prymasowskiego Komitetu Pomocy Więzionym za Przekonania odbyło się spotkanie niedawno zwolnionych więźniów politycznych z Prymasem Józefem Glempem. W imieniu byłych więźniów politycznych przemówił Leszek Moczulski, który podziękował za pomoc w trudnym czasie. Głos zabrał również Zbigniew Bujak.

11 listopada 1986 roku – W wielu miastach Polski odbyły się patriotyczne manifestacje w rocznicę odzyskania niepodległości. W manifestacjach czynny udział brali członkowie KPN. Oddziały ZOMO brutalnie rozprawiały się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymani byli bici w czasie przesłuchania.

Obradowała Rada Polityczna Konfederacji Polski Niepodległej.

4 grudnia 1986 roku – W święcie górników „Barbórce” zorganizowanej przez proboszcza jastrzębskiej parafii, księdza prałata Czarneckiego, uczestniczyli niedawno zwolnieni więźniowie polityczni z Solidarności, Konfederacji Polski Niepodległej i Polskiej Partii Niepodległościowej.

13 grudnia 1986 roku – W wielu miastach Polski odbyły się manifestacje w rocznicę wprowadzenia stanu wojennego. Interweniowała Milicja Obywatelska, Zmotoryzowane Odwoły Milicji Obywatelskiej i Służba Bezpieczeństwa, brutalnie rozprawiając się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymywani byli bici na komisariatach MO i w aresztach.

30 grudnia 1986 roku – Ośmiu działaczy opozycyjnych, byłych więźniów politycznych wystosowało listy otwarte do Wojciecha Jaruzelskiego. Sygnatariusze listu domagali się zwolnienia z więzień 15 osób skazanych za czyny natury kryminalnej, choć kierowały nimi motywy polityczne. Pod apelem podpisali się: Czesław Bielecki, Jan Lityński, Leszek Moczulski, Kazimierz Janusz, Jacek Kuroń, Jan Józef Lipski, Adam Michnik, Zbigniew Romaszewski.

Leszek Moczulski wraz z małżonką Marią udał się w podróż zagraniczną od Wielkiej Brytanii, Francji i Stanów Zjednoczonych. Na lotnisku w Londynie przewodniczącego KPN przywitała spora grupa działaczy polonijnych na czele z ówczesnym ministrem spraw zagranicznych rządu emigracyjnego, Ryszardem Kaczorowskim.

31 grudnia 1986 roku – Maria i Leszek Moczulscy uczestniczyli w obiedzie u Prezydenta RP Kazimierza Sabbata, natomiast wieczorem uczestniczyli we wspólnej zabawie sylwestrowej.

10 stycznia 1987 roku – W Warszawie obradował nielegalnie II Krajowy Zjazd Niezależnego Zrzeszenia Studentów.

17 lutego 1987 roku – Warszawscy studenci powołali Unię Niezależnego Zrzeszenia Studentów.

24 kwietnia 1987 roku – SB i MO w całym kraju przeprowadziła prewencyjną akcję kilkuset rewizji i przesłuchań przed 1 i 3 maja.

27 kwietnia 1987 roku – Leszek Moczulski został przyjęty w Białym Domu przez wiceprezydenta Stanów Zjednoczonych, George’a Busha.

1 – 3 maja 1987 roku – W wielu miastach Polski odbyły się niezależne manifestacje pierwszomajowe, organizowane przez ruch niepodległościowy i opozycyjny.

W rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja odbyły się nabożeństwa kościelne oraz manifestacje patriotyczne. Pochód z chodzący ze Wzgórz Wawelskich został brutalnie zaatakowany przez funkcjonariuszy SB i MO ubranych w ubrania cywilne. Zajście to wyglądało jakby się ludzie bili między sobą. Wiele osób zostało pobitych w tym działacze KPN, Paweł Sabuda, Ryszard Bocian i inni.

W obu przypadkach interweniowały oddziały ZOMO, MO i SB brutalnie rozprawiając się z manifestującym tłumem. Osoby zatrzymane w czasie przesłuchiwania były bite.

Służba Bezpieczeństwa przed majowymi świętami przeprowadziła aż 537 ostrzegawczych rozmów z działaczami Konfederacji Polski Niepodległej, Solidarności, Solidarności Walczącej oraz z Ruchu „Wolność i Pokój”.

5 czerwca 1987 roku – Leszek Moczulski wraz z małżonką Marią powrócił do kraju z podróży do Anglii, Francji i USA. Na lotnisku Okęcie w Warszawie przewodniczącego KPN witało wielu członków Konfederacji Polski Niepodległej.

Powstało Porozumienie Partii i Organizacji Niepodległościowych.

8 – 14 sierpnia 1987 roku – III pielgrzymka papieża Jana Pawła II do Ojczyzny.

W czasie spotkania ze środowiskami niezależnymi, które odbyło się w warszawskim kościele pod wezwaniem św. Krzyża, Jan Paweł II udzielił błogosławieństwa Leszkowi Moczulskiemu.

31 sierpnia 1987 roku – W rocznicę podpisania Porozumień Sierpniowych w wielu miastach Polski odbyły się manifestacje. Oddziały ZOMO brutalnie rozprawiły się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymani byli bici w czasie przesłuchania.

9 listopada 1987 roku – Służba Bezpieczeństwa aresztowała przywódcę Solidarności Walczącej, Kornela Morawieckiego pod zarzutem przemytu przedmiotów, które służą działalności terrorystycznej.

Konfederacja Polski Niepodległej zorganizowała w wielu miastach Polski akcje protestacyjne pod hasłem: uwolnić Kornela Morawieckiego. Na murach pojawiły się napisy *Uwolnić Więźniów Politycznych*.

Ogólnopolska narada działaczy Konfederacji Polski Niepodległej – apel o bojkot referendum.

29 listopada 1987 roku – W całym kraju odbyło się referendum w sprawie reform gospodarczych i politycznych, według władz miał być to „drugi etap reform”.

W Krakowie Konfederacja Polski Niepodległej zorganizowała manifestację przeciw referendum, na którą przybyło około 400 demonstrantów.

Listopad 1987 roku – Pod koniec listopada ukazało się specjalne wydanie „Gazety Polskiej” z polemicznym tekstem Leszka Moczulskiego pt. *Krajobraz przed bitwą*. Była to odpowiedź Jackowi Kuroniowi, który wcześniej udzielił wywiadu „Tygodnikowi Mazowsze” pt. *Krajobraz po bitwie*. Kuroń w wywiadzie przedstawił pogląd, że w Polsce już nic nie da się zrobić, że należy się z tą rzeczywistością pogodzić i nie ma szans na odbudowanie Solidarności. Natomiast L. Moczulski przedstawił sytuację zupełnie inaczej. Bitwa dopiero się zacznie – „wszystko jest przed nami”.

13 grudnia 1987 roku – W wielu miastach Polski odbyły się manifestacje w rocznicę wprowadzenia stanu wojennego. Interweniowała MO, ZOMO i SB, brutalnie rozprawiając się z tłumami manifestujących osób. Zatrzymywani byli bici na komisariatach MO i w aresztach.

24/25 stycznia 1988 roku – W nocy Służba Bezpieczeństwa aresztowała jednego z przywódców Solidarności Walczącej – Andrzeja Kołodzieja.

17 lutego 1988 roku – W rocznicę rejestracji Niezależnego Zrzeszenia Studentów odbyły się manifestacje w Krakowie i Warszawie. Zbierane były również podpisy pod listem otwartym do ministra edukacji narodowej o ponowne zarejestrowanie NZS.

8 marca 1988 roku – Niezależne Zrzeszenie Studentów zorganizowało w rocznicę Marca 1968 demonstracje studenckie w Krakowie, Warszawie i Lublinie. Studentów zaatakowało ZOMO.

7 kwietnia 1988 roku – Do gdańskiego sądu wpłynął akt oskarżenia przeciwko trzem przywódcom Solidarności Walczącej: Kornelowi Morawieckiemu, Andrzejowi Kołodziejowi oraz Krzysztofowi Szymańskiemu, za uchylanie się od opłat celnych i posługiwanie się fałszywymi dokumentami.

26 kwietnia 1988 roku – W Krakowie w Hucie im. Lenina rozpoczął się strajk. Strajku tego nie zorganizowała Solidarność, tylko Andrzej Szewczuwaniec.

29 kwietnia 1988 roku – Dwudniowy strajk w hucie w Stalowej Woli.

30 kwietnia 1988 roku – Kornel Morawiecki i Andrzej Kołodziej z Solidarności Walczącej zostali uwolnieni i odlecieli do Rzymu.

1 – 3 maja 1988 roku – W wielu miastach Polski odbyły się niezależne manifestacje pierwszomajowe organizowane przez ruch niepodległościowy i opozycyjny. W rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja odbyły się nabożeństwa kościelne oraz manifestacje patriotyczne. W obu przypadkach interweniowały oddziały ZOMO, MO i SB brutalnie rozprawiając się z manifestującym tłumem. Osoby zatrzymane w czasie przesłuchiwania były bite.

2 maja 1988 roku – W gdańskiej Stoczni im. Lenina rozpoczął się strajk, na czele którego stanął Alojzy Szablewski. Strajkujący stoczniowcy domagali się podwyżki płac, przywrócenia Solidarności, zwolnienia więźniów politycznych.

4 maja 1988 roku – Kornel Morawiecki powrócił do Warszawy. Wprost z warszawskiego lotniska został deportowany do Wiednia.

Przed Collegium Novum Uniwersytetu Jagiellońskiego odbyła się manifestacja studentów i pracowników naukowych Uniwersytetu w akcie solidarności ze strajkującymi hutnikami. W chwili przemawiania rektora UJ, prof. Aleksandra Koja, milicja próbowała zaatakować studentów.

4/5 maja 1988 roku – W nocy na teren Huty im. Lenina wdarła się brygada antyterrorystyczna, a następnie ZOMO. Włamywacze brutalnie rozprawili się ze strajkującymi hutnikami. Wiele strajkujących zostało pobitych. Kilku członkom Komitetu

Strajkowego otrzymało sankcję prokuratorską za kierowanie nielegalnym strajkiem. Załoga kombinatu rozpoczęła strajk absencyjny. Dyrekcja huty do uruchomienia produkcji sprowadziła hutników ze śląskich hut.

5 maja 1988 roku – Studenci z Warszawy i Gdańska rozpoczęli strajk okupacyjny na wyższych uczelniach.

10 maja 1988 roku – Zakończyła się fala strajków w Nowej Hucie, Stalowej Woli i Stoczni Gdańskiej, bez podpisania porozumienia. Władze zdecydowały się na rozwiązanie siłowe.

Lipiec 1988 roku – Leszek Moczulski odwiedza Kraków (kombinat w Nowej Hucie) i Górny Śląsk.

Sierpień 1988 roku – W Gdańsku L. Moczulski rozmawiał z L. Wałęsą na plebanii kościoła pod wezwanie św. Brygidy. Leszek Moczulski był przekonywał, że należy podtrzymać strajk. Natomiast przewodniczący Solidarności był zdania, że należy przerwać strajk, a wówczas „władza PRL będzie z nim rozmawiała”. Lech Wałęsa wówczas powiedział m.in. do Leszka Moczulskiego: *nikomu – a konkretnie KPN-owi – nie pozwolimy przeginać pały*. Nieco później Leszek Moczulski uczestniczył w obiedzie u księdza Henryka Jankowskiego na plebanii kościoła św. Brygidy. W obiedzie uczestniczyli m. in. Tadeusz Mazowiecki i Piotr Nowina-Konopka. *Gdy wszedłem do jadalni [Moczulski WB] ich ożywiona rozmowa została gwałtownie przerwana. Zaczęliśmy w milczeniu jeść zupę, wreszcie ksiądz Jankowski nie wytrzymał i rzucił pytanie: – Dlaczego panowie są dzisiaj w takim kiepskim nastroju? Panie Tadeuszu – zwrócił się do Mazowieckiego – pan zawsze jest pełen głębokich myśli. Na to Mazowiecki podniósł w teatralnym geście łyżkę i powiedział: – Są ludzie, którym się wydaje, że polityka polega na tym, aby bić innych i odrzucać dialog.*

Rzucił to niby tak ogólnie, ale dla wszystkich obecnych było jasne, do kogo to kieruje te słowa. Podniosłem więc swoją łyżkę i machając nią w podobny sposób jak Mazowiecki odrzekłem: – Są też ludzie, którzy tak bardzo utwierdzili się w swoich jedynie słusznych poglądach, że oceniają innych, zanim tamci zabiorą głos.

Ten ogólnikowy dialog toczył się przez chwilę, ale w końcu zamarł i ponownie nastąpiła cisza.

15 sierpnia 1988 roku – W Jastrzębiu w kopalni „Manifest Lipcowy” rozpoczął się strajk. Górnicy domagali się m.in. zalegalizowania Solidarności. Po kilku dniach do strajku przyłączają się kolejne kopalnie.

22 sierpnia 1988 roku – Rozpoczyna się strajk w Stoczni Gdańskiej im. Lenina i w Stoczni Północnej. Na czele MKS staje Alojzy Szablewski.

Strajk rozpoczyna załoga Huty Stalowa Wola.

Do strajków zaczęły przyłączać się inne zakłady pracy w całym kraju.

31 sierpnia 1988 roku – Minister spraw wewnętrznych Czesław Kiszczak spotkał się z Lechem Wałęsą w willi MSW w Warszawie, w spotkaniu uczestniczyli jeszcze: Stanisław Ciosek, i biskup Jerzy Dąbrowski. Kiszczak zapewnił Wałęsę, że jeśli zakłady pracy przerwą strajk i przystąpią do pracy, władza zacznie rozmawiać z opozycją. Po powrocie do Gdańska Wałęsa wezwał strajkujące zakłady pracy do przerwania strajku. Oświadczył także, że legalizację Solidarności bierze na swoje barki.

8 września 1988 roku – Komunikat Rady OPZZ w sprawie pluralizmu związkowego: *Nie ma żadnych przesłanek i racji społecznych do usankcjonowania drugiego związku w zakładzie.*

11 września 1988 roku – Spotkanie w gdańskim kościele pod wezwaniem św. Brygidy działaczy Solidarności z grupą intelektualistów zaproszonych przez L. Wałęsę. Uczestnicy spotkania udzielili pełnego poparcia L. Wałęsie w sprawach podjęcia próby dialogu z władzą.

15 – 16 września 1988 roku – Dwa kolejne spotkania L. Wałęsy z Cz. Kiszczakiem. Spotkania dotyczyły przygotowania do okrągłego stołu.

19 września 1988 roku – Gabinet Zbigniewa Messnera podał się do dymisji.

27 września 1988 roku – Urząd Prezesa Rady Ministrów objął Mieczysław Franciszek Rakowski.

13 października 1988 roku – W Warszawie odbyło się spotkanie przedstawicieli Konfederacji Polski Niepodległej i innych grup opozycyjnych z przedstawicielami Solidarności.

Październik 1988 roku – „Trybuna Ludu” opublikowała cykl artykułów, w których oskarża niektóre środowiska opozycyjne o torpedowanie idei okrągłego stołu.

1 listopada 1988 roku – Premier Rakowski podjął decyzję o likwidacji Stoczni im. Lenina w Gdańsku – kolebki Solidarności.

11 listopada 1988 roku – Patriotyczne obchody w 70. rocznicę odzyskania niepodległości odbyły się w całym kraju. W Katowicach, Poznaniu i Gdańsku ZOMO zaatakowało pokojowe manifestację.

W katowickiej Katedrze 53 górników rozpoczęło głodówkę o przywrócenie wyrzuconych z pracy górników. Inspiratorem protestu głodowego był Kazimierz Świtoń oraz śląska organizacja Konfederacji Polski Niepodległej.

18 – 19 listopada 1988 roku – Kolejne spotkanie w sprawie okrągłego stołu, w którym uczestniczyli: Lech Wałęsa, Czesław Kiszczak, Stanisław Ciosek, Tadeusz Mazowiecki, bp Tadeusz Gołowski i ksiądz Alojzy Orszulik. Podczas spotkania ustalono, że rozmowy będą kontynuowane w celu zbliżenia stanowisk.

30 listopada 1988 roku – W transmitowanej na żywo debacie telewizyjnej udział wzięli przewodniczący Solidarności Lech Wałęsa i przewodniczący OPZZ Alfred Miodowicz. Badania opinii publicznej wskazały na zwycięstwo L. Wałęsy.

13 grudnia 1988 roku – W wielu miastach Polski odbyły się manifestacje w rocznicę wprowadzenia stanu wojennego. W wielu przypadkach dochodziło do starć z milicją i ZOMO.

18 grudnia 1988 roku – Podczas piątego spotkania intelektualistów i działaczy Solidarności utworzony został Komitet Obywatelski przy przewodniczącym NSZZ Solidarność.

16 – 18 stycznia 1989 roku – W Warszawie odbyła się druga tura X Plenum KC PZPR. Członkowie KC przyjęli stanowisko w sprawie pluralizmu politycznego i związkowego. Uzgodniono m.in. treść uchwały, która była oficjalnym zaproszeniem strony solidarnościowej do rozmów. Przed rozpoczęciem obrad okrągłego stołu odbyło się jeszcze kilka poufnych rozmów. Jedno z najważniejszych takich spotkań odbyło się w Magdalence 27 stycznia; gospodarzem spotkania był Czesław Kiszczak.

21 stycznia 1989 roku – Na plebani warszawskiego kościoła pod wezwaniem św. Karola Boromeusza został zamordowany ksiądz Stefan Niedzielak.

27 stycznia 1989 roku – Spotkanie Czesława Kiszczaka, Lecha Wałęsy, Tadeusza Mazowieckiego i Bronisława Geremka – uzgodniono termin oraz tryb obrad okrągłego stołu.

30 stycznia 1989 roku – W Białymstoku zamordowany został ksiądz Stanisław Suchowolec, duszpasterz białostockiej Solidarności.

5 lutego 1989 roku – W przeddzień rozpoczęcia obrad okrągłego stołu, w Warszawie rozpoczęły się obrady III Kongresu Konfederacji Polski Niepodległej. Kongres KPN nie był wymierzony w ideę okrągłego stołu, lecz był formą nacisku na jego uczestników. Konfederacji chodziło głównie o wolne wybory parlamentarne, których domagali się już od jej powstania. Kongres został przerwany brutalną interwencją Milicji Obywatelskiej i Służby Bezpieczeństwa.

6 lutego 1989 roku – W Warszawie w Pałacu Namiestnikowskim o godzinie 14:15 rozpoczęło się inauguracyjne posiedzenie okrągłego stołu, które otworzył minister spraw wewnętrznych, członek Biura Politycznego KC PZPR, bezpośrednio i pośrednio odpowiedzialny za śmierć wielu Polaków, współautor stanu wojennego, najbliższy współpracownik Wojciecha Jaruzelskiego, generał broni Czesław Kiszczak. W posiedzeniu inauguracyjnym, nie licząc rzeczników prasowych i sekretarzy, uczestniczyło 58 osób. Po przemówieniu powitalnym Kiszczaka przewodnictwo obrad objął Władysław Findeisen, a następnie głos zabrał Lech Wałęsa. Mimo że wszystko było dokładnie wyreżyserowane, nieco zamieszania wprowadził mecenas Władysław Siła-Nowicki. Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Polska Zjednoczona Partia Robotnicza wyznaczyły osoby, z którymi mają życzenie usiąść do rozmów. Ekipie rządowo-partyjnej najwygodniej rozmawiać było z osobami, które pójdą na daleko idące ustępstwa. Już na początku stycznia 1989 roku odbyło się spotkanie, w którym uczestniczyli: sekretarz KC PZPR Stanisław Ciosek, ze strony Solidarności Tadeusz Mazowiecki, stronę kościelną reprezentował ksiądz Alojzy Orszulik. Strony spotkania wstępnie uzgodniły takie stanowisko, które niewiele różniło się od podpisanego przy okrągłym stole porozumienia.

4 marca 1989 roku – III Kongres Konfederacji Polski Niepodległej wznowił obrady w Krakowie, (druga runda III Kongresu KPN). Na Kongresie zostały omówione najważniejsze zadania, jakie postawiła sobie KPN, tj. odzyskanie niepodległości – czyli całkowicie wolne wybory parlamentarne.

Niezależność w sprawach najważniejszych – czyli niepodległość, uwolnienie się od hegemonii Związku Radzieckiego i stworzenie III Rzeczypospolitej Polskiej, budowa systemu demokratycznego (bez kompromisu, bez ustępstw). Nieustanna walka aż ten cel zostanie osiągnięty. Na III Kongresie jasno stwierdzono, że KPN w zależności od zaistniałej sytuacji może działać metodami rewolucyjnymi, a także metodami opozycji parlamentarnej. Delegaci uznali, że nie należy dążyć do stosowania przemocy, ponieważ władza i tak ma

przewagę i nie trzeba dawać jej okazji do użycia siły fizycznej. Omówiono sprawę legalności działania KPN, mimo że ta sprawa była omawiana na poprzednich Kongresach. KPN działa od jej powstanie legalnie, ponieważ w PRL nie istniał przepis normujący zasady działalności partii politycznych – taki system w Polsce po II wojnie światowej wprowadziła z myślą o sobie Polska Partia Robotnicza, a następnie utrzymała to jej spadkobierczyni. W uchwałach programowych przyjętych przez III Kongres przedstawiono, że Konfederacja dążyć będzie do zmiany ustroju w Polsce, działając w ramach porządku prawnego obowiązującego w PRL. III Kongres KPN przyjął ogólny program pt. *Program KPN* a także program pt. *Program Sanacji Gospodarki Narodowej*.

2 kwietnia 1989 roku – Wiec Konfederacji Polski Niepodległej w Lublinie został brutalnie zaatakowany przez Milicję Obywatelską.

5 kwietnia 1989 roku – Posiedzenie plenarne zakończyło obrady okrągłego stołu, strony podpisały końcowy protokół uzgodniony jeszcze przed rozpoczęciem obrad okrągłego stołu. Zgodnie z zawartym kompromisem, w Polsce zaczęła obowiązywać 35% demokracja, a prezydentem zostać miał Wojciech Jaruzelski – twórca stanu wojennego odpowiedzialny bezpośrednio i pośrednio za śmierć wielu Polaków.

11 kwietnia 1989 roku – W kilkunastu miastach Polski Konfederacja Polski Niepodległej i Niezależne Zrzeszenie Studentów zorganizowali manifestacje dla uczczenia polskich oficerów pomordowanych w Katyniu.

17 kwietnia 1989 roku – Sąd Wojewódzki w Warszawie wpisał do rejestru NSZZ Solidarność z siedzibą w Gdańsku.

18 kwietnia 1989 roku – W gmach Sejmu spotkali się Lech Wałęsa i Wojciech Jaruzelski.

20 kwietnia 1989 roku – Sąd Wojewódzki w Warszawie wpisał do rejestru NSZZ Solidarność Rolników Indywidualnych z siedzibą w Warszawie.

25 kwietnia 1989 roku – Wyborczy wiec zorganizowany przez Konfederacją Polski Niepodległej w Warszawie został rozbity przez ZOMO.

1 – 3 maja 1989 roku – W wielu miastach Polski odbyły się niezależne manifestacje pierwszomajowe, od ośmiu lat nielegalne, organizowane przez Solidarność. W rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja odbyły się nabożeństwa kościelne oraz manifestacje patriotyczne.

8 maja 1989 roku – Ukazał się pierwszy numer „Gazety Wyborczej”.

16 – 17 maja 1989 roku – W Krakowie przed konsulatem ZSRR przez trzy dni trwały manifestacje z udziałem Konfederacji Polski Niepodległej pod hasłem *Sowieci do domu*. Demonstranci domagali się ustąpienia komendanta wojewódzkiego MO gen. Jerzego Gruby oraz I sekretarza Komitetu Krakowskiego PZPR Józefa Gajewicza. Interweniowała oddziały ZOMO. Wielu demonstrantów było pobitych i rannych.

4 czerwca 1989 roku – Odbyła się pierwsza tura wyborów parlamentarnych do Sejmu X kadencji i Senatu I kadencji, która okazała się klęską dla PZPR. Wzięło w niej udział około

62% uprawnionych do głosowania. Spośród 35 kandydatów z tzw. listy krajowej tylko dwóch kandydatów uzyskało wymaganą liczbę głosów.

18 czerwca 1989 roku – Odbyła się druga tura wyborów, wzięło w niej udział 26% uprawnionych do głosowania. W rezultacie Solidarność uzyskała 99 mandatów do Senatu na 100 możliwych i 161 mandatów do Sejmu na 162 możliwych, PZPR miał 173 posłów, ZSL – 76, SD – 27, PAX – 10, UChS – 5, PZKS – 5, jeden senator był niezależny.

Czerwiec 1989 roku – Od czerwca do dnia wyboru (19 lipca) Jaruzelskiego na prezydenta odbywały się manifestacje pod hasłem „Jaruzelski musi odejść” i „Jaruzelski nie zostanie prezydentem”.

4 lipca 1989 roku – Odbyły się inauguracyjne posiedzenia nowo wybranych izb parlamentu. Mikołaj Kozakiewicz został wybrany marszałkiem Sejmu z ZSL, natomiast Andrzej Stelmachowski, działacz katolicki – marszałkiem Senatu.

5 lipca 1989 roku – W Warszawie Konfederacja Polski Niepodległej i Solidarność Walcząca zorganizowały manifestację pod hasłem „Jaruzelski musi odejść”.

10 lipca 1989 roku – W Krynicy Morskiej zamordowany został ksiądz Sylwester Zych, podejrzany o współudział w 1982 roku w zabójstwie funkcjonariusza MO Zdzisława Karosa.

13 lipca 1989 roku – Konfederacja Polski Niepodległej zorganizowała kolejną akcję pod hasłem „Jaruzelski nie zostaniesz prezydentem”. MO i SB brutalnie zaatakowała manifestujących Konfederatów.

14 lipca 1989 roku – W związku z nasilaniem się manifestacji przeciwko wyborowi Jaruzelskiego na prezydenta, głównie organizowanych przez KPN, Wałęsa wydał oświadczenie, w którym – *weszał do jak najszybszego wyboru głowy państwa, stwierdzając równocześnie, że prezydentem – z uwagi na „wewnętrzną i międzynarodową sytuację Polski” – może zostać jedynie osoba reprezentująca PZPR. Zapewnił również, że „Solidarność” będzie współpracować z przyszłym prezydentem, niezależnie od tego czy zostanie nim Kiszczyk czy Jaruzelski. Było to wyraźne zgłoszenie stanowiska wobec Jaruzelskiego.*

19 lipca 1989 roku – Zgodnie z ustaleniami poczynionymi jeszcze przed rozpoczęciem obrad okrągłego stołu, Zgromadzenie Narodowe wybrało 270 głosami (przewagą jednego głosu) Jaruzelskiego na prezydenta PRL. Jaruzelski został wybrany dzięki parlamentarzystom z „Solidarności”. W dniu wyboru Konfederacja Polski Niepodległej w całym kraju zorganizowała protesty i manifestacje przeciwko wyborowi Jaruzelskiego na prezydenta Polski. Manifestacje te były rozbijane przez Milicję Obywatelską i Służbę Bezpieczeństwa.

W dniu wyboru Jaruzelskiego na prezydenta krakowska Konfederacja Polski Niepodległej zorganizowała manifestację w Rynku Głównym, która trwała kilkanaście godzin.

29 lipca 1989 roku – W miejsce Jaruzelskiego, Plenum Komitetu Centralnego PZPR wybrało Mieczysława Rakowskiego na stanowisko I sekretarza KC PZPR.

24 sierpnia 1989 roku – Sejm powierzył funkcję Prezesa Rady Ministrów Tadeuszowi Mazowieckiemu. Nowy premier uzyskał duży kredyt zaufania w Sejmie: 378 głosów za, 4 przeciw, a 41 posłów wstrzymało się.

12 września 1989 roku – Sejm zatwierdził skład rządu Tadeusza Mazowieckiego. Gabinet Mazowieckiego był gabinetem z komunistami, było w nim czterech członków PZPR, w tym dwóch architektów stanu wojennego: Czesław Kiszczak i Florian Siwicki. Ilu było komunistów na stanowiskach sekretarzy, podsekretarzy i dyrektorów generalnych?

22 września 1989 roku – Sąd Najwyższy podjął decyzję o wpisaniu do rejestru Niezależnego Zrzeszenia Studentów.

4 grudnia 1989 roku – Śląscy działacze Konfederacji Polski Niepodległej zorganizowali manifestację w czasie składania kwiatów przez Wojciecha Jaruzelskiego pod krzyżami upamiętniającymi śmierć górników z kopalni „Wujek”. Ze strony Konfederatów były okrzyki: „Jaruzelski – masz krew na rękach” i „Jaruzelski – morderca górników”.

29 grudnia 1989 roku – Sejm, przy jednym głosie sprzeciwu, przywrócił dawną nazwę państwa „Rzeczpospolita Polska”. Godło państwa zostało ukoronowane złotą koroną i otrzymało złote szpony. Wykreślono z konstytucji zapis o kierowniczej roli PZPR i przyjaźni polsko – radzieckiej.

1 stycznia 1990 roku – Zaczęła obowiązywać ustawa gospodarcza nazywana planem Balcerowicza, która została przyjęta w październiku 1989 roku.

27 – 29 stycznia 1990 rok – Pod osłoną sił milicyjnych, chroniących delegatów przed atakami KPN, FMW i Międzimiastówki Anarchistycznej, w Warszawie, w Sali Kongresowej Pałacu Kultury i Nauki obradował ostatni już, XI Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. 29 stycznia większość delegatów powołała nową partię polityczną pod nazwą Socjaldemokracja Rzeczypospolitej Polskiej (SdRP) z Aleksandrem Kwaśniewskim jako przewodniczącym Rady Naczelnej i sekretarzem generalnym Leszkiem Millerem. Kilkudziesięciu delegatów na XI Zjazd PZPR opuściło salę obrad i podjęło decyzję o utworzeniu Unii Socjaldemokratycznej (od kwietnia 1990 r. Polska Unia Socjaldemokratyczna) pod kierownictwem Tadeusza Fiszbacha.

11 lutego 1990 roku – Powstało Forum Demokratyczne, w którego skład weszły: Stronnictwo Pracy, Klub „Wolni i Solidarni” (dawna Solidarność Walcząca), KPN, ZCHN oraz Solidarność 80 Mariana Jurczyka.

22 marca 1990 roku – Sejm Powołał Komisję Likwidacyjną RSW „Prasa, Książka, Ruch”, której przewodniczącym został Jerzy Drygalski.

6 kwietnia 1990 roku – Sejm Rozwiązał Służbę Bezpieczeństwa, powołując Urząd Ochrony Państwa. Rozpoczęła się weryfikacja byłych funkcjonariuszy SB.

12 kwietnia 1990 roku – Sejm uchwalił ustawę o zniesieniu cenzury.

12 maja 1990 roku – Powstało Porozumienie Centrum (PC) na czele z prezesem Jarosławem Kaczyńskim.

13 maja 1990 roku – Podczas posiedzenia Komitetu Obywatelskiego rozpoczęła się „wojna na górze”, którą ogłosił Lech Wałęsa.

27 maja 1990 roku – Odbyły się pierwsze wolne wybory samorządowe w Polsce po 1945 roku. Frekwencja wyniosła 42%. Wybory wygrał Komitet Obywatelski, który zdobył 41% głosów. Kandydaci niezależni uzyskali 38%, a po 0,1% KPN i ZChN.

24 czerwca 1990 roku – Rozłam w obozie solidarnościowym. Zwolennicy L. Wałęsy wysuwali hasła przyspieszenia reform politycznych. Zwolennicy T. Mazowieckiego popierali politykę stopniowych przemian, czyli siłę spokoju.

27 czerwca 1990 roku – Powstało prorządowe Forum Prawicy Demokratycznej. Jego twórcami byli: Aleksander Hall, Kazimierz Michał Ujazdowski, Stanisław Stomma, Henryk Woźniakowski i Tadeusz Syryjczyk.

6 lipca 1990 roku – Z kierownictwa MSW został odwołany gen. Czesław Kiszczak, natomiast z kierownictwa MON – gen. Florian Siwicki, obydwaj odpowiedzialni za wprowadzenie stanu wojennego w Polsce, a także (bezpośrednio i pośrednio) za śmierć wielu Polaków. Kiszczaka zastąpił Krzysztof Kozłowski, a Siwickiego – wiceadmirał Piotr Kołodziejczyk.

7 lipca 1990 roku – Ujawnił się Kornel Morawiecki. Solidarność Walcząca przekształciła się w Partię Wolności.

13 lipca 1990 roku – Działacze KPN i WiP rozpoczęli okupację bazy wojsk sowieckich w Legnicy. Kilku z nich ogłosiło protest głodowy.

16 lipca 1990 roku – W odpowiedzi na utworzenie PC, powstał Ruch Obywatelski – Akcja Demokratyczna (ROAD). Do ROAD przyłączyło się Forum Prawicy Demokratycznej Aleksandra Halla.

28 lipca 1990 roku – Po burzliwej debacie Sejm przyjął „Ustawę o partiach politycznych”. Aby założyć nową partię polityczną wystarczyło 15 osób, które podpiszą odpowiednią deklarację.

4 sierpnia 1990 roku – Powstało ugrupowanie o nazwie Solidarność Pracy.

17 sierpnia 1990 roku – Konfederacja Polski Niepodległej rozpoczęła w całym kraju pikietę i blokady bram baz wojskowych armii sowieckiej.

27 września 1990 rok – Sejm dokonał nowelizacji konstytucji i przyjął uchwałę o wyborze prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, przewidując jego elekcję w głosowaniu powszechnym, bezpośrednim, tajnym i równym.

30 września 1990 roku – Powstał Chrześcijański Ruch Obywatelski.

2 października 1990 roku – Marszałek Sejmu zarządził wybory prezydenckie na 25 listopada 1990 roku.

8 października 1990 roku – Przewodniczący KPN Leszek Moczulski ogłosił start w wyborach prezydenckich.

25 października 1990 roku – Państwowa Komisja Wyborcza do północy zarejestrowała sześciu kandydatów na prezydenta RP: Romana Bartoszcze, Włodzimierza Cimoszewicza, Leszka Moczulskiego, Tadeusza Mazowieckiego, Stanisława Tyimińskiego i Lecha Wałęsę.

25 listopada 1990 roku – Po raz pierwszy w historii Polski odbyły się bezpośrednie wybory prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. W pierwszej turze frekwencja wyniosła 16,7 mln Polaków uprawnionych do głosowania tj. 60,6%. Lech Wałęsa zdobył 6 569 889 głosów (39,96%), Stanisław Tyimiński – 3 797 605 (23,1%), Tadeusz Mazowiecki – 2 973 264 (18,08%), Włodzimierz Cimoszewicz – 1 514 025 (9,21%), Roman Bartoszcze – 1 176 175 (7,15%), a Leszek Moczulski – 411 516 (2,50%).

2 grudnia 1990 roku – Powstała Unia Demokratyczna – ugrupowanie zwolenników Tadeusza Mazowieckiego.

6 grudnia 1990 roku – Rada Polityczna KPN udzieliła poparcia Lechowi Wałęsie w drugiej turze wyborów prezydenckich.

9 grudnia 1990 roku – Druga tura wyborów prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Frekwencja wyniosła 14,65 milionów uprawnionych do głosowania czyli 53,39%. Zwyciężył Lech Wałęsa – 10 622 696 głosów (74,25%), Stanisław Tyimiński otrzymał 3 683 098 głosów (25,75%).

14 grudnia 1990 roku – Premier Tadeusz Mazowiecki złożył dymisję swojego gabinetu.

17 grudnia 1990 roku – Rząd Rzeczypospolitej Polskiej na Uchodźstwie w Londynie podjął decyzję o zakończeniu działalności i przekazaniu insygniów II RP do kraju.

22 grudnia 1990 roku – Podczas posiedzenia Zgromadzenia Narodowego, Lech Wałęsa został zaprzysiężony na prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Na Zamku Królewskim w Warszawie Prezydent RP na Uchodźstwie Ryszard Kaczorowski przekazał insygnia władzy II RP prezydentowi Lechowi Wałęsie.

29 grudnia 1990 roku – Prezydent Lech Wałęsa desygnował na stanowisko premiera Jana Krzysztofa Bieleckiego.

12 stycznia 1991 roku – Sejm zatwierdził skład gabinetu Jana Krzysztofa Bieleckiego – 272 posłów głosowało za powołaniem rządu, 4 było przeciw, a 62 się wstrzymało.

13 marca 1991 roku – Stanisław Tyimiński zarejestrował nową partię polityczną o nazwie Partia X.

16 kwietnia 1991 roku – Z inicjatywy Janusza Rewińskiego powstała Polska Partia Przyjaciół Piwa.

1 – 9 czerwca 1991 roku – Już z czwartą pielgrzymką, a pierwszą po upadku w Polsce bolszewizmu, przybył do Ojczyzny Papież Jan Paweł II. Hasłem tej pielgrzymki było *Bogu dziękujecie, ducha nie gościę*.

15 czerwca 1991 roku – Sejm uchwalił ordynację wyborczą.

23 czerwca 1991 roku – W Krakowie pod hasłem *Wygrać wybory dla zasad, nie dla posad* odbyła się ogólnopolska narada delegatów Konfederacji Polski Niepodległej. Leszek Moczulski zapowiedział, że w przyszłym parlamencie znajdzie się około 10 ugrupowań politycznych. Żadne z ugrupowań nie uzyska zdecydowanej większości w Sejmie, tak aby mogło samodzielnie rządzić. Musi powstać rząd koalicyjny. Zapowiedział, w razie wygrania wyborów przez KPN, wprowadzenie na czas przejściowy, do chwili zlikwidowania bezrobocia, robót publicznych, oraz likwidację w ciągu trzech lat zasadniczej służby wojskowej i zastąpienie jej służbą zawodową.

1 lipca 1991 roku – Rozwiązany został Układ Warszawski.

16 lipca 1991 roku – Zawiązała się koalicja, w skład której weszły m. in.: SdRP, OPZZ i ZSMP; powstał Sojusz Lewicy Demokratycznej.

13 – 16 sierpnia 1991 roku – W czasie drugiej części pielgrzymki do Ojczyzny, Jan Paweł II uczestniczył w uroczystościach Światowego Dnia Młodzieży na Jasnej Górze w Częstochowie, na które przybyło milion młodych ludzi z całego świata.

27 października 1991 roku – W Polsce odbyły się pierwsze po zakończeniu II Wojny Światowej wolne wybory do parlamentu, I kadencji Sejmu i II kadencji Senatu. Udział w nich wzięło 11,89 z 27,52 milionów uprawnionych do głosowania Polaków, natomiast frekwencja wyniosła zaledwie 43,2%.

Wybory wygrała UD – 62 mandaty poselskie (13,48%), drugie miejsce zajął SLD – 60 mandatów (13,04%), trzecią pozycję uzyskała KPN (po zblokowaniu list) – 51 mandatów (11,09%). Konfederacja uzyskała również 4 mandaty do Senatu. Okazało się, że Sejm jest bardzo rozproszony i będzie bardzo trudno wyłonić z niego rząd.

8 listopada 1991 roku – Misję tworzenia rządu prezydent Lech Wałęsa powierzył Bronisławowi Geremekowi (UD). Misja ta nie powiodła się, w tej sytuacji 13 listopada Geremek zrezygnował z tworzenia rządu.

25 – 26 listopada 1991 roku – Inauguracyjne posiedzenie nowo wybranego parlamentu. Marszałkiem Sejmu został Wiesław Chrzanowski (ZChN), wicemarszałkami zostali: Henryk Bąk (PL), Dariusz Wójcik (KPN), Jacek Kurczewski (KLD) i Andrzej Kern (PC). Marszałkiem Senatu został wybrany August Chełkowski (NSZZ Solidarność).

5 grudnia 1991 roku – Sejm przyjął dymisję rządu Jana K. Bieleckiego.

6 grudnia 1991 roku – Prezydent L. Wałęsa powierzył misję tworzenia rządu Janowi Olszewskiemu.

9 grudnia 1991 roku – Klub parlamentarny KPN złożył do Sejmowej Komisji Odpowiedzialności Konstytucyjnej wnioski o postawienie Wojciecha Jaruzelskiego i pozostałych 25 członków Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego (WRON) oraz członków Rady Państwa przed Trybunał Stanu za wprowadzenie stanu wojennego.

23 grudnia 1991 roku – Sejm powołał rząd Jana Olszewskiego. W skład gabinetu nie weszli przedstawiciele KPN.

31 stycznia 1992 roku – Późnym wieczorem Sejm rozpoczął pierwsze czytanie projektu ustawy o Restytucji Niepodległości zgłoszonego przez 51 posłów, członków Klubu Parlamentarnego KPN. Poseł Krzysztof Król złożył wniosek, aby debatę tę przesunąć na następne posiedzenie Sejmu. Król motywował to tym, że jest już późna pora, a posłowie KPN chcieli by pierwsze czytanie i dyskusja nad projektem ustawy odbywała się w czasie transmisji telewizyjnej. Wnioskowi Krzysztofa Króla sprzeciwił się Stefan Niesiołowski z ZChN, stwierdzając z kpiną, że niepodległość nie może czekać. W imieniu wnioskodawców głos zabrał Leszek Moczulski.

1 lutego 1992 roku – Sejm rozpatrywał projekt ustawy zgłoszonej przez Klub Poselski NSZZ Solidarność, o uznaniu nielegalności stanu wojennego wprowadzonego w Polsce 13 grudnia 1981 roku. Projekt tej ustawy uzyskał poparcie przede wszystkim posłów z Klubu Parlamentarnego KPN, a także innych klubów. Dramatycznie przebiegała wielogodzinna debata sejmowa nad projektem tej uchwały. Wprowadzenia stanu wojennego bronili posłowie z Klubu Parlamentarnego Sojuszu Lewicy Demokratycznej, przede wszystkim byli aparatczycy PZPR i SB, którzy zasiadali w Sejmie.

Czarę goryczy przelało wystąpienie posłanki Wiesławy Ziółkowskiej oraz posła Zdzisława Tuszyńskiego. Po tych dwóch wystąpieniach przewodniczący KPN zdecydował się zabrać głos w tej sprawie.

Leszek Moczulski rozszyfrował wówczas skrót PZPR – płatni zdrajcy pachołki Rosji. W odpowiedzi na słowa L. Moczulskiego, A. Kwaśniewski zażądał przeprosin, a posłowie Klubu Parlamentarnego SLD opuścili salę obrad. Określeniem tym oburzeni byli nie tylko parlamentarzyści SLD, ale również towarzysze z Socjaldemokracji Rzeczypospolitej Polskiej, a nawet osoby nie należące nigdy do PZPR. Byli pezetpeerowcy wnieśli do Sądu Wojewódzkiego w Warszawie oskarżenie przeciwko Leszkowi Moczulskiemu o naruszenie dóbr osobistych. Przewodniczący KPN oświadczył, że niezależnie od orzeczenia sądu, oraz bez względu na konsekwencje, nie przeprosi urażonych tą wypowiedzią osób.

Władze Konfederacji Polski Niepodległej zorganizowały ogólnopolską akcję propagandową, a raczej kwestową, która polegała na sprzedaży dwóch rodzajów cegiełek: pierwsza z napisem *Kierownictwo PZPR = Płatni Zdrajcy Pachołki Rosji*; druga z napisem *SdRP = Sprytne dzieci Rosyjskich Pachołków*. Dochód z cegiełek miał być przeznaczony na pokrycie kosztów sądowych.

28 – 29 marca 1992 roku – Obradował IV Kongres Konfederacji Polski Niepodległej. Wybrane zostały nowe władze statutowe. Leszek Moczulski został ponownie wybrany przewodniczącym KPN. Na Kongresie nastąpiło formalne połączenie z emigracyjną Ligą Niepodległości.

27 kwietnia 1992 roku – Premier Jan Olszewski rozpoczął rozmowy z kierownictwem KPN na temat wejścia w skład jego rządu.

26 maja 1992 roku – Prezydent Lech Wałęsa skierował oficjalne pismo do marszałka Sejmu Wiesława Chrzanowskiego informujące, że stracił zaufanie do rządu Jana Olszewskiego i tym samym wycofuje swoje poparcie.

28 maja 1992 roku – Poseł Janusz Korwin-Mikke przedstawił na forum Sejmu projekt ustawy o przeprowadzeniu lustracji osób, które zajmują wysokie stanowiska, w tym parlamentarzystów. Niektórzy parlamentarzyści uważali, że Korwin-Mikke zgłosił inicjatywę z inspiracji ministra spraw wewnętrznych, Antoniego Macierewicza.

30 maja 1992 roku – Klub Parlamentarny UD złożył w Sejmie wniosek o odwołanie rządu Jana Olszewskiego.

2 czerwca 1992 roku – W godzinach wieczornych odbyła się ostatnia już rozmowa Leszka Moczulskiego z przedstawicielami rządu Jana Olszewskiego. Przewodniczący KPN przedstawił sprawę jasno, zażądał: dla siebie funkcji wicepremiera i teki Ministra Obrony Narodowej, a także dwóch stanowisk ministerialnych: Ministerstwa Sprawiedliwości i Ministerstwa Łączności. Ponadto L. Moczulski domagał się dla osób z KPN 8 wiceministrów oraz 6 innych państwowych stanowisk. Najtrudniejszym postulatem był postulat dotyczący budżetu, który – według KPN – powinien być otwarty z możliwością zwiększenia deficytu o 10%. Oferta przedstawiona przez przedstawicieli KPN miała charakter ультиматывny, a nie przetargowy. Rozmowy, już w godzinach nocnych, zakończyły się fiaskiem.

4 czerwca 1992 roku – W godzinach rannych w gmachu Sejmu minister Macierewicz wręczył przewodniczącym klubów parlamentarnych koperty zawierające 64 nazwiska współpracowników Służby Bezpieczeństwa, wśród których znajdowali się m. in.: prezydent Lech Wałęsa, marszałek Sejmu Wiesław Chrzanowski, przewodniczący Konfederacji Polski Niepodległej Leszek Moczulski, i inni. W tej sytuacji prezydent L. Wałęsa skierował pismo do marszałka Sejmu o natychmiastowe odwołanie rządu Jana Olszewskiego. Już po północy (5 czerwca) odbyło się głosowanie nad wotum nieufności dla rządu. Za odwołaniem gabinetu głosowało 273 posłów (m.in. UD, KLD, PPG, KPN, PSL), przeciw było tylko 119 (ZChN, PC, PL, Solidarność), wstrzymało się 33 posłów.

5 czerwca 1992 roku – Prezydent Lech Wałęsa desygnował prezesa PSL Waldemara Pawlaka na stanowisko Prezesa Rady Ministrów.

7 czerwca 1992 roku – Z połączenia Solidarności Pracy, Ruchu Demokratyczno-Społecznego oraz Polskiej Unii Socjaldemokratycznej, powstała nowa partia lewicowa – Unia Pracy. Jej przewodniczącym został Ryszard Bugaj.

10 lipca 1992 roku – Sejm odwołał Waldemara Pawlaka z funkcji premiera, jednocześnie powierzając Hannie Suchockiej (UD) sformowanie nowego rządu. Posłowie KPN wstrzymali się od głosu.

6 sierpnia 1992 roku – Członkowie KPN powołali w Katowicach Związek Zawodowy Kontra.

5 września 1992 roku – Kancelaria Sejmu przesłała do odpowiednich komisji sześć projektów ustaw lustracyjnych. Autorami projektów były Kluby Parlamentarne KPN, KLD, ZChN, PC, NSZZ Solidarność i Senat.

16 grudnia 1992 roku – Nieomal w całej Polsce KPN przeprowadziła manifestacje przed siedzibami wymiaru sprawiedliwości. Był to protest przeciwko nie rozliczeniu zbrodni komunistycznych.

29 stycznia 1993 roku – Przed Belwederem odbyła się wielotysięczna manifestacja przeciwko prezydentowi Lechowi Wałęsie. Demonstranci spalili kukłę z napisem „Bolek”.

15 kwietnia 1993 roku – Sejm uchwalił nową ordynację do Sejmu. Według nowej Ordynacji Wyborczej, do Sejmu wchodziły by te ugrupowania, które uzyskały 5% poparcia, a koalicje – 8%. Klub Parlamentarny KPN głosował za przyjęciem nowej Ordynacji Wyborczej.

28 maja 1993 roku – Sejm przyjął wniosek Klubu Parlamentarnego NSZZ Solidarność o wotum nieufności dla gabinetu Hanny Suchockiej.

29 maja 1993 roku – Prezydent L. Wałęsa nie przyjął dymisji gabinetu H. Suchockiej, tylko rozwiązał Sejm.

28 lipca 1993 roku – Minister spraw zagranicznych RP Krzysztof Skubiszewski i nuncjusz apostolski biskup Józef Kowalczyk podpisali tekst konkordatu między Polską i Stolicą Apostolską.

18 września 1993 roku – Polskę opuścili ostatni żołnierze armii radzieckiej.

19 września 1993 roku – Odbyły się wybory do parlamentu, II kadencji Sejmu i III Kadencji Senatu. Frekwencja wyniosła 52%. W Sejmie zasiedli przedstawiciele: SLD (171 mandatów), PSL (132), UD (74), UP (41), KPN (22), BBWR (16) oraz mniejszość niemiecka.

13 października 1993 roku – SLD i PSL podpisały umowę koalicyjną.

14 – 15 października 1993 roku – I inauguracyjne posiedzenie nowo wybranego parlamentu. Marszałkiem Sejmu został wybrany Józef Oleksy (SLD), natomiast marszałkiem Senatu został wybrany Adam Struzik (PSL).

18 października 1993 roku – Prezydent L. Wałęsa powierzył misję sformowania rządu Waldemarowi Pawlakowi z PSL.

26 października 1993 roku – Sejm zatwierdził gabinet W. Pawlaka. W rządzie dominowali przedstawiciele SLD i PSL. Tak zwane resorty prezydenckie objęli: MSZ – Andrzej Olechowski, MSW – Andrzej Milczanowski, MON – Piotr Kołodziejczyk. KPN została w opozycji.

30 listopada 1993 roku – Związany z prezydentem L. Wałęsą Bezpartyjny Blok Wspierania Reform został wpisany do rejestru partii politycznych. Przewodniczącym został Zbigniew Religa.

31 stycznia 1994 roku – W krakowskiej siedzibie KPN odbyła się konferencja prasowa z udziałem wiceprzewodniczącego KPN i jednocześnie wiceprzewodniczącego klubu poselskiego KPN, Adama Słomki. Temat konferencji – prywatyzacja Banku Śląskiego i odwołanie ministra Kawalca. Dziennikarzy interesowały również zbliżające się wybory do samorządu lokalnego. Pobyt Słomki w Krakowie miał także inny cel – przygotowanie do przejścia całkowitej władzy w KPN.

Styczeń – luty 1994 roku – Kryzys w koalicji rządowej. Wicepremier i minister finansów Marek Borowski podał się do dymisji, zastąpił go Grzegorz Kołodko.

23 – 24 kwietnia 1994 roku – Zjazd zjednoczeniowy UW i KLD; powstała nowa partia polityczna o nazwie Unia Wolności. Przewodniczącym został dotychczasowy szef UD – Tadeusz Mazowiecki.

19 czerwca 1994 roku – Odbyły się wybory do samorządu lokalnego. W skali kraju KPN uzyskała 370 mandatów radnych w 35 województwach.

29 czerwca 1994 roku – Do kancelarii Sejmu wpłynęło pięć projektów ustawy lustracyjnej, autorstwa KPN, UW, UP, PSL oraz SLD. Tylko projekt SLD został skierowany do prac w komisji sejmowej, ponieważ nie przewidywał sankcji. W niedługim czasie zaniechano prac nad tym projektem.

17 września 1994 roku – W „Gazecie Wyborczej” (wydanie sobotnio-niedzielne) ukazała się informacja, że poprzedniego dnia (piątek, 16 września) zbuntowani posłowie KPN domagali się reform w partii. Na czele buntu stali dwaj posłowie: Piotr Aszyk z Gdańska i Leszek Smykowski ze Szczecina, którzy zawiązali frakcję reformatorską KPN.

19 września 1994 roku – „Gazeta Krakowska” zamieściła wywiad z byłym działaczem KPN, Ryszardem Bocianem, który przeprowadziła redaktor Barbara Pajchert. R. Bocian o KPN powiedział: *W Krakowie członków KPN było na początku kilkudziesięciu. Mieli nas wszystkich na oku. Ale ja byłem niezniszczalny. Mój ojciec, który przez całą okupację był w „dwójce” AK na Kresach, nauczył mnie jednego. Nie trzeba wszystkich pieniędzy, ani cennych rzeczy trzymać w jednej kieszeni. Bardzo to cenna nauka dla każdej konspiracyj. Parafrazując: „niech nie wie lewica, co czyni prawica”, co zresztą powiedział już chyba św. Paweł. Na Moczulskim się zawiodłem. Nie wtedy, kiedy wystąpiłem z Konfederacji z frakcją demokratyczną. Trochę później. Czy pani wie, że w dziesięciu przykazaniach KPN nie było wolnych wyborów? Wprowadzono je dopiero na mój wniosek w 84 roku na II kongresie KPN. Moczulski nigdy nie chwalił się, że wcześniej tego nie było. Pierwszy całkowicie zakonspirowany Kongres KPN odbył się w dniach 26 i 27 lipca 1980 roku w Łądku Zdroju. Po jakimś czasie do willi, w której toczyły się obrady wtargnęło MO i SB.*

Ryszard Bocian: *do PZPR zapisałem się, żeby uczyć dzieci polityki. Takie były czasy.*

21 września 1994 roku – W Sejmie rozpoczęła się debata nad siedmioma projektami Konstytucji: prezydenckim, senackim z 1991 roku, obywatelskim, UW, SLD, PSL, UP i KPN.

5 – 6 listopada 1994 roku – Lokalny dziennik – „Gazeta Krakowska” – poinformował, że część działaczy KPN (m.in. posłowie Piotr Aszyk i Leszek Smykowski) utworzyli tzw. Frakcję Reformatorską KPN. Zażądali pilne zwołania nadzwyczajnego Kongresu KPN oraz ustąpienia dotychczasowego kierownictwa partii.

26 listopada 1994 roku – Zjazd tzw. frakcji reformatorskiej KPN, grupy nazwanej tak przez organizatorów zebrania. Przewodniczący KPN nie zaakceptował tego zjazdu. Zwolennicy L. Moczulskiego nie dopuścili do obrad tej grupy. W czasie zamieszania na sali jeden z uczestników użył broni gazowej, drugi noża. Ostatecznie grupa ta wyszła z KPN i utworzyła nowe ugrupowania pod nazwą KPN „Prawica Polska”.

Listopad 1994 roku – Podczas kolejnego już spotkania, przedstawiciele reprezentujący partie prawicowe utworzyli Konwent św. Katarzyny. Nazwa Konwentu pochodziła od patronki warszawskiej parafii, w której proboszczem był ksiądz Józef Maj.

31 stycznia 1995 roku – W krakowskiej siedzibie KPN odbyła się konferencja prasowa z udziałem wiceprzewodniczącego KPN i zarazem wiceprzewodniczącego klubu poselskiego KPN, Adama Słomki. Tematem konferencji była prywatyzacja Banku Śląskiego i odwołanie ministra Kawalca. Dziennikarzy interesowała także sprawa zbliżających się wyborów do samorządu lokalnego.

1 marca 1995 roku – Sejm odwołał Waldemara Pawlaka z funkcji premiera, jednocześnie powołując na to stanowisko dotychczasowego marszałka Sejmu, Józefa Oleksego.

3 marca 1995 roku – Prezes Rady Ministrów Józef Oleksy wygłosił w Sejmie expose. Sejm zatwierdził skład nowego gabinetu. Marszałkiem Sejmu został Józef Zych z PSL.

25 marca 1995 roku – Rada Polityczna KPN przedstawiła propozycję integracji centroprawicy.

1 – 2 kwietnia 1995 roku – Podczas zjazdu Unii Wolności, Leszek Balcerowicz został jej przewodniczącym. Kongres wybrał Jacka Kuronia na kandydata na prezydenta.

8 maja 1995 roku – Kandydatem Unii Pracy na prezydenta został Rzecznik Praw Obywatelskich Tadeusz Zieliński.

20 maja 1995 roku – W Warszawie obradował V Kongres Konfederacji Polski Niepodległej. Leszek Moczulski został jednogłośnie wybrany kandydatem KPN na prezydenta RP. KPN przystąpiła do Konwentu św. Katarzyny.

30 czerwca 1995 roku – Uczestnicy spotkania Konwentu św. Katarzyny nie wyłonili wspólnego kandydata na prezydenta RP.

19 lipca 1995 roku – Nieporozumienie w Konwencie św. Katarzyny; wydane zostały dwa sprzeczne komunikaty. Jeden stwierdzał, że kandydatem na prezydenta jest Hanna Gronkiewicz-Waltz, drugi, że kandydatem jest Jan Olszewski.

26 lipca 1995 roku – Z inicjatywy kierownictwa KPN powstał Obóz Patriotyczny, skupiający małe organizację społeczne.

25 września 1995 roku – Państwowa Komisja Wyborcza zarejestrowała 18 kandydatów na prezydenta RP, byli to: Leszek Bubel, Hanna Gronkiewicz-Waltz, Lech Kaczyński, Janusz Korwin-Mikke, Tadeusz Koźluk, Aleksander Kwaśniewski, Jacek Kuroń, Andrzej Lepper, Marek Markiewicz, Leszek Moczulski, Jan Olszewski, Waldemar Pawlak, Bogdan Pawłowski, Jan Pietrzak, Kazimierz Piotrowicz, Bolesław Tejkowski, Lech Wałęsa i Tadeusz Zieliński.

29 października 1995 roku – W Warszawie odbyła się druga tura V Kongresy Konfederacji Polski Niepodległej. Podczas tego Kongresy uwidoczniła się różnica pomiędzy zwolennikami Leszka Moczulskiego a śląską grupą z Adamem Słomką na czele.

30 października 1995 roku – Leszek Moczulski na konferencji prasowej w Krakowie poinformował dziennikarzy, że wycofuje swoją kandydaturę na prezydenta RP i jednocześnie zaapelował, aby jego elektorat oddał głosy na Lecha Wałęsę.

2 listopada 1995 roku – Przewodniczący KPN wysłał list do członków partii, w którym poinformował o wycofaniu się z wyborów prezydenckich: ***Do moich Przyjaciół, Konfederatek i Konfederatów, oraz wszystkich ludzi, którzy wsparli moją kampanię wyborczą.** Serdecznie dziękuję za serce i trud. Postanowiłem ustąpić z kandydowania na Prezydenta RP. Powoduje mną poczucie obowiązku i odpowiedzialności za losy Ojczyzny. Polityk – przynajmniej uczciwy i rozumny polityk – nie dąży do zaspokojenia osobistych ambicji, ale pragnie zmienić rzeczywistość na lepszą... Ustępuję z kandydowania, bo jeszcze nie pora na spektakularne sukcesy. Nie odstąpiłem od dalekosiężnych planów. Tworzę warunki, aby można je było szybciej zrealizować...*

5 listopada 1995 roku – Wybory Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Frekwencja wyniosła 64,7% uprawnionych do głosowania Polaków. Do drugiej tury wyborów weszli: Aleksander Kwaśniewski, który otrzymał 35,11% głosów i Lech Wałęsa, który otrzymał 33,11% .

7 listopada 1995 roku – Leszek Moczulski zaapelował, aby w drugiej turze wyborów prezydenckich członkowie KPN oddali głos na Lecha Wałęsę.

19 listopada 1995 roku – Druga tura wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Frekwencja wyniosła 68,23% uprawnionych do głosowania Polaków. Na Aleksandra Kwaśniewskiego oddano 51,7% głosów, a na Lecha Wałęsę 48, 28%.

12 grudnia 1995 rok – Prezydent Lech Wałęsa spotkał się z Klubem Parlamentarnym Konfederacji Polski Niepodległej.

19 grudnia 1995 roku – Podczas nadzwyczajnego spotkania z udziałem najwyższych władz RP, minister spraw wewnętrznych Andrzej Milczanowski przedstawił dokumenty w sprawie zagrożenia bezpieczeństwa państwa. Szef MSW poinformował zebranych, że powiadomił naczelnego prokuratora wojskowego o zaistniałej sytuacji popełnienia przestępstwa przez urzędującego premiera rządu, Józefa Oleksego (art. 124, paragraf 1 kk – szpiegowanie na rzecz Rosji). Stało się to podstawą do wszczęcia śledztwa przeciwko Oleksemu.

20 grudnia 1995 roku – Telewizyjne wystąpienie premiera Józefa Oleksego. Stawiane zarzuty premier określił mianem prowokacji.

21 grudnia 1995 roku – Z trybuny sejmowej minister spraw wewnętrznych, Andrzej Milczanowski poinformował posłów, że premier Józef Oleksy w latach 1982 – 1995 szpiegował na rzecz Rosji pod kryptonimem „Olin”.

23 grudnia 1995 roku – Zaprzysiężenie Prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego przed Zgromadzeniem Narodowym.

24 stycznia 1996 roku – Premier Józef Oleksy złożył dymisję. Prokuratura wojskowa wszczęła śledztwo w sprawie domniemanej współpracy J. Oleksego z wywiadem rosyjskim.

1 lutego 1996 roku – Prezydent Aleksander Kwaśniewski desygnował Włodzimierza Cimoszewicza na stanowisko Prezesa Rady Ministrów.

W „Dzienniku Polskim” w obszernym artykule pt. *Wszystkie partie Małopolski*, zamieszczona została również informacja o KPN. Osoba informująca dziennikarzy zawyżyła dane o KPN. Liczba członków KPN była wówczas mniejsza.

10 lutego 1996 roku – W Warszawie, w budynku Liceum Ogólnokształcącego im. Władysława IV, obradowała już trzecia tura V Kongresu Konfederacji Polski Niepodległej. Śląska grupa z Adamem Słomką próbowała zerwać obrady, rozłam w KPN był już widoczny. W czasie głosowania zostało oddanych dużo więcej głosów niż zostało wydanych mandatów. Głosowania zostały powtórzone. Okazało się, że na sali była duża grupa, która przyjechała ze Śląska, osoby te nie były członkami KPN. Leszek Moczulski apelował do Adama Słomki o spokój i rozwagę, prosił, aby nie doprowadzać do rozłamu, bo to tylko zaszkodzi Konfederacji.

Kongres zobowiązał L. Moczulskiego i Radę Polityczną KPN, aby do połowy roku przygotować podstawy zjednoczenia ugrupowań prawicowych. Zjednoczenie zwińczyłoby zwołanie Narodowego Kongresu Prawicy.

15 lutego 1996 roku – Sejm zatwierdził gabinet Włodzimierza Cimoszewicza. 273 posłów głosowało za, 87 – przeciw, a 28 wstrzymało się.

18 lutego 1996 roku – Po raz pierwszy w historii III RP odbyło się ogólnopolskie referendum, które dotyczyło powszechnego uwłaszczenia. Referendum zostało uznane za nieważne z powodu niskiej frekwencji (34,4%).

28 lutego 1996 roku – Okręg Krakowski Konfederacji Polski Niepodległej zorganizował pikietę przed siedzibą Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie przy ul. Basztowej, protestując przeciwko mianowaniu na stanowisko wojewody krakowskiego Jacka Majchrowskiego, byłego szefa komitetu wyborczego Aleksandra Kwaśniewskiego w Krakowie.

To jest człowiek ze starego układu, z zasady jesteśmy przeciwni takim dżentelmenom. Nie protestowalibyśmy przeciwko samemu Jackowi Majchrowskiemu, chodzi nam przede wszystkim o arogancję władzy, która w regionie krakowskim, gdzie zdecydowana większość elektoratu jest prawicowa, mianuje osobę o wyraźnej przeciwnej orientacji politycznej – powiedział odpowiedzialny za pikietę Władysław Borowiec.

13 marca 1996 roku – Grupa posłów, która wyszła z Klubu Parlamentarnego KPN utworzyła własny klub, którego przewodniczącą została Janina Kraus.

16 marca 1996 roku – W Warszawie Adam Słomka zorganizował zebranie grupy swoich zwolenników. Na wniosek Słomki, zebranie to zostało przez jego uczestników nazwane „czwartą turą Nadzwyczajnego Kongresu Konfederacji Polski Niepodległej”. Zebranie zwolenników Słomki nie wybrało przewodniczącego swojej grupy, ponieważ uznali, że nie należy zamykać drogi do pertraktacji z Leszkiem Moczulskim. Zaproponowano natomiast zaocznie L. Moczulskiemu tytuł honorowego przewodniczącego KPN. Również zaocznie zostali wybrani w skład zarządu grupy: A. Słomka, Krzysztof Kamiński, Dariusz Wójcik oraz Andrzej Ostoja-Owsiany.

Pod przewodnictwem Leszka Moczulskiego obradowała Rada Polityczna i Zarząd Krajowy oraz niektórzy szefowie okręgów KPN. K. Kamiński, D. Wójcik i A. Ostoja-Owsiany zdecydowanie odrzucili udział w bliżej nieokreślonej grupie Adama Słomki. Natomiast Leszek Moczulski propozycje honorowego przewodniczącego KPN skomentował słowami: *Równie dobrze mogli by wybrać mnie honorowym cesarzem Etiopii.*

Decyzją Rady Politycznej z szeregów Konfederacji Polski Niepodległej zostali usunięci: Adam Słomka, Janusz Koza i Maciej Popenda.

Na wniosek przewodniczącego KPN Leszka Moczulskiego, w skład rady Politycznej zostali powołani: Julita Banaśkiewicz, Włodzimierz Godłowski i Andrzej Mazurkiewicz.

28 marca 1996 roku – Podczas konferencji prasowej z udziałem Leszka Moczulskiego, która odbyła się w krakowskiej siedzibie KPN przy ul. Basztowej, posłowie związani z Adamem Słomką usiłowali przerwać konferencję. Do pomieszczenia, w którym odbywała się konferencja wtargnęli posłowie: Tomasz Karwowski z Katowic, Janusz Koza z Kielc i Ryszard Burski.

W godzinach późnopołudniowych do Krakowa przyjechała autokarem kilkudziesięciosobowa grupa młodych osób z kijami bejsbolowymi w celu rozbicia zebrania członków KPN Okręgu Krakowskiego. Uszkodzili samochód, którym przyjechał Leszek Moczulski, przecięli kabel telefoniczny, który był zainstalowany na zewnątrz budynku oraz kabel, którym doprowadzona była energia elektryczna. W jednej części biura nie było światła.

29 marca 1996 roku – Po zebraniu swojej grupy, które nazwał „Kongresem”, Adam Słomka zgłosił w warszawskim Sądzie Rejestrowym nowe osoby, które mają reprezentować KPN na zewnątrz, byli to: Adam Słomka, Michał Janiszewski i Maciej Popęda. Sąd Wojewódzki w Warszawie odrzucił wniosek Adama Słomki i uznał, że osobami reprezentujących KPN są: Leszek Moczulski, Krzysztof Król i Dariusz Wójcik.

11 kwietnia 1996 roku – Polska złożyła odpowiedni wniosek w sprawie przystąpienia do NATO.

22 kwietnia 1996 roku – Prokurator wojskowy Sławomir Dorzkiewicz umorzył śledztwo w sprawie Józefa Oleksego.

30 kwietnia 1996 roku – Decyzją Rady Politycznej z szeregów Konfederacji Polski Niepodległej zostali usunięci: Tomasz Karwowski, Sebastian Wierzbicki, Adam Ziemiński, Danuta Czechmanowska, Kazimierz Wilk, Roman Czaplicki, Marek Łyżwa, Tadeusz Mika, Piotr Jurecki, Andrzej Chylek, Tadeusz Rośniak, Michał Janiszewski, Mieczysław Zarzycki, Czesław Jakubowicz, Henryk Gózdź i Lucjan Mikołajczyk.

Rada Polityczna KPN powołała Antoniego Szafrąńskiego na szefa Okręgu Kielce.

12 maja 1996 roku – Decyzją Rady Politycznej z Konfederacji Polski Niepodległej zostali usunięci: Przemysław Sytek, Andrzej Kaźmierczak, Dariusz Baran, Jan Jarosz, Janina Kraus, Marek Targosz, Maria Gręcar i Marek Zawalski.

Rada Polityczna KPN wydał oświadczenie, w którym stwierdza, że z zadowoleniem i aprobatą przyjmuje apel Komisji Krajowej NSZZ Solidarność o integrację sił solidarnościowo – niepodległościowych. *KPN wyraża gotowość natychmiastowego włączenia się w dialog i działania. Opowiadamy się za stworzeniem wspólnego programu minimum, wokół którego nastąpi tak oczekiwana integracja prawicy, a w dalszej kolejności wspólna lista kandydatów do przyszłego parlamentu.* Rada Polityczna KPN upoważniła posłów Krzysztofa Króla, Dariusza Wójcika i Krzysztofa Kamińskiego do podjęcia natychmiastowych kontaktów i dialogu z KK NSZZ Solidarność.

Rada Polityczna KPN wydała oświadczenie w sprawie legalności Kongresów KPN.

Uzasadniając opinię, że zebranie 16 marca 1996 roku nie było Kongresem KPN, warto przypomnieć uchwałę Rady Politycznej z dnia 30 września 1994 roku. Określa ona dokładnie, w jaki sposób jest zwoływany Nadzwyczajny Kongres KPN. W jej świetle oczywiste jest stanowisko władz KPN, wsparte przez Sąd Wojewódzki w Warszawie, że 16 marca 1996 roku nie odbył się legalny i ważny prawnie Kongres KPN. Oryginał uchwały jest podpisany przez ówczesnego sekretarza Rady Politycznej – Michała Janiszewskiego.

8 czerwca 1996 roku – W warszawskiej siedzibie NSZZ Solidarność odbyło się spotkanie władz Solidarności z liderami 25 ugrupowań centroprawicowych. W spotkaniu uczestniczyli przedstawiciele ugrupowań: KPN, PC, ZChN, Ruch Stu, Instytut im. Lecha Wałęsy i inne. Na spotkaniu zapadła decyzja o powołaniu Akcji Wyborczej Solidarność.

10 października 1996 roku – Sygnatariusze Akcji Wyborczej Solidarność powołali Radę Krajową. W Zarządzie Krajowym zasiadali przedstawiciele KPN.

28 października 1996 roku – Przed zbliżającym się VI Kongresem, przewodniczący KPN Leszek Moczulski wystosował pismo do członków partii, w którym stwierdził, że Konfederacja z rozłamu wychodzi bardziej ustabilizowana wewnętrznie. *Wchodzimy jednak w nowy okres, bardzo trudny, bo jest to ostatni sezon parlamentarny przed nadchodzącymi wyborami. Jak sobie zdajemy sprawę, Konfederacja odgrywa istotną rolę w Akcji Wyborczej Solidarność, ale nie może to nas powstrzymać od pracy na rzecz naszej własnej partii KPN i naszego indywidualnego zwycięstwa – wprowadzenia jak największej ilości Konfederatów do Sejmu i Senatu ze wspólnej listy AWS.*

29 października 1996 roku – Do delegatów na VI Kongres KPN zostało skierowane informacyjne pismo, że w dniach 9 i 10 listopada 1996 roku odbędzie się kongres w Warszawie. Drugiego dnia obrad, (niedziela) o godzinie 10:00 w kościele pod wezwaniem św. Trójcy przy ul. Solec odprawiona zostanie msza św. w intencji Ojczyzny.

9 listopada 1996 roku – W Warszawie, w sali Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego obradował VI Kongres Konfederacji Polski Niepodległej. Otwarcie Kongresu rozpoczęło się z ponad dwugodzinnym opóźnieniem, ponieważ kilkanaście osób okupowało salę, w której miał odbyć się Kongres. Jak się okazało, byli to zwolennicy A. Słomki. Doszło do ostrej wymiany zdań pomiędzy zwolennikami Moczulskiego i Słomki. Po interwencji policji okupanci opuścili salę i wyszli z budynku SGGW. Towarzyszyły im okrzyki „komuchy”, „zdrajcy”, „sprzedawczyki”. Grupa zwolenników Słomki udała się do pobliskiego klubu studenckiego „Stodoła” i tam odbyło się ich zebranie, które nazwali „VI Nadzwyczajnym Kongresem KPN”.

Z ponad dwugodzinnym opóźnieniem, w spokoju i życzliwej atmosferze, rozpoczął się VI Kongres KPN. W wystąpieniu Leszek Moczulski przyznał, że są to kompromitujące dla KPN wydarzenia, dodał również, że być może jest współwinny tej sytuacji, bo za długo tolerował tych działaczy w KPN. Przewodniczący KPN stwierdził, że nie wyklucza współpracy z wieloma osobami z grupy Słomki, jeśli wrócą do KPN, lub powołają nową partię polityczną, w nazwie której nie będzie słów KPN.

6 grudnia 1996 roku – Warszawski Sąd Apelacyjny podjął decyzję, że uprawnionym do reprezentowania KPN jest Adam Słomka.

23 grudnia 1996 roku – Sąd Rejestrowy ostatecznie zdecydował, że jedyne prawo do reprezentowania KPN mają Leszek Moczulski, Krzysztof Król oraz Dariusz Wójcik.

12 stycznia 1997 roku – Z połączenia Partii Konserwatywnej i Stronnictwa Ludowo-Chrześcijańskiego powstało Stronnictwo Konserwatywno-Ludowe, które zgłosiło akces wstąpienia do AWS.

17 stycznia 1997 roku – Komisja Konstytucyjna Zgromadzenia Narodowego przyjęła projekt ustawy zasadniczej. Główne założenia projektu:

ustrój parlamentarno-gabinetowy, dwuizbowy parlament, podział terytorialny kraju z gminą jako podstawową jednostką, prawo obywateli do składania skarg w Trybunale Konstytucyjnym i możliwość zgłaszania przez nich inicjatyw ustawodawczych, bezpłatność nauki i opieki zdrowotnej.

Leszek Moczulski na konferencji prasowej w Krakowie powiedział: *KPN będzie walczyć o odrzucenie projektu ustawy zasadniczej, która jest bez Boga, narodu i człowieka.*

1 marca 1997 roku – Obradowała Rada Krajowa AWS. W Zarządzie Krajowym AWS grupa Adama Słomki miała 9 członków zarządu, natomiast KPN Leszka Moczulskiego tylko 7.

2 kwietnia 1997 roku – Zgromadzenie Narodowe przyjęło Konstytucję RP. Za przyjęciem projektu Konstytucji głosowało 451 parlamentarzystów, przeciw było 40, a wstrzymało się 6.

11 kwietnia 1997 roku – Głosami opozycji i PSL, Sejm uchwalił ustawę lustracyjną. Lustracja objąć ma kandydatów na posłów, senatorów, premiera, ministrów, szefów państwowych agencji informacyjnych i telewizji publicznej. Ponadto te osoby, które zdają egzamin na sędziów i prokuratorów.

8 maja 1997 roku – Zarząd Krajowy AWS ogłosił program wyborczy.

25 maja 1997 roku – Odbyło się referendum konstytucyjne, frekwencja wyniosła 42,86% uprawnionych do głosowania. KPN złożyło protest do PKW domagając się unieważnienia referendum z powodu braku kworum.

31 maja – 10 czerwca 1997 roku – Jan Paweł II przybył z VI pielgrzymką do Ojczyzny. Pielgrzymka przebiegała pod hasłem *Chrystus wczoraj, dziś i na wieki.*

16 lipca 1997 roku – KPN wystąpiła z AWS. Na listach wyborczych do Sejmu pozostali: Grzegorz Cygonik, Krzysztof Kamiński i Dariusz Wójcik. Na liście do Senatu pozostał Andrzej Mazurkiewicz.

21 września 1997 roku – Odbyły się wybory parlamentarne III kadencji Sejmu i IV kadencji Senatu. Wybory wygrała AWS, która zdobyła 33,9% głosów, (201 mandatów poselskich), SLD – 26,8% (164), UW – 14,4% (60), PSL – 7% (27), ROP – 5,5 % (6) i 2 mandaty mniejszość niemiecka.

17 października 1997 roku – Weszła w życie nowa Konstytucja.

Gabinet Włodzimierza Cimoszewicza podał się do dymisji. Prezydent Aleksander Kwaśniewski desygnował na premiera Jerzego Buzka z AWS.

20 października 1997 roku – Marszałkiem Sejmu został Maciej Płażyński, marszałkiem Senatu – Alicja Grzeškowiak. Obydwoje marszałkowie z AWS.

AWS i Unia Wolności podpisały umowę koalicyjną.

11 listopada 1997 roku – Sejm zatwierdził gabinet Jerzego Buzka – 260 głosów za, 173 – przeciw, a 2 posłów wstrzymało się.

27 listopada 1997 roku – W wieku 67 lat w Krakowie zmarł Stanisław Baranek.

1 stycznia 1998 roku – Weszła w życie nowa ustawa o partiach politycznych. Zgodnie z ustawą, aby zarejestrować partię polityczną należy przedstawić co najmniej tysiąc podpisów osób, które zdeklarują wolę utworzenia nowego ugrupowania politycznego. Pierwszą partią polityczną, która zebrała tysiąc podpisów była Konfederacja Polski Niepodległej; została ona wpisana w rejestrze pod numerem jeden.

8 stycznia 1998 roku – Sejm ratyfikował umowę konkordatową regulującą stosunki Polski ze Stolicą Apostolską, która została podpisana w dniu 28 lipca 1993 roku i blokowana przez 4 lata rządów postkomunistycznych.

Marzec – kwiecień 1998 roku – Po serii oskarżeń premiera Jerzego Buzka o współpracę z Służbą Bezpieczeństwa przez Adama Słomkę – posłowie KPN-OP wychodzą z AWS i tworzą koło poselskie KPN-Ojczyzna.

30 marca 1998 roku – Rozpoczęły się bezpośrednie rozmowy w sprawie przystąpienia Polski do Unii Europejskiej.

18 czerwca 1998 roku – Sejm przyjął uchwałę potępiającą totalitaryzm komunistyczny. PZPR uznał za organizację, która jest *w najwyższym stopniu odpowiedzialną za trwanie i kształt systemu komunistycznego w Polsce*.

18 lipca 1998 roku – Sejm przyjął ustawę o podziale administracyjnym kraju – 16 województw, 372 powiaty i 64 powiaty grodzkie (tj. miasta).

23 września 1998 roku – Sejm uchwalił ustawę o Instytucie Pamięci Narodowej. IPN miało zająć się dokumentacją zbrodni komunistycznych i faszystowskich oraz udostępnianiem archiwów Służby Bezpieczeństwa z okresu PRL.

11 października 1998 roku – Odbyły się wybory do samorządu lokalnego (przed wprowadzeniem reformy administracyjnej). Wybory nabrały charakteru politycznego – nowe rady trzech szczebli zdominowane zostały przez największe partie polityczne.

16 października 1998 roku – I prezes Sądu Najwyższego powołał na stanowisko rzecznika interesu publicznego (tj. sprawującego kontrolę nad procesem lustracyjnym) sędziego Bogusława Nizińskiego.

11 listopada 1998 rok – Tradycyjnie w 80. rocznicę odzyskania niepodległości w 1918 roku, złożone zostały kwiaty na trumnie Marszałka Józefa Piłsudskiego. W Katedrze Wawelskiej odbyła się uroczysta msza święta, homilię wygłosił kardynał Franciszek Macharski. Po uroczystościach kościelnych tłum skierował się na plac św. Idziego, aby delegacje złożyły kwiaty przed Krzyżem Katyńskim. Z inicjatywy członków Konfederacji Polski Niepodległej, Ligi Republikańskiej oraz kombatanów zablokowany został pochód schodzący ze Wzgórza Wawelskiego. Na czele pochodu szli przedstawiciele władz wojewódzkich i władz miasta. Był to protest przeciwko SLD, którym policja umożliwiła jako pierwszym złożenie kwiatów przed Krzyżem Katyńskim na placu św. Idziego. Najwięcej emocji wzbudziła obecność

dwóch posłów SLD: Kazimierza Chrzanowskiego i Bronisława Cieślaka, nazywanego wówczas – „agent 007”. Cały plac św. Idziego był ogrodzony metalowymi barierkami, a dookoła ogrodzenia stało 206 policjantów, aby delegacja SLD mogła złożyć kwiaty. Część Konfederatów i Ligowców próbowała sforsować metalowe odradzenie. Liga Republikańska rozwinęła transparent „Komuniści – dla was tylko Norymberga”. Tłum skandował „Raz sierpem, raz młotem – w czerwoną hołotę” oraz „SLD – KGB”.

Protestujemy przeciw składaniu kwiatów przed Krzyżem Katyńskim przez komunistów. Nie podoba mi się także obecność policji. To prowokacja i skandal, żeby na obchodach Święta Niepodległości było tylu policjantów. Wiadomo, że są kierowani przez SLD. Brakuje tylko gazu łzawiącego – powiedział Stanisław Kuś z KPN, poproszony o wypowiedź.

Po złożeniu kwiatów przez SLD, zostali oni otoczeni silnym kordonem policji, na który napierał tłum. Tłum dalej blokował schodzący pochód, i trwał, nie kilkanaście minut, jak podała prasa, tylko kilkadziesiąt. Pochód został odblokowany w chwili, kiedy delegacja SLD w asyście policji odeszła z placu św. Idziego. Z pewnością zostali przewiezieni na plac Matejki, ponieważ ta sama delegacja SLD składała kwiaty przed Gromem Nieznanego Żołnierza.

Całe zajście na placu świętego Idziego przed Krzyżem Katyńskim było filmowane przez funkcjonariuszy policji z budynku, w którym znajduje się Instytut Geografii Uniwersytetu Jagiellońskiego.

12 listopada 1998 roku – Krakowska prasa lokalna szeroko informowała o zajściach przed Krzyżem Katyńskim na placu świętego Idziego i przed Grobem Nieznanego Żołnierza na placu Jana Matejki.

13 listopada 1998 roku – Na łamach „Dziennika Polskiego” zostały zamieszczone wypowiedzi dotyczące zajść przed Krzyżem Katyńskim na placu św. Idziego. Redaktor „Dziennika Polskiego” rozmawiał z Wojciechem Grzeszkiem, przewodniczącym Solidarności małopolskiej; Władysławem Mrowcem, wiceprezesem Polskiego Związku byłych Więźniów Hitlerowskich Obozów Koncentracyjnych i Więzień; Jerzym Bukowskim, przewodniczącym Porozumienia Organizacji Kombatanckich i Niepodległościowych; Michałem Świtalskim, rzecznikiem prasowym wojewody krakowskiego Ryszarda Masłowskiego; Kazimierzem Chrzanowskim, posłem Sojuszu Lewicy Demokratycznej oraz z nadkomisarzem Dariuszem Nowakiem, rzecznikiem Komendy Wojewódzkiej Policji w Krakowie.

„Super Express”: Dyrektor Instytutu Geografii Uniwersytetu Jagiellońskiego bezprawnie – zdaniem władz rektorskich – wydał zgodę na wykorzystanie przez policję pomieszczeń uniwersyteckich przy ul. Grodzkiej 64. Podczas obchodów święta 11 Listopada z okien instytutu policyjni operatorzy rejestrowali reakcje tłumu podczas uroczystości składania kwiatów pod Krzyżem Katyńskim. Komentując to dyrektor IG Kazimierz Krzemień powiedział m.in.: W piśmie zaznaczono, że policja będzie prowadzić w pokojach instytutu działania zabezpieczające obchody Święta Niepodległości. Zgodziłem się na obecność policji, zresztą tak robili wszyscy moi poprzednicy.

Rektor UJ prof. Aleksander Koj skrytykował udostępnienie budynku IG UJ do celów policyjnej inwigilacji zgromadzenia przed Krzyżem Katyńskim.

Zaniepokojony zajściami na pl. św. Idziego przed Krzyżem Katyńskim był wojewoda krakowski Ryszard Masłowski; w swoim oświadczeniu zapewnił, że nie wydał polecenia ochraniania posłów SLD, a winą za ten incydent obarczył Bogusława Strzeleckiego, komendanta wojewódzkiego policji: *Niedopuszczalne jest, iż jako pierwsi złożyli kwiaty pod Krzyżem Stowarzyszenia Rodzin Katyńskich przedstawiciele SLD. Było to bowiem niezgodne z ustalonym porządkiem uroczystości, zwyczajem, a przede wszystkim z poczuciem*

przyzwoitości, które jasno nakazuje inną kolejność oddania hołdu ofiarom komunizmu – napisał w oświadczeniu wojewoda krakowski.

Tego dnia również Konfederacja Polski Niepodległej i Liga Republikańska zorganizowały wspólną konferencję prasową, na której domagali się bezwzględno ustąpienia komendanta wojewódzkiego policji w Krakowie, nadinspektora Bogusława Strzeleckiego. Ligowcy i Konfederaci oskarżyli szefa policji woj. krakowskiego, że ponosi główną winę za skandaliczne wydarzenia, do jakich doszło w dniu 11 listopada 1998 roku przed Krzyżem Katyńskim. Zapowiedzieli także, że jeśli komendant Strzelecki nie zrezygnuje dobrowolnie w ciągu dwóch tygodni, to KPN oraz LR zorganizują ogólnopolską akcję protestacyjną przed Ministerstwem Spraw Wewnętrznych w Warszawie. Zażądali także usunięcia wszystkich funkcjonariuszy SB, którzy są zatrudnieni na etatach policyjnych w Krakowie.

14 listopada 1998 roku – Komendant wojewódzki policji w Krakowie, nadinspektor Bogusław Strzelecki w oświadczeniu, które przedstawił podczas konferencji prasowej stwierdził: *Nie zamierzam składać rezygnacji ze stanowiska ani usunąć z pracy w policji byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa, którzy są zatrudnieni na policyjnych etatach w Krakowie.* Dzień wcześniej ustąpienia B. Strzeleckiego zażądała KPN i LR. Nadinspektor B. Strzelecki odrzucił oskarżenie KPN i LR, że działał w interesie SLD i że policja specjalnie umożliwiła delegacji SLD jako pierwszej złożenie kwiatów przed Krzyżem Katyńskim na pl. św. Idziego. Komendant policji nie skomentował piątkowego oświadczenia wojewody krakowskiego Ryszarda Masłowskiego.

8 grudnia 1998 roku – Zarejestrowana została nowa partia polityczna – Ruch Społeczny AWS.

1 stycznia 1999 roku – Rozpoczęło się wprowadzanie w życie czterech reform rządu Jerzego Buzka: samorządowo – administracyjnej, ubezpieczeń emerytalnych i zdrowotnych, służby zdrowia (rozpoczęły działalność kasy chorych) i edukacyjnej (weszła w życie 1 września 1999 r.).

25 marca 1999 roku – Leszek Moczulski złożył w sądzie w wydziale lustracyjnym wniosek o wszczęcie postępowania. Jak stwierdził lider KPN, wybrał tę datę, ponieważ jest to dzień dla niego szczególnie. 22 lata temu na konferencji prasowej ogłosił powstanie Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela.

12 kwietnia 1999 roku – Codzienna gazeta „Życie” zamieściła informację, że Leszek Moczulski jako pierwszy złożył wniosek w warszawskim sądzie apelacyjnym o wszczęcie postępowania lustracyjnego. Przewodniczący KPN uważa, że został pomówiony o współpracę z SB i chce, żeby Sąd Lustracyjny tę informację sprostował.

30 kwietnia 1999 roku – Z inicjatywy Unii Pracy przy okrągłym stole spotkali się przedstawiciele największych partii lewicowych, które w większości wywodzą się z dawnego PZPR. Na zakończenie spotkania komuniści i lewacy wydali oświadczenie, które przedstawił na konferencji prasowej Aleksander Małachowski. Oświadczenie podpisało 9 partii politycznych.

1 maja 1999 roku – W wielu miastach Polski pierwszomajowe święto upłynęło pod znakiem demonstracji jego zwolenników i przeciwników. W Warszawie hasłami: *Precz z komuną, SLD = KGB, Raz sierpem raz młotem w czerwoną hołotę, Moskiewskie pacholki,* oraz transparentem *1966... 1970... 1981 komuniści ludziom pracy przywitany został pochód*

1-majowy zorganizowany przez Socjaldemokrację Rzeczypospolitej Polskiej (dawne PZPR) i Polską Partię Socjalistyczną Piotra Ikonowicza.

W Krakowie kilkadziesiąt młodych osób z Ligi Republikańskiej, Federacji Anarchistycznej oraz Konfederacji Polski Niepodległej oczekiwało przed Bazyliką Mariacką na prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego, który wraz z żoną przybył na koncert orkiestry Berlińskich Filharmoników. Demonstranci czekali na Kwaśniewskiego przed głównym wejściem do bazyliki z czerwonymi szturmówki i portretami wodzów światowego proletariatu (Lenina, Marksa, Engelsa). Po koncercie Kwaśniewski wyszedł bocznym wyjściem i udał się na lotnisko.

3 maja 1999 rok – Obchody Święta Konstytucji 3 Maja rozpoczęły się w Katedrze Wawelskiej mszą świętą, której przewodniczył kardynał Franciszek Macharski. Homilię wygłosił ksiądz prałat Jan Zajac. Ze Wzgórza Wawelskiego pochód ruszył w kierunku placu św. Idziego. Zgodnie z zapowiedzią prezydenta Krakowa Andrzeja Gołasia, przed Krzyżem Katyńskim został złożony wspólny wieniec od: wojewody małopolskiego, marszałka województwa, władz miasta, policji, wojska i Rodzin Katyńskich. Komuniści z SLD nie pojawili się na placu św. Idziego. Pochód patriotyczny ruszył ulicami Grodzką i Floriańską na plac Jana Matejki przed Grób Nieznanego Żołnierza. Przedstawiciele SLD z Andrzejem Urbańczykiem na czele bezczelnie wpełchnęli się przed delegację Szkoły Podstawowej im. Józefa Piłsudskiego. W tej chwili do akcji ruszyła Liga Republikańska i Konfederacja Polski Niepodległej. Wiązanka kwiatów delegacji SLD niesiona przez żołnierza została mu zabrana i wyrzucona wysoko do góry. Policjanci umundurowani i po cywilnemu powalili kilku członków LR na ziemię. W tym czasie rozpoczęło się starcie LR i KPN z policjantami, do którego włączały się osoby przebywające w tym czasie na placu Matejki. Walka z policją przeniosła się na ul. Paderewskiego. Tłum zebrany na placu Matejki skandował: *Precz z komuną, SLD – KGB, Urbańczyk nie profanuj Grobu*). Kombatanci tak komentowali to wydarzenie: *Czy Urbańczyk nie może zrozumieć, że jest tutaj persona non grata? To nie jest jego święto!*

15 maja 1999 roku – Aby uniknąć płacenia długów po PZPR, Socjaldemokracja Rzeczypospolitej Polskiej przekształciła się w Sojusz Lewicy Demokratycznej (dotąd SLD było koalicją wyborczą).

25 maja 1999 roku – Stanisław Krzaklewski, bratanek Mariana Krzaklewskiego, wraz z kolegami obrzucili jajami posłów KPN-Ojczyzna: Adama Słomkę i Tomasza Karwowskiego. Obrzucenia jajami dokonano w chwili, kiedy posłowie podążali do sali Nowohuckiego Centrum Kultury na spotkanie z mieszkańcami Nowej Huty i Krakowa.

5 – 7 czerwca 1999 roku – Najdłuższa, siódma pielgrzymka Jana Pawła II do Ojczyzny, która przebiegała pod hasłem *Bóg jest Miłością*.

21 sierpnia 1999 rok – Rozpoczęły się przygotowania do wystawy poświęconej 20. rocznicy powstania Konfederacji Polski Niepodległej. W prace przygotowawcze włączyli się krakowscy działacze KPN: dr Stanisław Kuś, Władysław Borowiec, Andrzej Izdebski, Władysław Mucha, Kazimierz Krauze, Ryszard Musiał.

30 sierpnia – 17 września 1999 roku – Wystawa poświęcona 20. rocznicy powstania Konfederacji Polski Niepodległej w krakowskim Śródmiejskim Ośrodku Kultury przy ul. Mikołajskiej 2. Wystawę otworzył przewodniczący KPN Leszek Moczulski. Po oficjalnych uroczystościach był poczęstunek, który przygotowały Czesława Łagowska i Halina Matoga.

22 października 1999 roku – Szef Okręgu Krakowskiego KPN, Władysław Borowiec złożył propozycję przewodniczącemu Konfederacji Polski Niepodległej, Leszkowi Moczulskiemu, że działacze KPN z Krakowa zorganizują VII Kongres KPN w Krakowie.

28 października 1999 roku – Na jego własną prośbę rozpoczął się proces przewodniczącego KPN, Leszka Moczulskiego chcącego oczyścić się z zarzutów o współpracy z organami bezpieczeństwa PRL przypisywanej mu w 1992 roku, w okresie zamieszania w związku z tzw. listą Macierewicza. Rozprawa została odroczona do 16 listopada.

31 marca 2000 roku – W „Dzienniku Polskim” ukazał się obszerny artykuł redaktor Majki Lisińskiej-Koziół pt. *Człowiek z zajezdni*. Autorka artykułu opisuje opozycyjną działalność Kazimierza Krauzego, kierowcy Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego w Krakowie.

15 kwietnia 2000 roku – Szef Okręgu Małopolskiego KPN, Władysław Borowiec wystosował List Otwarty do władz miasta Krakowa i województwa małopolskiego, organizatorów świąt narodowych, aby nie zapraszali na uroczystości państwowe przedstawiciele Sojuszu Lewicy Demokratycznej. Obecność na uroczystościach narodowych byłych prominentnych członków PZPR i jej spadkobierców, a do niedawna wrogów niepodległej Polski, jest bezczeszczeniem tych wzniosłych uroczystości. List kończy się słowami poety, Krzysztofa Kamila Baczyńskiego.

Jakie szczęście, że nie można tego dożyć, kiedy pomnik ci wystawią, bohaterze, i morderca na nagrobku kwiaty złoży.

29 sierpnia 2000 roku – We Wrocławiu, po wieloletniej ciężkiej chorobie, zmarł Tadeusz Jandziszak „PABLO”, jeden z członków założycieli Konfederacji Polski Niepodległej, członek Rady Politycznej i szef Obszaru III KPN na Dolnym Śląsku. Wielokrotnie zatrzymywany i represjonowany przez SB i MO. Aresztowany w grudniu 1980 r. Współoskarżony w procesie czterech przywódców KPN (15 VI 1981 – 8 X 1982 r.) za próbę obalenia przemocą ustroju PRL. Więzienie opuścił już ciężko chory, a mimo to działał w podziemiu niepodległościowym. Tadeusz Jandziszak po wyemigrowaniu był przedstawicielem struktur niepodległościowych w Kanadzie i USA.

14 – 15 października 2000 roku – W Krakowie, w sali „Sokoła” przy ul. Józefa Piłsudskiego obradował VII Kongres Konfederacji Polski Niepodległej. Kongres zaplanowany został na dwa dni. W Kongresie uczestniczyli delegaci wszystkich działających w KPN struktur oraz zaproszeni goście. Wśród zaproszonych gości byli: konsul generalny Ukrainy, parlamentarzyści współpracujący z KPN oraz przedstawiciele władz miasta Krakowa. Pisemne pozdrowienia dla uczestników obrad przesłali m.in.: premier Jerzy Buzek, wicemarszałek Sejmu Stanisław Zając, przewodniczący AWS Marian Krzaklewski, prezes PSL Jarosław Kalinowski, prezes SKL Jan Rokita.

Delegaci uchwalili kilkadziesiąt zmian w Statucie KPN oraz wybrali władze KPN.

Przewodniczącym KPN został ponownie wybrany Leszek Moczulski. Kongres wybrał 16-osobową Radę Polityczną. Kongres zobowiązał przewodniczącego KPN i Radę Polityczną do prowadzenia takich działań, które będą zmierzały do stworzenia możliwie jak najszerszej wspólnej listy ugrupowań po sierpniowych na wybory parlamentarne 2001 roku.

Styczeń 2001 roku – Powstało nowe ugrupowanie polityczne – Platforma Obywatelska. Założyciele: Maciej Płażyński, Andrzej Olechowski i Donald Tusk.

3 maja 2001 roku – Krakowskie uroczystości trzeciomajowe rozpoczęły się mszą świętą w Katedrze Wawelskiej celebrowaną przez księdza biskupa Jana Szkodonia. Ze Wzgórza Wawelskiego pochód ruszył w kierunku placu świętego Idziego przed Krzyż Katyński. Przed Krzyżem Katyńskim kwiaty złożyli m.in.: prezydent miasta Krakowa Andrzej Gołaś i wojewoda małopolski Ryszard Masłowski, nie czekając aż na pl. św. Idziego dojdą kombatanci i poczty sztandarowe.

Prezydent Krakowa A. Gołaś postanowił, wbrew długoletniej tradycji, że pochód w dniu 3 Maja zakończy się w Rynku Głównym. Po dojściu do Rynku Głównego, na wysokości kościoła Mariackiego, pochód rozdzielił się na dwie części. Jedna część pochodu pozostała w Rynku, a druga ruszyła ul. Floriańską w kierunku placu Jana Matejki. Władze miasta i województwa złożyły kwiaty na płycie Tadeusza Kościuszki w Rynku Głównym. W alternatywnym pochodzie uczestniczyło ponad 500 osób, w tym przedstawiciele KPN, „Solidarności 80”, UPR, ROP, Samorządu Krakowa i Ruchu Katolicko-Narodowego oraz część kombatantów.

30 maja 2001 roku – Powstała nowa partia polityczna – Prawo i Sprawiedliwość z Jarosławem Kaczyńskim na czele.

Powstała nowa partia polityczna – Liga Polskich Rodzin na czele z Romanem Giertychem i Markiem Kotlinowskim.

23 września 2001 roku – Odbyły się wybory parlamentarne do Sejmu IV kadencji i Senatu V kadencji. Do urn wyborczych poszło nieco ponad 13 mln uprawnionych Polaków do głosowania tj. 46,29%. Wybory wygrał sojusz SLD-UP. W tych wyborach członkowie KPN startowali z listy koalicji wyborczej Akcji Wyborczej Solidarność Prawicy.

16 – 19 sierpnia 2002 roku – IX pielgrzymka Jana Pawła II do Ojczyzny pod hasłem *Bóg bogaty w miłosierdzie*. Papież odwiedził: Kraków, Łagiewniki, Kalwarię Zebrzydowską, Warszawę

3 września 2002 roku – W Skawinie w wieku 73 lat zmarł Mieczysław Majdzik. Były robotnik przymusowy III Rzeszy, żołnierz Ruchu „Wolność i Niezawisłość”, długoletni więzień okresu stalinowskiego, podporucznik rezerwy Wojska Polskiego, działacz opozycji niepodległościowej, w tym Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela. Współzałożyciel Konfederacji Polski Niepodległej. Założyciel NSZZ Solidarność w Skawinie. Długoletni pracownik Elektrowni Skawina.

27 września 2002 roku – Podczas XV Zjazdu NSZZ Solidarność Marian Krzaklewski w czwartej turze głosowania przegrał wybory na przewodniczącego związku. Nowym przewodniczącym został Janusz Śniadek.

27 października 2002 roku – Wybory do samorządu lokalnego. Frekwencja wyniosła 44%. W 13 dużych miastach SLD utraciła możliwość rządzenia. Prezydentem Warszawy został wybrany Lech Kaczyński z PiS.

10 listopada 2002 roku – Druga tura wyborów do samorządu lokalnego.

1 marca 2003 roku – Zerwanie koalicji SLD – UP – PSL.

3 marca 2003 roku – Premier Leszek Miller odwołał z rządu ministrów z PSL.

28 maja 2003 roku – Sąd Rejestrowy w Warszawie wykreślił z ewidencji partii politycznych Konfederację Polski Niepodległej, która była wpisana w księgach rejestrowych w warszawskim Sądzie Rejestrowym pod pozycją 1 (jeden).

8 – 9 czerwca 2003 roku – Odbyło się dwudniowe referendum w sprawie przystąpienia Polski do Unii Europejskiej. Frekwencja wyniosła 58,85%, natomiast 77,45% głosujących Polaków opowiedziało się za przystąpieniem do UE.

14 czerwca 2003 roku – Spotkanie Rady Politycznej i Zarządu Krajowego KPN w Jarosławiu z inicjatywy Andrzeja Mazurkiewicza. Spotkanie zaplanowane zostało na dwa dni, w programie m.in. pieczenie barana. Głównym tematem spotkania było ponowna rejestracja KPN.

27 czerwca 2003 roku – Do warszawskiego Sądu Rejestrowego został złożony wniosek o wpisanie do rejestru partii politycznej o nazwie Konfederacja Polski Niepodległej. Wnioskodawcami byli: Leszek Moczulski, Andrzej Mazurkiewicz, Dariusz Wójcik.

24 października 2003 roku – Sąd Rejestrowy w Warszawie odmawia wpisania do rejestru partii politycznych Konfederacji Polski Niepodległej.

31 października 2003 roku – Po uzyskaniu wiadomości, że KPN jest wykreślona z rejestru partii politycznych, Władysław Borowiec skierował pismo do około 60 działaczy Konfederacji. Pismo adresowane było przede wszystkim do: zastępcy przewodniczącego KPN – Andrzeja Mazurkiewicza; szefa Zarządu Krajowego KPN – Dariusza Wójcika; dziekana Rady Politycznej KPN – Radosława Sosnowskiego, a ponadto do tych działaczy KPN, do których Władysław Borowiec był w posiadaniu adresów pocztowy. Pismo nie zostało wysłane do Leszka Moczulskiego.

4 marca 2004 roku – Powstała nowa koalicja rządowa SLD – UP oraz Federacyjny Klub Parlamentarny Romana Jagielińskiego.

7 marca 2004 roku – Przewodniczącym SLD został Krzysztof Janik.

15 marca 2004 roku – Prezesem PSL został Janusz Wojciechowski, zastąpił on Jarosława Kalinowskiego.

26 marca 2004 roku – Nastąpił rozłam w SLD, Marek Borowski ogłosił powstanie Socjaldemokracji Polskiej (SdPI; niektóre osoby skróć ten odczytywały jako Socjaldemokracja Polski Ludowej).

1 maja 2004 roku – Polska została członkiem Unii Europejskiej.

Prezydent Aleksander Kwaśniewski desygnował Marka Belkę na premiera.

13 czerwca 2004 roku – Po raz pierwszy Polacy wybierali deputowanych do Parlamentu Europejskiego. Frekwencja wyniosła niecałe 22%. Leszek Moczulski kandydował z listy Narodowego Komitetu Wyborczego Wyborców.

13 października 2004 roku – Podczas spotkania siedmiu krakowskich działaczy KPN w kawiarni Tiffany przy pl. Matejki w Krakowie, opowiedzieli się oni za jak najszybszym

rozpoczęciem procedury wpisania KPN do rejestru partii politycznych i zwróceniem się w tej sprawie do Leszka Moczulskiego.

13 listopada 2004 roku – W związku z brakiem odpowiedzi na pismo z dnia 31 października 2003 roku, Władysław Borowiec wysłał pismo do Leszka Moczulskiego oraz tych osób, do których wysłane zostało pismo z dnia 31 października 2003 roku. Pisma dotyczyły reaktywowania Konfederacji Polski Niepodległej.

13 grudnia 2004 roku – W Krakowie przebywał Leszek Moczulski, spotkał się m.in. z Władysławem Borowcem, który zaproponował zorganizowanie szerszego spotkania na temat ponownego złożenia w Sądzie Rejestrowym wniosku o wpisanie KPN do rejestru partii politycznych. Leszek Moczulski wyraził zgodę na spotkanie, wstępny termin uzgodniono na 25 stycznia 2005 roku.

18 – 19 grudnia 2004 roku – Podczas Kongresu nowym przewodniczącym SLD został Józef Oleksy, zastąpił on Krzysztofa Janika.

25 stycznia 2004 – Zaplanowane spotkanie w sprawie ponownego zgłoszenia do rejestru partii politycznych w Sądzie Rejestrowym Konfederacji Polski Niepodległej nie odbyło się, zostało przełożone na 5 lutego 2004 roku.

29 stycznia 2005 roku – Nastąpiła zmiana na stanowisku prezesa PSL. Waldemar Pawlak (poprzedni prezes) zastąpił Janusza Wojciechowskiego.

5 lutego 2005 roku – W Krakowskim Śródmiejskim Ośrodku Kultury przy ul. Mikołajskiej 2 w Krakowie, z inicjatywy Władysława Borowca, odbyło się zebranie działaczy KPN (wykreślonej z rejestru partii politycznych 28 V 2003 r.) pod hasłem *Co z tą Konfederacją*. W spotkaniu wziął udział Leszek Moczulski. Na spotkanie zaproszonych zostało 58 osób (wszyscy członkowie byłej Rady Politycznej KPN i niektórzy działacze). Na 17 członków Rady Politycznej przybyło tylko 9. Z pozostałych 38 zaproszonych osób przybyło 15. Dwie osoby przybyły nie zaproszone. Ogółem na spotkaniu było 26 osób. Nieomal jednogłośnie zapadła decyzja o zebraniu 1000 podpisów i złożeniu odpowiedniego wniosku w warszawskim Sądzie Rejestrowym w celu wpisania Konfederacji Polski Niepodległej do rejestru partii politycznych. Ustalono, że podpisy należy dostarczyć pocztą do Władysława Borowca do dnia 1 marca 2005 roku.

Jedynie Andrzej Mazurkiewicz twierdził, że nie jest konieczne zebranie 1000 podpisów i złożenie ich z odpowiednimi dokumentami w warszawskim Sądzie Rejestrowym.

Andrzej Mazurkiewicz uważał, że wystarczy dostarczyć do warszawskiego Sądu Rejestrowego 200 brakujących podpisów i to załatwi sprawę.

8 lutego 2005 roku – Władysław Borowiec wysłał pismo do tych osób, które nie były obecne na zebraniu w Krakowie w dniu 5 lutego 2005 roku, a zostały zaproszone. Pismo informowało, że podczas krakowskiego spotkania zapadła decyzja o zebraniu co najmniej 1000 podpisów w celu złożenia w Sądzie Rejestrowym dokumentów koniecznych do wpisania KPN do rejestru partii politycznych. Do pisma dołączone były dwa czyste blankiety list, aby można było zebrać podpisy i przysłać na wskazany adres.

2 kwietnia 2005 roku – W wieku 85 lat zmarł pierwszy papież Polak Jan Paweł II (Karol Wojtyła); urodził się w Wadowicach 18 maja 1929 r.

6 kwietnia 2005 roku – W posiadaniu Władysława Borowca było 300 podpisów popierających zarejestrowanie KPN. W tej sytuacji W. Borowiec zdecydował się na wysłanie pisma, w którym przypomniał o pilnym przysyłaniu lisy popierających zarejestrowanie KPN w warszawskim Sądzie Rejestrowym.

23 kwietnia 2005 roku – W odpowiedzi na pismo Władysława Borowca z dnia 6 kwietnia 2005 roku, które przypominało o nadsyłaniu list z podpisami poparcia dla rejestracji KPN, w Warszawie z inicjatywy Andrzeja Mazurkiewicza odbyło się zebranie byłych działaczy KPN *Co dalej z Konfederacją Polski Niepodległej*, na które przybyło 17 osób z całej Polski. W spotkaniu wziął udział Leszek Moczulski. Podczas tego spotkania podzielone były zdania, co do złożenia w Sądzie Rejestrowym dokumentów wymaganych do zarejestrowania partii politycznej o nazwie Konfederacji Polski Niepodległej.

Żona Andrzeja Mazurkiewicza, Joanna zarzuciła Władysławowi Borowcowi, że jest winien nie zarejestrowania KPN w warszawskim Sądzie Rejestrowym.

7 maja 2005 roku – Obradował III Nadzwyczajny Zjazd Unii Wolności, który podjął decyzję o zmianie nazwy na Partię Demokratyczną.

29 maja 2005 roku – Nastąpiła zmiana na stanowisku przewodniczącego SLD. Nowym przewodniczącym SLD został Wojciech Olejniczak, zastąpił on Józefa Oleksego.

25 września 2005 roku – Odbyły się wybory parlamentarne do Sejmu V kadencji i Senatu VI kadencji. Wybory wygrało PiS, które uzyskało 155 mandatów w Sejmie; Platforma Obywatelska uzyskała 133 mandaty; Samoobrona – 56; SLD – 55; LPR – 34; PSL – 25. Frekwencja wyniosła 40,57%.

9 października 2005 roku – Odbyła się pierwsza tura wyborów prezydenckich. Do drugiej tury weszli Lech Kaczyński i Donald Tusk.

23 października 2005 roku – Odbyła się druga tura wyborów prezydenckich. Prezydentem Rzeczypospolitej Polski został wybrany Lech Kaczyński.

26 października 2005 roku – Sejm wybrał nowego marszałka Sejmu, został nim Marek Jurek z PiS.

10 listopada 2005 roku – Sejm udzielił wotum zaufania rządowi Kazimierza Marcinkiewicza. Za wotum głosowało 272 posłów, przeciw było 187, nikt się nie wstrzymał. 23 grudnia 2005 roku przed Zgromadzeniem Narodowym odbyło się zaprzysiężenie prezydenta Lecha Kaczyńskiego.

2 lutego 2006 roku – PiS, LPR oraz Samoobrona podpisały tzw. umowę stabilizacyjną (coś w rodzaju koalicji).

4 marca 2006 roku – Nowym przewodniczącym Partii Demokratycznej został Janusz Onyszkiewicz.

11 marca 2006 roku – Roman Giertych został prezesem Zarządu Głównego LPR. Zastąpił on Marka Kotlinowskiego.

5 maja 2006 roku – Andrzej Lepper otrzymał nominację na wicepremiera oraz ministra rolnictwa i rozwoju wsi. Roman Giertych otrzymał nominację na wicepremiera i ministra edukacji.

7 lipca 2006 roku – Premier Kazimierz Marcinkiewicz podał gabinet do dymisji, która została przyjęta.

10 lipca 2006 roku – Prezydent Lech Kaczyński desygnował na premiera rządu swojego brata bliźniaka Jarosława.

19 lipca 2006 roku – Premier Jarosław Kaczyński wygłosił w sejmie expose. Nowy gabinet uzyskał wotum zaufania.

21 września 2006 roku – Rozpadła się koalicja rządowa (PiS, LPR, Samoobrona). Premier Jarosław Kaczyński odwołał Andrzeja Leppera z funkcji wicepremiera i ministra.

16 października 2006 roku – Zawiązała się nowa koalicja rządowa, która już wcześniej istniała (PiS, LPR, Samoobrona). Andrzej Lepper otrzymał nominacje na stanowisko wicepremiera oraz ministra rolnictwa i rozwoju wsi.

12 listopada 2006 roku – Odbyły się wybory do samorządu lokalnego.

26 listopada 2006 roku – Odbyła się druga tura wyborów do samorządu lokalnego. W Warszawie był premier Kazimierz Marcinkiewicz przegrał z Hanną Gronkiewicz-Waltz z PO.

2 lutego 2007 roku – W „Dzienniku Polskim” ukazał się obszerny artykuł redaktor Ewy Łosińskiej pt. *Stop-klatka*. Artykuł dotyczy wydarzeń z dnia 3 maja 1987 roku, kiedy to funkcjonariusze SB i MO ubrani w cywilne ubrania brutalnie zaatakowali pochód schodzący ze Wzgórza Wawelskiego. *Zbigniew Romanowski, którego pobito najdotkliwiej, doznał – jak czytamy w aktach sprawy: „złamania lewego ramię, złamania żebra i oderwania kostki bocznej prawego podudzia”. Stanisław Sroka, także skatowany podczas tej demonstracji, zmarł cztery lata później na wylew. Paweł Sabuda z KPN miał złamaną kość nosa, a jego matka, Iwa – „doznała stłuczenia głowy i otarcia naskórka na kolanach”. Jacek Smagowicz, dwukrotnie pobity i kopany w brzuch, cierpiał wtedy m.in. z powodu przepukliny. Ciosy pięścią w twarz i kilka innych pamięta z kolei lider małopolskiej KPN Ryszard Bocian.*

12 lutego 2007 roku – W Sądzie Okręgowym w Warszawie, Wydział VII Cywilny Rejestrowy, przy al. Solidarności 127 został złożony wniosek w celu wpisania do rejestru partii politycznych o nazwie Konfederacja Polski Niepodległej (skrót nazwy: KPN). Do wniosku dołączono 1221 podpisów i statut KPN. Zgłaszającymi byli: Władysław Borowiec, Zbigniew Andrzejewski i Zbigniew Adamczyk.

27 kwietnia 2007 roku – Sejm odwołał marszałka Sejmu Marka Jurka. Nowym marszałkiem został Ludwik Dorn z PiS.

W 30. rocznicę wydania pierwszego numeru pisma ROPCiO „Opinia” w „Tygodniku Solidarność” ukazał się artykuł pióra Adama Wojciechowskiego poświęcony twórcy pisma, Leszkowi Moczulskiemu pt. *O wolność słowa*.

29 maja 2007 roku – Warszawski Sąd Rejestrowy wpisał partię polityczną o nazwie Konfederacja Polski Niepodległej do ksiąg rejestrowych pod pozycją Ew P 261.

29 czerwca 2007 roku – Premier Jarosław Kaczyński oraz wicepremierzy: Andrzej Lepper i Roman Giertych podpisali trzynastopunktowy aneks do nowej umowy koalicyjnej.

9 lipca 2007 roku – Na wniosek premiera Jarosława Kaczyńskiego, prezydent Lech Kaczyński odwołał Andrzeja Leppera z funkcji wicepremiera i ministra rolnictwa. Powód – toczące się śledztwo CBA w sprawie rzekomej korupcji w resorcie rolnictwa. Władze naczelne Samoobrony zdecydowały o opuszczeniu przez partię koalicji.

13 sierpnia 2007 roku – Prezydent Lech Kaczyński odwołał, na wniosek premiera Jarosława Kaczyńskiego, ministrów rekomendowanych przez LPR i Samoobronę.

7 września 2007 roku – Sejm podjął uchwałę o skróceniu kadencji parlamentu. Za przyspieszonymi wyborami głosowało 377 posłów, przeciw 54, wstrzymało się 20.

8 września 2007 roku – Zaplanowany w Łodzi I Kongres KPN nie odbył się, organizatorzy kongresu pięć dni przed terminem odmówili zorganizowania go.

29 września 2007 roku – W Krakowie przy ul. Szczepańskiej 1, w Klubie Dziennikarzy pod Gruszką odbył się I Kongres Konfederacji Polski Niepodległej wpisanej do rejestru partii politycznych 29 maja 2007 roku pod pozycją Ew P 261. Przewodniczącym został wybrany Władysław Borowiec. Kongres wybrał również Zarząd Krajowy i Radę Polityczną. Leszek Moczulski został wybrany honorowym przewodniczącym KPN. Kongres uchwalił nowy statut, a także przyjął tezy programowe partii.

21 października 2007 roku – Odbyły się wybory do parlamentu: VI kadencji Sejmu i VII kadencji Senatu. Wybory wygrała PO, która uzyskała 209 mandatów poselskich, PiS – 166 mandatów; LiD – 53; PSL – 31. W Senacie PO uzyskało 60 mandatów; PiS – 39; jeden senator niezależny.

5 listopada 2007 roku – Odbyło się pierwsze posiedzenie Sejmu VI kadencji, którego marszałkiem został Bronisław Komorowski PO.

9 listopada 2007 roku – Prezydent Lech Kaczyński desygnował Donalda Tuska na premiera.

24 listopada 2007 roku – Sejm udzielił wotum zaufania koalicyjnemu rządowi PO - PSL. Udział w głosowaniu wzięło 444 posłów, 238 głosowało za, 204 było przeciw, a dwóch wstrzymało się od głosu.

5 stycznia 2008 roku – Podczas kongresu założycielskiego nowej partii – Polska Lewica – jej przewodniczącym został Leszek Miller.

14 lutego 2008 roku – W „Dzienniku Polskim” ukazał się artykuł Jarosława Szarka pt. *Zawsze na barykadzie*. Autor artykułu opisuje działalność opozycyjną Ryszarda Majdzika.

22 lutego 2008 roku – PO przedstawiła projekt ustawy o finansowaniu partii politycznych.

31 maja 2008 roku – Podczas Kongresu SLD nastąpił zmiana przewodniczącego partii. Wojciecha Olejniczaka zastąpił Grzegorz Napieralski, dotychczasowy sekretarz generalny SLD.

29 lipca 2008 roku – W Krakowie w wieku 83 lat zmarł jeden z zasłużonych dla niepodległości Polski i dobrosąsiedzkich stosunków z Ukrainą krakowian, Andrzej Izdebski. Urodził się w Warszawie. Żołnierz Narodowych Sił Zbrojnych i Armii Krajowej, działacz KOR. Po ogłoszeniu powstaniu KPN rezygnuje z działalności w KOR i wstępuje do niepodległościowej partii politycznej – Konfederacji Polski Niepodległej. Działal także w krakowskim oddziale Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania. Był współzałożycielem Krakowskiego Oddziału Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania oraz Komitetu Opieki nad Kopcem Józefa Piłsudskiego.

Przez wiele lat był członkiem centralnych władz KPN – Centralnego Kierownictwa Akcji Bieżącej i Rady Politycznej oraz członkiem władz regionalnych Konfederacji, m.in. szefem II Obszaru KPN. W stanie wojennym był współredaktorem „Opinii Krakowskiej” – pisma regionalnego II Obszaru KPN. Po 13 grudnia 1981 roku był wielokrotnie zatrzymywany i więziony.

Śp. Andrzej Izdebski uczestniczył wielokrotnie w Marszach Szlakiem Pierwszej Brygady Strzelców Józefa Piłsudskiego. Był gorącym zwolennikiem Międzymorza, porozumienia polsko-ukraińskiego i napisał na ten temat kilkanaście artykułów.

Andrzej Izdebski był oddany świętej sprawie niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej.

29 września 2008 roku – W sali obrad Rady Miasta Krakowa związek byłych członków KPN z lat 1979 – 1989 zainaugurował obchody 30. rocznicy powstania Konfederacji Polski Niepodległej.

10 października 2008 roku – W „Dzienniku Polskim” ukazał się artykuł Jarosława Szarka pt. *Krakowscy Konfederaci*. Artykuł dotyczy krakowskich działaczy Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela oraz Konfederacji Polski Niepodległej.

21 lutego 2009 roku – Paweł Piskorski (były polityk PO) został przewodniczącym Stronnictwa Demokratycznego.

20 kwietnia 2009 roku – Przewodniczący KPN Władysław Borowiec skierował pismo do Adama Słomki, aby zaprzestał powoływania się na pełnienie funkcji przewodniczącego Konfederacji Polski Niepodległej (jest to przywłaszczenie stanowiska w rozumieniu art. 61 paragraf 1 Kodeksu Wykroczeń).

24 kwietnia 2009 roku – Przewodniczący KPN Władysław Borowiec wystosował do czternastu urzędów i instytucji województwa śląskiego i miasta Katowic informację, że Adam Słomka, powołujący się na pełnienie funkcji przewodniczącego Konfederacji Polski Niepodległej, nie jest członkiem tej partii, a tym samym nie pełni żadnej funkcji w KPN.

3 czerwca 2009 roku – W „Dzienniku Polskim” ukazał się artykuł Filipa Musiała pt. *Zaskakujące zwycięstwo*. Autor artykułu przedstawia, że zwycięstwo w wyborach parlamentarnych w dniu 4 czerwca 1989 roku zaskoczyło tak władze partyjno-rządowe, jak również opozycję.

4 czerwca 2009 roku – W „Dzienniku Polskim” ukazał się artykuł redaktora Włodzimierza Knapa pt. *4 czerwca 1989 – dzień, w którym skończył się komunizm*. Podtytuł: *Rozmiary wyborczego zwycięstwa „Solidarności” zaskoczyły nawet liderów opozycji*.

7 czerwca 2009 roku – Po raz drugi odbyły się w Polsce wybory do Parlamentu Europejskiego. Frekwencja wyniosła 24,53%. Wybory wygrała PO – 25 mandatów; PiS – 15 mandatów; koalicja SLD – UP – 7 mandatów, a PSL – 3 mandaty.

2 września 2009 roku – W tygodniku „Gazeta Polska” ukazał się artykuł pióra Adama Słomki pt. *30 lat KPN*. Artykuł ozdabia godło KPN z dopiskiem „Ojczyzna”. Konfederacja Polski Niepodległej – Ojczyzna nie powstała 1 września 1979 roku. Słomka w tekście nie użył ani razu pełnej nazwy Konfederacja Polski Niepodległej, natomiast skrótu KPN użył 24 razy, a Konfederacja – 11 razy; tylko dwa razy wymienił Leszka Moczulskiego. Autor tekstu wprowadził czytelników w błąd, wykorzystując środek masowego przekazu jakim jest tygodnik „Gazeta Polska”. To Adam Słomka w 1996 roku zorganizował grupę, która dokonała brutalnego rozłamu w KPN, a następnie zniszczenia Konfederacji.

4 – 6 września 2009 roku – Rejon Działania Konfederacji Polski Niepodległej w Siedlcach zaplanował trzydniowe obchody 30. rocznicy powstania KPN. Część obchodów, które były zaplanowane w Siedlcach na 5 września zostały przeniesione na 4 i 6 czerwca, aby umożliwić uczestnictwo w obchodach warszawskich zaplanowanych właśnie na 5 września.

4 września referat pt. *Powstanie Konfederacji Polski Niepodległej* wygłosił Władysław Borowiec. Następnie wystąpił teatr alternatywny „LUZ”. O godz. 18.00 odbyła się msza święta w Kościele Garnizonowym, o godz. 19.30 podziękowania i wręczenie statuetek przedstawiających godło KPN. Wieczorem wystąpił Jan Pietrzak z programem pt. *Z PRL-u do Polski*.

6 września siedleckie obchody rozpoczęły się mszą świętą w katedrze, którą celebrował ksiądz biskup Tomasik. O godz. 19.00 odsłonięcie tablicy KPN przy ul. Kochanowskiego. O godz. 20.00 spotkanie „po latach” przy grillu.

5 września 2009 roku – Warszawskie obchody 30-lecia powstania KPN rozpoczęły się mszą świętą w Kościele św. Trójcy przy ul. Solec 61. Drugim punktem obchodów warszawskich było złożenie kwiatów przed Grobem Nieznanego Żołnierza. Następnie odbyła się konferencja naukowo-wspomnieniowa w siedzibie Stowarzyszenia Wolnego Słowa przy ul. Marszałkowskiej 7.

10 września 2009 roku – Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Krakowie oraz Instytut Nauk Politycznych i Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Jagiellońskiego zorganizowały konferencję naukową pt. *Konfederacja Polski Niepodległej na drodze do wolności*. Konferencja odbyła się w sali amfiteatralnej Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie. Konferencję otworzył i pierwszą jej część prowadził dr hab. Wojciech Bernacki, pracownik naukowy Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Program obchodów:

Konfederacja Polski Niepodległej w PRL i w III RP

Konfederacja Polski Niepodległej 1979 – 1989. Zarys historii – dr Andrzej Anusz;

Konfederacja Polski Niepodległej – model opozycyjności – Paweł Wierzbicki;

Myśl polityczna Leszka Moczulskiego – Maciej Zakrzewski (Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Krakowie, doktorant Instytutu Nauk Politycznych i Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Jagiellońskiego);

Konfederacja Polski Niepodległej wobec wydarzeń w 1989 roku – Grzegorz Wołek (Biuro Udostępnienia i Archiwizacji Danych Instytut Pamięci Narodowej);

Konfederacja Polski Niepodległej w III Rzeczypospolitej – Michał Wenklar (Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Krakowie, doktorant Instytutu Nauk Politycznych i Stosunków Międzynarodowych UJ).

Część drugą prowadził Wojciech Frazik, naczelnik Oddziałowego Biura Edukacji Publicznej IPN Oddział w Krakowie:

KPN na ziemi płockiej – Jacek Pawłowicz (Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Warszawie);

KPN na ziemi kieleckiej – Marek Jończyk (Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Krakowie - delegatura w Kielcach),

KPN na Białostocczyźnie – Emilia Świętochowska-Bobowik (Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Białymstoku);

KPN na Górnym Śląsku – Krzysztof Łojan (Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Katowicach);

KPN w Łodzi – Andrzej Czyżewski (Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Łodzi);

KPN na Mazowszu – Włodzimierz Domagalski;

KPN w Polsce południowo-wschodniej – Marcin Bukala (Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Rzeszowie);

KPN w Toruniu i w Bydgoszczy do końca 1989 roku – prof. dr hab. Wojciech Polak (Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu);

KPN na Lubelszczyźnie 1979–1989 – Beata Białek (doktorant Instytut Historii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego);

KPN na Śląsku Opolskim w latach 1980-1991 – Zbigniew Bereszyński (Opole);

KPN na Pomorzu Zachodnim – Artur Kubaj (Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Szczecinie);

Agentura w krakowskiej KPN. Wybrane przykłady – Marcin Kasprzycki (IPN Oddział w Krakowie).

W dyskusji zabrał głos Leszek Moczulski, odnosząc się do niektórych wypowiedzi. Zdaniem Moczulskiego, niektóre fragmenty referatów należy dopracować, zweryfikować je w oparciu o materiały z archiwach Służby Bezpieczeństwa i zestawić z relacjami jeszcze żyjących świadków.

11 września 2009 roku – W Krakowie w sali Towarzystwa Gimnastycznego Sokół odbyły się obchody 30. rocznicy powstania Konfederacji Polski Niepodległej. Organizatorem obchodów był tzw. Związek Byłych Członków Konfederacji Polski Niepodległej 1979 – 1989. Na uroczystości przybył przedstawiciel prezydenta Lecha Kaczyńskiego, były premier Jan Olszewski, który w imieniu prezydenta miał wręczać odznaczenia Konfederatom. Tuż przed rozpoczęciem odznaczania przez J. Olszewskiego o głos poprosił Dariusz Wójcik, który oświadczył, że przed drugim procesem KPN (3 marca – 19 kwietnia 1986 roku) jego mama zwróciła się do mecenasa Jana Olszewskiego, aby bronił jej syna – Olszewski odmówił. Gdy zwróciła się do J. Olszewskiego żona Andrzeja Szomańskiego w sprawie obrony jej męża – Olszewski również odmówił. Mecenas Jan Olszewski odmówił także obrony Tadeuszowi Stańskiemu w czasie pierwszego procesu przywódców KPN (15 czerwca 1981 roku – 8 października 1982 roku).

Tuż po zakończeniu wystąpienia D. Wójcika, grupa trzydziestu byłych i obecnych członków KPN wyszła z sali. Część osób wychodzących z sali miała być odznaczona, ale odmówiła przyjęcia odznaczenia z rąk Olszewskiego. Były również i takie osoby, które wyszły z Sali, gdy zorientowały się, że nie będą odznaczone, ponieważ były bardzo rozgoryczone.

13 września 2009 roku – W Warszawie w wieku 63 lat zmarła Barbara Różycka-Orszulik. Działalność opozycyjną rozpoczęła w Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela. Była aktywnym członkiem Konfederacji Polski Niepodległej oraz NSZZ Solidarność. Po powstaniu Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania aktywnie włączyła się w jego działalność. Internowana w stanie wojennym. Barbara Różycka-Orszulik była posłem na Sejm I kadencji z listu KPN (25 listopada 1991 – 31 maja 1993 roku).

14 października 2009 roku – W auli Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach odbyła się konferencja naukowa poświęcona 30. rocznicy powstania Konfederacji Polski Niepodległej. Referat pt. *Komitet Obrony Więzionych za Przekonania* wygłosił dr Ryszard Mozgol. Panel dyskusyjny prowadził redaktor Rafał Ziemkiewicz. W panelu dyskusyjnym uczestniczyli: Leszek Moczulski, Kornel Morawiecki, Dariusz Wójcik.

Druga część konferencji rozpoczęła się od prezentacji filmu pt. *KPN – krótka historia rewolucji bez rewolucji*. W drugiej części konferencji Krzysztof Łojan z Katowickiego IPN wygłosił referat pt. *KPN na Śląsku i w Zagłębiu*. W panelu dyskusyjnym udział wzięli: Teresa Baranowska, Barbara Czyż, Adam Słomka, Jarosław Wartak, Zbigniew Ciechomski.

4 listopada 2009 roku – W gmachu Wojewódzkiej Biblioteki Publicznej przy ul. Rajskiej 1 w Krakowie otwarta została wystawa zorganizowana przez Instytut Pamięci Narodowej Oddział Kraków: *Konfederacja Polski Niepodległej w 30. rocznicę powstania*. Na planszach zaprezentowane zostały głównie fotografie oraz dokumenty z lat 1979 – 1990, ilustrujące działalność KPN.

Autorami wystawy byli: Joanna Dutka i Maciej Zakrzewski (pracownicy IPN w Krakowie).

2 lipca 2010 roku – W „Dzienniku Polskim” ukazał się artykuł redaktora Włodzimierza Knapa o wieloletnim przewodniczącym, a obecnie honorowym przewodniczącym KPN Leszku Moczulskim pt. *Wymazany z pamięci*, którego podtytuł brzmiał: *Moczulskiego było pełno od końca lat 70. po końcówkę 90. Od kilkunastu lat nie ma go w życiu publicznym*. Autor tekstu nie uzasadnił, dlaczego L. Moczulski został wymazany z pamięci.

10 sierpnia 2010 roku – KPN wydała stanowisko w sprawie prowokacyjnego happeningu w nocy z 9 na 10 sierpnia przed krzyżem, który był ustawiony przed Pałacem Prezydenckim przy ul. Krakowskie Przedmieście.

22 sierpnia 2010 roku – KPN wydała stanowisko w sprawie pomnika żołnierzy bolszewickich, którzy polegli w wojnie polsko-bolszewickiej na polach ossowskich w 1920 roku.

1 września 2010 roku – KPN wydała stanowisko w sprawie obchodów 30. rocznicy podpisania porozumień w Szczecinie w dniu 30 sierpnia, w Gdańsku w dniu 31 sierpnia i 3 września 1980 roku w Jastrzębiu-Zdroju.

20 września 2010 roku – KPN wydało stanowisko w sprawie Światowego Kongresu Narodu Czecheńskiego, który obradował w Pułtusku w dniach 16 – 18 września 2010 roku.

4 października 2010 roku – KPN wydała stanowisko w sprawie ślamazarnego śledztwa dotyczącego katastrofy polskiego samolotu, który rozbił się na lotnisku Siewiernyj w Smoleńsku. W katastrofie zginęło 96 osób, w tym prezydent Polski Lech Kaczyński wraz z małżonką.

20 października 2010 roku – KPN wydała stanowisko w sprawie planowania zwiększenia subwencji dla partii politycznych w 2011 roku.

4 listopada 2010 roku – KPN wydała stanowisko w sprawie „wojny polsko-polskiej”.

21 listopada 2010 roku – Odbyła się pierwsza tura wyborów do samorządu lokalnego, które wygrała PO.

29 listopada 2010 roku – KPN wydała stanowisko w sprawie zaproszenia Wojciecha Jaruzelskiego przez prezydenta Bronisława Komorowskiego na posiedzenie Rady Bezpieczeństwa Narodowego. Posiedzenie BBN poświęcone było zbliżającej się wizycie prezydenta Rosji Dmitrija Miedwiediewa w Polsce.

5 grudnia 2010 roku – Odbyła się druga tura wyborów do samorządów lokalnych, które również wygrała PO.

8 grudnia 2010 roku – KPN wydała stanowisko w sprawie wizyty prezydenta Federacji Rosyjskiej Dmitrija Miedwiediewa w Warszawie.